ஸ்ரீ:

ஸ்ரீராமாநுஜன் 15

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய தத்துவங்களை யுணர்த்த
மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

[மதராஸ் ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசந ஸபையின் வெளியீடு]

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ காஞ்சீ. பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்.

10–12–1949 விரோதி௵ கார்த்திகைமீ

எம்பெருமானாரும் ஆண்டாளும்.

ஸ்ரீராமாநுஜன் பதின்மூன்றாவது பகுதியில் வெளியிட்ட திருவேங்கட முடையானனுபவமென்னும் மகுடம் புனைந்த வியாஸத்தில், ஆண்டாளருளிச் செய்த நாச்சியார் திருமொழியிலே * விண்ணீல மேலாப்பு என்கிற எட்டாவது பதிகத்தை விவரித்து வருகையில் "மஹா விவேகமுடையளான ஆண்டாள் அறிவு நடையாடாத மேகத்தை நோக்கி வார்த்தை சொல்லுகிறாளென்பது பொருந்தாததலால் பரமபக்தர்களான மஹாசார்யர்களையே மேகமாக மறைத்துச் சொல்லுகிறாளென்று ஸ்வாபதேசார்த்தங் காணவேணும்" என்று கூறி, மேகத்திற்கும் மஹான்களுக்குமுள்ள ஒற்றுமையைப் பத்துவகைகளாலே நிரூபித்துவிட்டு, முடிவில் "ஒவ்வொரு பாட்டிலுமுள்ள மேக விசேஷணங்களை உற்று நோக்குமிடத்து ஆசார்ய சிகாமணியான எம்பெருமானாரே தூது விடப்படுகிறாரென்று அறிய வெளிதாம்; அதைப்பற்றின விவரணம் அடுத்த இதழில் வெளிவரும்" என்றெழுதி யிருந்தோம். அந்த விவரணம் இப்போது ஆகின்றது.

* விண்ணீல மேலாப்புப் பதிகத்தில் ஆண்டாள் தனக்கு அண்ணரான எம்பெருமானாரையே திருவேங்கட முடையான் பக்கலில் தூது விடுகின்றாளென்பதை ஒவ்வொரு பாட்டிலும் மேகத்திற்கு இடப்பட்டிருக்கிற விசேஷணம் நன்கு மூதலிக்கின்றது. எங்ஙனே யென்னில்;

1. முதற்பாட்டில் மேகத்திற்கு விசேஷணம் * மேலாப்பு விரித்தாற்போல் * என்றுள்ளது. மேலாப்பாவது விதானம்; மேற்கட்டி. இதினுடைய ஸாம்யம் மேகத்திற் சொல்லி யிருப்பதானது ஸ்வாமி யெம்பெருமானாருடைய அவதார ரஹஸ்யத்தைத் தெரிவிப்பதாகும். எங்ஙனே யென்னில்; ஸ்வாமி ஆதிசேஷனுடைய அபராவதாரபூதரென்பது ப்ரஸித்தம். விதானமாயிருக்குந் தன்மை ஆதிசேஷனுக்கு ப்ரஸித்தம். கண்ணபிரான் வடமதுரையில் திருவவதரித்தவுடனே திருவாய்ப்பாடியிற் சென்று சேர்வதற்காக வஸுதேவ

ரால் வஹிக்கப்பட்டு மழையிலே எழுந்தருளுங்கால் மழைத்துளி மேலே விழாதபடி திருவனந்தாழ்வான் விதானமாக இருந்த வரலாற்றை நினைப்பது. "தொடுத்து மேல்விதான மாய பௌவநீராவணை" என்று (திருச்சந்த விருத்தத்தில்) திருமழிசைப் பிரானருளிச் செய்துள்ள பாசுரமும் நினைக்கத் தக்கது. ஸுதர்சந சதகத்தில் (5) *ஸூரம் யாஜ்ஞவல்க்யாச்யாமம் தாமப்ரஸ்ருத்யா * என்னும் ச்லோகத்தில் "ஹ்ராதிநாநம் விதாநஸ்ரியம் அகுஹா நிஷ—வ்யாதந்வாநம் விதாநச்ரியம்....சக்ரபாநம்" என்று திருவாழியாழ்வானுடைய ஜ்வாலையையும் விதானமாகச் சொல்லி யிருப்பதனால் இங்கு மேலாப்பென்கிற சொல்லால் திருவாழி யாழ்வானை நினைத்து உபலக்ஷணவகையினால் பஞ்சாயுதாழ்வார்களையும் கொண்டு, இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் * அடையார் கமலத்தலர்மகள் கேள்வன் * என்கிற பாசுரத்தின்படிக்கும் * வவ்ருதே பஞ்சபிராயுதைர் முராரே: * என்ற யதிராஜஸப்ததி ச்லோகப்படிக்கும் எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் திருவவதாரம் என்று வழங்குவதொரு ப்ரஸித்தியும் இங்கு ஸூசிதமாகிறதென்று கொள்ளலாம்.

2. இரண்டாம்பாட்டில் * மாமுத்த நிதி சொரியும் மாமுகில்காள் * என்றுள்ளது. நிதிகளைச் சொரிகின்ற மேகங்களே! என்று விளித்தது ஸ்வாமிவிஷயத்தில் மிகப் பொருத்தம். நவநிதிகளென்று ப்ரஸித்தமாதலால் நிதிகளின் எண்ணிக்கை ஒன்பதாகும். ஸ்வாமியருளிச் செய்த திவ்ய க்ரந்தங்களே இங்கு மாமுத்தநிதியாகச் சொல்லப் படுகின்றன. அந்த திவ்ய க்ரந்தங்கள் எண்ணிக்கையில் ஒன்பதாகவே அமைந்துள்ளன; 1. ஸ்ரீபாஷ்யம். 2. வேதாந்ததீபம். 3. வேதாந்தஸாரம். 4. கீதாபாஷ்யம். 5. வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம். 6. சரணாகதி கத்யம். 7. ஸ்ரீரங்ககத்யம். 8. ஸ்ரீ வைகுண்டகத்யம். 9. நித்யம். ஆக ஒன்பது. ஆகவே மாமுத்தநிதி சொரியும் மாமுகில் எம்பெருமானாரே யென்க.

3. மூன்றும் பாட்டில் * அளியத்த மேகங்காள்! * என்றுள்ளது. கருணை மிகுந்த மேகங்களே யென்றபடி. ஸ்வாமிக்கு முற்பட்டிருந்த பூர்வாசார்யர்கள் அநுவ்ருத்தி ப்ரஸந்நாசார்யர்களென்றும், ஸ்வாமியொருவரே க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்ய ரென்றும் சொல்லப்படுவர். இது ஸ்வாமிக்கு அஸாதாரணமாக உலகம் நிறைந்த புகழாகும். மணவாளமாமுனிகளும் உபதேசரத்தினமாலையில் * ஓராண்வழியா யுபதேசித்தார் முன்னோர், ஏரார்எதிராசரின்னருளால்—பாருலகில், ஆசையுடையோர்க் கெல்லாம் ஆரியர்காள் கூறுமென்று, பேசிவரம்பறுத்தார் பின் * என்ற பாசுரத்தினால் இப்பெரும் புகழைப் பரவவிட்டருளினார். ஆக, அளியத்த மேகங்காள்! என்றது—பரமக்ருபையையே நிரூபகமாகக் கொண்ட எம்பெருமானாரே என்றபடியாயிற்று.

4. நான்காவது பாசுரத்தில் * மின்னாகத் தெழுகின்ற மேகங்காள்! * என்றுள்ளது. ஆகத்து மின் எழுகின்ற மேகங்காள்—உடலிலே மின்னல் தோன்றப்பெற்ற மேகங்களே! என்றபடி. மின்னலானது மழைபெய்ய ஸித்தமாயிருக்கின்ற மேகத்திலே தோன்றுமேயல்லது சரத்கால மேகத்தில் தோன்றாது. இத்தால் மழைபெய்ய ஸித்தமாயிருக்கின்ற மேகமே! என்றதாயிற்று. ஸ்ரீஸூக்தி யம்ருத வர்ஷங்களை எப்போதும் சிஷ்யவர்க்கங்களுக்கு அளித்துக் கொண்டிருக்கும் ஸ்வாமியே! என்றவாறு. அன்றிக்கே, ஸ்வாமியின் திருமார்பிலே திகழ்கின்ற யஜ்ஞஸூத்ரமானது "ஸௌதாமநீஸவர்ண ஸௌவர்ண யஜ்ஞஸூத்ரம்" என்கிறபடியே வித்யுத்ஸந்நிபமாய் விளங்குகின்றபடியால் அந்த வழகை யநுபவித்துச் சொன்னதாகவுங் கொள்ளலாம். இதர மதங்களிலே ஸந்யாஸிகளாக வுள்ளவர்கள் சிகாயஜ்ஞோபவீதங்களை யறுத்தெறிந்து கிடப்பர்; ஸ்வாமி

அப்படியன்றிக்கே "உபவீதிந ஊர்த்வபுண்ட்ரவந்தம்" "தண்டத்ரயோஜ்ஜ்வலகரம் விமலோபவீதம்" "ஜயதி யதிபதேர் வக்ஷஸி ப்ரஹ்மஸூத்ரம்" "முப்புரிநூலொடு முன்கையிலேந்திய முக்கோல் தன்னழகும்" என்று ஈடுபட்டுப் பேசும்படி யஜ்ஞஸூத்ர ஸநாதராய் ஸேவைஸாதிக்குமழகு அவசியம் அநுபவிக்கத் தக்கதாதலால் இங்கு அதனைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்வது உசிதம். அன்றிக்கே, திருவரையில் காஷாயம் விளங்குமழகை நோக்கி "மின் ஆகத் தெழுகின்ற" என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். "காஷாயேண க்ருஹீத பீதவஸநா" என்ற யதிராஜஸப்ததி ஸூக்தியை இங்கே ஸ்மரிப்பது. ஆக மூன்று வகைகள் விவரிக்கப்பட்டனவிங்கு. இவற்றை விகல்பமாகக் கொள்ளாமல் ஸமுச்சயமாகவே கொள்ளலாம்.

5. ஐந்தாவது பாட்டில் "வான் கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த மாமுகில்காள்!" என்றுள்ளது. ஆகாசத்தைக் கபளீகரித்துக்கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த மேகங்களே! என்றபடி. இங்கு ஆகாசமென்று பரமாகாசத்தைச் சொன்னபடியாகும். அதாவது பரமபதம். எம்பெருமானாருடைய திருவடி ஸம்பந்தமில்லாதவர்களுக்குப் பரமபதப்ராப்தியில்லையென்று ஸம்ப்ரதாயம். பங்குனி யுத்தரத் திருநாளில் ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரும் ஸ்ரீரங்கநாதனுமான சேர்த்தியிலே கத்யமநுஸந்தித்து "அஸ்து தே, தயைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே" இத்யாதிகளான அநுக்ரஹவாக்யங்களினால் தமக்கும் தம்மடியார்க்குமாகப் பரமபதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த மேகம் எம்பெருமானாரே யாவர். அன்றிக்கே, "அர்வாஞ்சோ யத்பதஸரஸிஜ த்வந்த்வமாச்ரித்ய, பூர்வே மூர்த்நா யஸ்யாந்வயமுபகதா தேசிகா முக்திமாபு:, ஸோயம் ராமாநுஜமுநிரபி ஸ்வீயமுக்திம் கரஸ்தாம் யத்ஸம்பந்தாதமநுத கதம் வர்ண்யதே கூரநாத:" என்கிற கூரத்தாழ்வானது தனியனில் அநுஸந்திக்கப்பட்டுவருகிற ஐதிஹ்யத்தின்படியே ஆழ்வானுடைய ஸம்பந்தத்தினால் தமக்கும் மோக்ஷமுள்ளதாக அறிந்து மகிழ்வெய்தின எம்பெருமானாரே! என்றதாகவும் கொள்ளலாம். இப்பொருளில், வான் கொண்டு—பரமபத ப்ராப்தியுள்ளதாக அறிந்து கொண்டு என்க.

6. ஆறும்பாட்டில் * சலங்கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த தண்முகில்காள்! * என்றுள்ளது. சலமாவது ஜலம்; தீர்த்தத்தை யெடுத்துக்கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த மேகமே! என்றதாயிற்று. மேகமானது ஜலத்தை முகந்துகொண்டு கிளர்ந்தெழுவது போல எம்பெருமானாரும் விந்த்யாடவியில் நின்றும் புண்யகோடி விமானச்சாயையிலே தம்மை ஓரிரவிலே கொண்டு சேர்த்த பெருந்தேவி மணவாளனை பேரருளாளனுக்குச் சாலக்கிணற்றில் நின்றும் தீர்த்தங்கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்தமை வைபவ நூல்களில் விசதம். "உத்தம் யேந தயாஸுதாப்புநிதிநா பீத்வா விசுத்தம் பய: காலே ந: கரிசைல க்ருஷ்ணஜலத: காங்க்ஷாதிகம் வர்ஷதி" என்ற யதிராஜஸப்ததி ஸூக்தி இங்கே அநுஸந்தேயம். சிலேடையினால் மற்றொரு பொருளும் இங்கே விவக்ஷிதம். அதாவது வடமொழியில் छल என்னும் சொல் தமிழில் சலமெனத் திரியும். சலமாவது கபடம்; அதைத் தெரிந்துகொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த மேகம் எம்பெருமானார். யாதவ ப்ரகாசரிடத்தில் ஸ்வாமி வேதாந்த ச்ரவணம் பண்ணுகிற்கையில் வேதாந்தப் பொருள் விஷயமான வாதவிவாதங்கள் அடிக்கடி நேருவதுண்டு; அப்போது அஸூயை மிகுந்து யாதவர் ஸ்வாமியை மாய்க்கவெண்ணிக் கபடபுத்தியுடன் கங்கா யாத்திரை புறப்பட்டார்; அந்த யாத்திரையில் ஸ்வாமியும் எம்பாரும் அந்வயித்திருந்தனர். விந்த்யாடவீப்ராந்தம் செல்லுகையில் இந்தச் சூழ்ச்சியை எம்பாரால் தெரிந்துகொண்டு ஸ்வாமி கிளர்ந்தெழுந்து திரும்பின வரலாறு ப்ரஸித்தம். அதுவும் இங்கு

சொல்லப்படுவதாகக் கொள்க. சலம்—(யாதவப்ரகாசருடைய) சூழ்ச்சியை; கோண்டு—தெரிந்துகொண்டு, கிளர்ந்தெழுந்த மேகமே! என்றதாயிற்று.

7. ஏழாம்பாட்டில் * சங்கமாகடல் கடைந்தான் தண்முகில்காள்! * என்றுள்ளது. சங்குகள் மிகுந்த பெரியகடலைக் கடைந்த எம்பெருமானுடைய ஸம்பந்தம்பெற்ற மேகமே! என்று பொருள். தமிழ்ச்சங்கத்திலே பெருமைபெற்றதாம்படி வேதக்கடலைக் கடைந்து அமுதமளித்தவரான நம்மாழ்வாருடைய திருவடிஸம்பந்தம் பெற்ற மேகம் ஸ்வாமியெம்பெருமானர். பிள்ளைப் பெருமாளையங்கார் பணித்த பாசுரமொன்று—*மறைப்பாற்கடலைத் திருநாவின் மந்தரத்தால் கடைந்து, துறைப்பால் படுத்தித் தமிழாயிரத்தின் சுவையமிர்தம், கறைப்பாம்பணைப் பள்ளியானன்பரீட்டங் களித்தருந்த, நிறைப்பான் கழலன்றிச் சன்ம விடாய்க்கு நிழலில்லையே * என்பது நினைக்கத்தக்கது. பகவான் அமரர்கட்கு அமுதங் கொடுப்பதற்காகக் கடலைக் கடைந்தான்; நம்மாழ்வார் * தொண்டர்க் கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன் * என்று தாமே பணித்தபடியே நிலத்தேவர்களான தொண்டர்கட்கு அமுதமளிக்கவேண்டி வேதக்கடலைக் கடைந்தவராயிற்று. அவருடைய ஸம்பந்தமே எம்பெருமானாராகிற மேகத்திற்கு நிரூபகம். "புகழ்மலிந்த பாமன்னுமாறனடி பணிந்துய்ந்தவன்—இராமானுசன்" என்றார் திருவரங்கத்தமுதனார். "ஸ்ரீமாதவாங்க்ரி ஜலஜத்வய நித்ய ஸேவா ப்ரேமாவிலாசய பராங்குசபாதபக்தம்—ராமாநுஜம் யதிபதிம்" என்றார் மணவாளமாமுனிகளும். ஆக, சங்கமாகடல் கடைந்தவரான நம்மாழ்வாருடைய ஸம்பந்தம் பெற்ற ஸ்வாமிந்! என்றதாயிற்று. "பாஷ்யகாரர் இது கொண்டு ஸூத்ர வாக்யங்களொருங்கவிடுவர்" என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸூக்தியும் இங்கே அநுஸந்தேயம்.

8. எட்டாம் பாட்டில் * கார்காலத்தெழுகின்ற கார்முகில்காள்! * என்றுள்ளது. மழைகாலத்தில் தோன்றுகின்ற காளமேகமே! என்றபடி. ஸ்ரீராமாநுஜமேகமும் இப்படிப்பட்டதே. * அவிவேக கநாந்ததிங்முகே பஹுதா ஸந்தததுக்கவர்ஷிணி, பகவந் பவதுர்திநே * என்று ஆளவந்தாரருளிச் செய்தபடியே யாவரும் நிச்சலும் அநுபவிக்குமதான ஸாம்ஸாரிகதுக்கவர்ஷா காலத்தில் அதைப் போக்குவதற்காக எழுந்த மேகம் ஸ்வாமி. அன்றிக்கே, * தேவராஜதயாஸிந்தோ! தேவதேவ ஜகத்பதே, த்வதீக்ஷணஸுதாஸிந்து வீசி விக்ஷேபசீகரை:, காருண்யமாருதாநீதைச் சீதலைரபிஷிஞ்சமாம் * என்று திருக்கச்சிநம்பிகளும் * ஹஸ்தீச! த்ருஷ்ட்யம்ருத வ்ருஷ்டிபிராபஜேதா: * என்று கூரத்தாழ்வானும் பணித்தபடியே ப்ரஸித்தமான பகவத்கடாக்ஷாம்ருத வர்ஷா காலத்திலே அதனைப் பெருகச் செய்வதற்காக எழுந்தது ஸ்வாமியாகிற மேகம்—என்னவுமாம்.

9. ஒன்பதாம்பாட்டில் * மதயானைபோலெழுந்த மாமுகில்காள்! * என்றுள்ளது. "கரியமாமுகிற்படலங்கள் கிடந்தவை முழங்கிடக் களிறென்று" (பெரிய திருமொழி 1—2—10) என்ற திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செயலின் படியே யானைக்கும் மேகத்திற்கும் வாசி தெரிவரிதாதலால் மதயானை போலெழுந்த மேகமென்னத்தகும். ஸ்வாமியும் நூற்றந்தாதியில் "எங்களிராமாநுச முனிவேழம்" என்று யானையாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளார். இங்கு விசேஷித்து அறியவேண்டியது மொன்றுண்டு. ஸ்வாமி ஒருகால் திருமலைக் கெழுந்தருளி பக்தர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அங்கு த்வயார்த்த முபந்யஸித்தருளத் தொடங்கி அத்தோடு திருமந்த்ரார்த்தத்தையும் சரமச்லோகார்த்தத்தையும் சேர்த்து உபந்யஸித்துத் தலைக்கட்டினவாறே அந்த மஹாகோஷ்டியில் அனந்தாழ்வான் எழுந்து

" பெருகுமதவேழம் மாப்பிடிக்கு முன்னின்று
இருக ணிளமூங்கில் வாங்கி—அருகிருந்த
தேன்கலந்து நீட்டும் திருவேங்கடங்கண்டீர்
வான்கலந்த வண்ணன் வரை." (இரண்டாந்திருவந்தாதி—75)

என்ற பூதத்தாழ்வார் பாசுரத்தை ஸ்வாமி விஷயமாக நிர்வஹித்துப் பேசியருளினரென்பதோர் இதிஹாஸமுண்டு. [நம்முடைய பன்னிருதிங்களநுபவ மென்னும் நூலில் 74, 75 பக்கங்களில் இது விரிவாகக் காணத்தக்கது.] அதனாலும் *மதயானை போலெழுந்த மாமுகில் எம்பெருமானரே யென்பது அறிய வெளிதாகும்.

ஆக இவ்வளவு பொருத்தங்களாலும் ஆண்டாள் தூதுவிட்ட மேகம் எம்பெருமானரே யென்று திண்ணமாக எண்ணத்தகும். ... . *

ஸ்ரீ:

கைங்கர்ய குதூஹலப்ரதிஷ்டா

உலகமறிந்த ஒருகாரணார்த்தமாக இரண்டரைவருஷகாலம் திவ்யதேசாநுபவத்தை விட்டு விலகியிருந்த அடியேன் ஸமீபகாலத்தில் சிலமாதங்களாக திவ்யதேசானுபவத்தைப் பரிக்ரஹித்திருக்கிறேனென்பது பலருமறிந்தது. இதை அடியேன் நாடு நகரமும் நன்கறியப் பத்திரிகை மூலமாக வெளியிட்டுமிருக்கிறேன். அதாவது கைங்கர்ய குதூஹலமென்று மகுடம் புனைந்த பத்திரிகை யொன்று பிரசுரம் செய்திருக்கிறேன். சிலமாதங்களுக்கு முன்பு அடியேன் ஸ்ரீ பதரிகாச்ரமயாத்திரை விடைகொள்ள நேர்ந்தது. வையங்கண்ட வைகாசியுத்ஸவமென்று கொண்டாடப்படுகிற தேவப்பெருமாள் வைசாகோத்ஸவத்திற்கு உலகமெல்லாம் திரண்டுருண்டு காஞ்சீபுரம் வந்து ஸேவித்துக் களியாநிற்க அடியேன் அதே மஹோத்ஸவ ஸமயத்தில்—அதிலும் கருடோத்ஸவ தினத்தில் காஞ்சீபுரியை விட்டு வெளியேறப் புறப்பட்டேன்.

" வரில் போகடேன் கெடில்தேடேன் " என்று ஆசார்யர்கள் அடிக்கடியருளிச்செய்வதொரு ஸ்ரீ ஸூக்தியின்படியேயல்லாமல் அறியாக்காலந் தொடங்கி "ஆரெனக் கின்று நிகர் சொல்லில்" என்று மார்புதட்டிப் பேசும்படியாக, "அந்தோவடியேனுனபாதம் அகலகில்லேனிறையுமே" என்று ஒரு கணப்பொழுதும் விடாமல் தேவப்பெருமாளுகந்த மஹா கைங்கர்யத்திலே ஊன்றியிருந்த நாம் இப்படி நன்னாளிலே பெருமாள் முகத்திலும் விழிக்கப் பெறாதே ஊரைவிட்டும் வெளியேறும்படியாவதேயென்று கண்ணீர் பெருக்கிக்கொண்டே கிளம்பினேன். எந்த நாடு சென்றாலும் தேவப்பெருமாள் நினைவு க்ஷணகாலமும் மாறமாட்டாதாதலால் இரவும் பகலும் இதுவே சிந்தையாகவே யாத்திரைசெய்து கொண்டிருந்தேன்.

கடைசியாக வதரியாச்சிரமத்துள்ளான் திருவடி வாரத்திலே சென்று சேர்ந்து அப்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வாரருளிய பாசுரங்களை வாயார கோஷித்துக் கொண்டே அப்பெருமான் ஸன்னிதியை வலம் வந்தேன். பெரிய திருமொழியில் (1-4.) * ஏனமுனாகி * என்கிற பதிகமன்றோ ஸ்ரீ பதரீ நாதனை மங்களாசாஸனம் செய்தது. அதில் நான்காவது பாசுரம்—" துணிவினியுனக்குச் சொல்லுவன்மனமே ! தொழுதெழு தொண்

2.

டர்கள் தமக்குப் பிணியொழித்தமரர் பெருவிசும்பருளும் பேரருளாள னெம்பெருமான்" என்றுள்ளதென்பது ப்ரஸித்தம். பேரருளாள னென்று உலகமறிந்த தேவப்பெருமாளாகவே ஸ்ரீ பதரீநாதனை அநுஸந்தித்து *பிணியொழித் தருளுமெம்பெருமா னென்றும் பேசியிருப்பதால் உடற்பிணியிற் காட்டிலும் வலிதாக நமக்கு நேர்ந்திருக்கின்ற மனப்பிணியை இப்பெருமான் போக்கி யருளமாட்டாரோ வென்று இதுவே சிந்தையாக அப்பெருமானை வலம் செய்தேன். உடனே ஸன்னிதியினுள்ளே சென்று பெருமானை ஸேவிக்கையில் பரம விலக்ஷணமான வொரு அநுக்ரஹம் ப்ராப்தமாயிற்று. அப்போதே பிணியொழிந்த தென்று பெருமகிழ்ச்சி யடைந்தேன். அந்த ஸன்னிதிவாசலி லுட்கார்ந்தே கைங்கர்யகுதூஹலம் எழுதி அச்சிடவனுப்பினேன். ஊர்வந்து சேர்ந்தபின் கைங்கர்யத்திலும் அந்வயித்தேன். அச்சிட்டு வெளிவந்ததைப் பலர்பார்த்து "ஒருவருக்கும் வாய்திறக்க இடமில்லாதபடி மிகவும் யுக்தமாகவே யெழுதப்பட்டுள்ளது" என்று உகந்தார்கள். சிலர் வேறுகவும் சொல்லிக் கொண்டார்களாம்.

உகந்தாருடைய உகப்பும் வெறுத்தாருடைய வெறுப்பும் ஆகிய இரண்டும் அடியேனுக்கு அகிஞ்சித்கரமென்பதை அப்பத்திரிகையிலேயே காட்டியுள்ளேன். ஆகவே வெறுப்பாருடைய வார்த்தைகளைப் பொருள்படுத்தி அடியேன் யாதொன்றும் எழுத வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனால், சில ஆப்தர்களுங்கூட "முன்பெழுதின தீண்டாமை தொலையாமை, பகவச் சாஸ்த்ரதத்வம் முதலான நூல்களுக்கு முரணாக இந்த கைங்கர்ய குதூஹலம் தோன்றி யிருக்கிறதே, பரஸ்பர விருத்தமாக இப்படியும் க்ரந்த மெழுதுகிற விதமொன்று தேறிவிட்டால், மற்றும் பல வழிகளில் எழுதப்பட்டுள்ள—எழுதப்பட்டு வருகின்ற க்ரந்தங்களும் இப்படித்தானிருக்குமோ வென்று சிலர் சங்கிக்க நேர்ந்துவிடுமே" என்று ப்ரஸ்தாவம் செய்தபடியால், ப்ரக்ருத விஷயம் யாவர்க்கும் தெளிவாகத் தெரியும்படி விளக்க வேணுமென்கிற எண்ணந் தோன்றி இந்த வியாஸமெழுதி வெளியிடுகிறேன்.

இதில் அடியேன் முக்கியமாகத் தெரிவிக்க விரும்பும் விஷயங்கள் இரண்டே.

1. பூர்வோத்தர க்ரந்த விரோதம் என்பது பற்றியும்;

2. தற்கால நிலைமையில் ஆலய வழிபாடு பாபந்தானென்று பிரசுரம் செய்து கொண்டே இக்காரியத்தைச் செய்வது நலமாகுமோ என்பது பற்றியும்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவகுல திலகர்களான ஆழ்வாராசாரியர்களின் ஸ்ரீ ஸூக்திகளை சிரஸா வஹிப்பவர்களை நோக்கியே அடியேன் இது எழுதுவதனால் அந்த திவ்ய ஸ்ரீ ஸூக்திகளை ப்ரஸங்கித்தே பெரும்பாலுமிதை யெழுதுகிறேன். ஆலயங்களுக்கு நேர்ந்திருக்கிற ஸம்பவம் சாஸ்த்ர ஸம்மதந்தான் என்றுவது, இப்போது ஸன்னிதிகளிற் சென்று கைங்கரியம செய்வது சாஸ்த்ரஸம்மதந்தான் என்றுவது இங்கு அடியேன் எழுதப்போகிறதில்லை; அதை நெஞ்சால் நினைக்கவும் ப்ரஸக்தியில்லை என்பது முந்துறமுன்னம் விஜ்ஞாபிக்கப்படுகிறது. இது கைங்கரிய குதூஹலத்திலும் விசதம்.

பூர்வோத்தரவிரோதம் என்பதுபற்றி முதலில் கேண்மின்:-

ஸ்ரீவசன பூஷண திவ்ய சாஸ்த்ரத்தில் (397.)

"இவ்வார்த்த விஷயமாக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் பரஸ்பர விருத்தம் போல் தோற்றும்; அவற்றில் சோல்லுகிற பரிஹாரமும் மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களும் விஸ்தரபயத்தாலே சோல்லுகிறிலோம்."

என்கிற சூர்ணையிருப்பது ப்ரஸித்தம். எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகார மென்னும் விஷயத்தில் முன்பின் விருத்தமாக ஆழ்வார் பாசுரங்களில் சொல்லியிருப்பதாக இங்கு வ்யக்தமாகக் காட்டப்படுகிறது. அந்த விரோதத்திற்குப் பரிஹார வழிகள் உண்டென்று உடனே கூறியிருந்தாலும், மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்குமளவில் பரஸ்பர விரோத முண்டென்று பேராசிரியர் காட்டியிருப்பதால் அப்படிப்பட்ட பூர்வோத்தர விரோதம் அடியேனுடைய உக்தியிலும் தோன்றுமானால் "நம்முடைய இளைய புன் மொழிகளும் ஆழ்வார்களின் திவ்ய ஸூக்திகளோடு ஒருவாறு ஸாம்யம் பெற்றுவிட்டன" என்று அடியேன் செருக்குக் கொள்ளவே ஹேதுவாகுமத்தனை.

இதன்மேல் சொல்லக்கூடிய வார்த்தையொன்றுண்டு; பிள்ளைலோகாசாரியர் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளில் பரஸ்பர விருத்தம்போல் காணப்படுவதுண்டு என்று கூறியிருந்தாலும், பரிஹாரமுள்ளதாக உடனே கூறியிருக்கிறுரே: மணவாளமாமுனிகள்போல்வாரான வியாக்கியானப் பேராசிரியர்கள் விரோதபரிஹார வழிகளைக் காட்டியுமிருக்கிறுர்களே. அப்படி இங்கும் பரிஹாரம் காட்டினுலன்றே பாங்காகும்—என்பதாக.

இஃது உண்மையே. இங்கு நாம் எழுதுவதாகக் கொண்ட இரண்டு விஷயங்களுள் இரண்டாவது விஷயத்தை யெழுதிவிட்டால் யாவர்க்கும் தெளிவு பிறந்துவிடும். ஆகவே அதையெழுதுகிறேம்.

தற்கால நிலைமையில் ஆலய வழிபாடு செய்வது பாபந்தானென்று தெரிந்து கொண்டும் அதை வெளியிட்டுக்கொண்டும் ஆலயவழிபாடு செய்யலாமா? அபுத்திபூர்வகமான பாபத்திற் காட்டிலும் புத்திபூர்வகமான பாபத்திற்குக் கொடுமை அதிகமாயிற்றே; ஆகவே இக்காரியம் யுக்தமாகாதே என்பார்க்கு பதில் சொல்லுவதுதான் இங்கு முக்கியமாக எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது.

இது பாபக்ருத்யம், இது புண்யக்ருத்யம் என்கிற விவேகம் எம்பெருமானைத் தொழுவது தவிர மற்ற விஷயங்களிலே யல்லது எம்பெருமானைத் தொழும் விஷயத்தில் கிடையாது. வஸ்துஸ்திதியில் பாபக்ருத்யமாயிருந்தாலும் அது எம்பெருமான் திறத்தில் ஆஸக்தியடியாக வாகில் அது புண்யகாரியம் போலவே போற்றத்தக்கதாகின்றது. இதைச் சில த்ருஷ்டாந்தங்களினுல் அவரவர்கள் திடப்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

ஆழ்வார்கள் ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தர்கள். ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்களைத் தெளியவுணர்ந்தவர்கள். குல மரியாதை தவருமல் வழிபாடு செய்பவர்கள். அப்படியே பிரதிஜ்ஞையும் செய்திருப்பவர்கள். இப்படிப்பட்ட இப்பெரியார்கள் செய்திருக்கின்ற சில காரியங்கள் பேர்க்கவும் போரதபடி வடுபட்டுக் கிடக்கின்றன. கேண்மின்; "அனங்கதேவா! உன்னையு மும்பியையும் தொழுதேன்" "மன்மதனே யுன்னை வணங்குகின்றேன்" "கருப்புவில் மலர்க்கணைக் காமவேளைக் கழலிணை பணிந்து" என்று காமதேவாச்ரயணமாகிற புறந்தொழுகையைச் செய்திருப்பது அபலபிக்க முடியாது. 'மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்" என்று, 'எம்பெருமானை மறந்தாலும் மறக்கலாம், தேவதாந்தரபஜனம் கூடாது' என்பாருடைய கோஷ்டியில் இப்படிப்பட்ட பாசுரங்கள் தலைகாட்டலாகுமோ! இதற்கு மேற்பட நோன்பு நோற்பதும் செய்யக் காண்கிறேம். அதுவும் ப்ரபந்ந ஸந்தானத்திற்குச் சிறிதும் தகாத காரியமன்றே. இதற்கும் மேலாக "மடலூர்வேன்" என்றும் கோஷிக்கிறுர்கள். அது எப்படிப்பட்ட காரியமென்பதை இன்றிருந்து நாம் ஆராய

வேண்டாதபடி அவர்களது திருவாக்கிலேயே வந்துள்ளதைக் காண்மின். "பெருந் தெருவே ஊராரிகழினும் ஊராதொழியேன் நான்" என்கிருர் திருமங்கையாழ்வார். இதனல் ஊராரெல்லாரும் இகழத்தக்கதேயிது என்று விளங்கக் காட்டியாயிற்று. நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில் * மாசறு சோதி யென்னும் பதிகத்தில் ஒன்பதாம் பாட்டில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்போகிற மடலூர்தலைப்பற்றிப் பதிகம் தொடங்கும்போதே "அறிவிழந்து எனை நாளையம் ஏசறுமூரவர்கவ்வை தோழீயென் செய்யுமே" என்கிருர். இதனல், மடலூர்வதென்பது அறிவுடையார் செய்யுங்காரியமன்று; அறிவிழந்தார் செய்யுங் காரியமேயென்பதும், ஊரவர்கள் யாவரும் பழிக்கத்தக்கதே யென்பதும் சிலாசாசனமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. அங்கு அடுத்தடுத்துப் பல பாசுரங்களிலும் "என்செய்யுமூரவர் கவ்வையே" என்கிருர். இதனல் இரண்டு விஷயம் அறியக்கிடக்கின்றது; தாம் செய்யும் காரியம் ஊரார் பழிக்கத்தக்கது என்பதொன்றும், எம்பெருமான்விஷயத்திலே ப்ராவண்யமுடையவர்கள் ஊாருடைய பழிமொழிகளைப் பொருள்படுத்தமாட்டார்கள்; பொருள் படுத்தவேண்டா—என்பதொன்றுமாக இரண்டு விஷயங்களைக் கல்வெட்டும் செப்பேடுமாக ஆக்கியிருக்கிருர் நம்மாழ்வார்.

எம்பெருமான்விஷயந்தவிர மற்ற விஷயங்களில் நாம் அக்ருத்யம் செய்தோ செய்ய நினைத்தோ அதற்காகப் பழிப்பு ஏற்பட்டால் அதற்கு நாம் மிகவும் அஞ்சவேண்டியதே. அப்பழியைப் பரிஹரிக்கப் பார்த்திலோமாகில் அதோகதியே யாகும். அங்ஙனன்றிக்கே எம்பெருமான் விஷயத்தில் மெய்யான ப்ராவண்யத்தாலோ பொய்யான ப்ராவண்யத்தாலோ சில பல ஸாஹஸ ப்ரவ்ருத்திகளை நாம் செய்தோமாகில் அதற்காக எவ்வளவு பழிப்பு ஏற்பட்டாலும் அது "பழிக்கில் புகழ்" என்ற கணக்கிலே பெரும் புகழாகவே தலைக்கட்டும்.

மடலூர்வேனென்றதும் நோன்பு நோற்றதும் காமன்காலிலே விழுந்ததும் எம்பெருமானைப் பெறுதற்காகவாதலால் உபாதேயமாயிற்றேயொழிய, அவையே வேருரு பிரயோஜனத்திற்காகச் செய்தவையாகில் குடிகெட்டிருக்குமன்றே.

இவ்விஷயத்தை இன்னமும் நாம் விவரிக்க வேணுமோ? வேண்டா; இவ்வளவே போதும். ஆனல் இதற்குமேல் ப்ராமாணிகர்கள் கேட்கக்கூடிய கேள்வி யொன்றுண்டு; அதாவது—"இவ்விஷயங்களை யெல்லாம் நீ இப்போதாக அறிந்தாயல்லையே; முன்னமே அறிவாயன்றே; அப்போது 'இந்நிலைமையில் ஆலயவழிபாடு செய்யவே கூடாது, செய்வது பாதகம்' என்று வலிதாக எழுதினதேன்?" என்று கேட்கக்கூடும். இது பொருத்தமான கேள்வியே. இதற்கு விடை கூறவேண்டியது அவசியமே; கூறுகின்றேம் கேண்மின். நடந்த காரியமோ தர்ம விருத்தமாய் மிகவும் அதர்க்கணமாக நடந்தது. அது அவசியம் ஆக்ஷேபிக்கத் தகுந்ததாதலாலும் உண்மையான சாஸ்த்ரார்த்தங்களை வெளியிட்டே யாகவேண்டுமாதலாலும் "தைவம் நிஹத்ய குரு பௌருஷ மாத்மசக்த்யா" என்ற கட்டளையிலே நம்முடைய கடமையைச் செலுத்தினேம். ஒருவர் தப்பாமல் அனைவருமாகச் சேர்ந்து ஆலய வழிபாட்டில் விலகியிருந்து ஆந்தனையும் முயன்று தர்மப்ரதிஷ்டாபனம் செய்து பார்ப்போமென்று பார்த்தோம். "ப்ராஹ்மணா மஸங்காதாத்" என்றபடியே யாயிற்று. இவ்வாபத்திற்கு நம்முடைய வாழ்நாளில் பரிஹாரம் காண்பது அரிதென்று தோன்றினபடியாலும், லௌகிகத்தில் ப்ரதிஷ்டிதர்களான பெரியார்பலரும் அப்படியே அபிப்ராயப் பட்டபடியாலும் சிந்தைதன்னுள் ஒருநாளும் நீங்காதிருந்த கைங்கர்ய குதூஹலம் கார்யபர்யவஸாயியாயிற்று.

மடலூர்ந்தாகிலும் எம்பெருமானைப் பெற்றே தீரவேணுமென்றிருந்த ஆழ்வாருங் கூட * மின்னிடை மடவார்கள் நின்னருள் சூடுவார் * என்கிற வொரு பதிகத்தில் அவ் வெம்பெருமானைக் கதவடைத்துத் தள்ளி "போகுநம்பீ !" என்பதும் "ஒருநான்று தடிபிணக்கே" என்பதுமாய் உபேக்ஷித் திருந்ததாகக் காண்கிறோமன்றோ. வழியல்லா வழியே மடலூரப் பார்த்ததற்கும், வந்துநின்ற பெருமானைக் கதவடைத்துத் தள்ளினதற்கும் என்ன சேர்த்தியுள்ளதென்று கேட்டால் இதற்கு விடை தருவாருண்டோ ?

'ஓகோ ! இவரும் ஒரு ஆழ்வாரோ ? ஆழ்வாருடைய நிலைமைகளை இவரும் அநு கரிக்கிறாரோ ? பௌண்ட்ரக வாஸுதேவனோ ?' என்றிப்படி ஏசநினைப்பார் பலரிருப்பர்; அவர்களைப்பற்றி நமக்கென்ன ? எம்பெருமானை யடிபணியும் விஷயத்தில் ஆழ்வாராகவே நம்மை நினைத்துக் கொள்வதும், ஆழ்வார்க்கு மேற்படவும் நம்மை நினைத்துக் கொள்வதும், அவர்களை அநுகரிக்கப் பார்ப்பதும் எதுவும் பொருந்தும். இதில் பிறருடைய ஏசுதல் பய னற்றது. "இனி நான் ஜாரக்ருத்யம் செய்வதில்லை, இனிநான் சோரக்ருத்யம் செய்வ தில்லை" என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிவைத்து அதற்குமாறாக நடந்து கொள்வாரை ஏசுதல் பொருந்தும். எம்பெருமானைத் தொழுதற்கே இட்டுப்பிறந்த நாம் அதில்விலகி எத்தனை ப்ரதிஜ்ஞை செய்தாலும் அது வொரு காரணார்த்தமாகவே யாதலால் அந்த ப்ரதிஜ்ஞை மாறிற் றென்றால் அதற்கு உகப்பது உரியதேயன்றி வெறுப்பது தகாது.

"இந்நிலைமையில் பகவத் ஸன்னிதியில் சென்று கைங்கர்யம் செய்பவர்கள் அங்கு பகவத் ஸன்னிதான முண்டென்று நம்பித்தானே செய்கிறார்கள்; அந்த நம்பிக்கை யிருக் கும் பக்ஷத்தில் ப்ரஸாதஸ்வீகாரமும் பண்ணினால் என்ன குற்றம் ? என்ன பாபம் வந்திடும் ? அதை விலக்கினதாக வெளியிட்டுக் கொள்வது எதற்காக ?" என்று சிலர் கேட்பதுண்டு. அவர்கட்கும் விடையளிக்கிறோம். வயிறுவளர்க்கவே பிறந்த நம்முடைய வயிற்றில் நாடோறும் க்ஷணந்தோறும் கணக்குவழக்கில்லாதபடி புகுகின்ற அன்னமெல் லாம் பரமபவித்திரமான அன்னமென்று யாரும் சொல்லமுடியாது. பலவகைப்பட்ட அசுத்தான்னங்களும் தெரிந்தும் தெரியாமலும் நம்மால் உண்ணப்படுகின்றன வென்பதை ஒவ்வொருவருடைய உள்ளமும் அறியும். ப்ரக்ருத விஷயம் என்னவென்றால், தேவால யங்களில் அசுத்தி ஏற்பட்டபோது பலபல வைதிகர்களும் விலக நேர்ந்தது; அப்போது எதிர்வகுப்பிலுள்ள பெரியார்பலர் என்ன சொல்லத்தலைப்பட்டார்கள் தெரியுமோ? "கோவில் சோற்றையுண்டே ஜீவிக்கவேண்டிய இந்த வைதிகப் பிச்சுக்கள் எத்தனைநாள் விலகியிருக்க முடியும் ? ருசிகரமான ப்ரஸாத பணியாரங்களை நினைத்துக் கொண்டு நாலுநாளில் மறுபடி யும் வந்து புகவே போகிறார்கள்" என்று சொல்லியும் பத்திரிகைகளில் எழுதியும் போந் தார்கள். வைதிகர்கள் ஸன்னிதிக்குப் போவது ப்ரஸாத பணியாரங்களுக்காகவே யென்று பலர்க்கு மருள் இருப்பதனால் 'இனி ஆலயங்களில் ப்ரஸாத பணியார விநியோகங்களை அறவே நிறுத்திவிடவேணும், அல்லது வைதிகர்கள் அவற்றை ஸ்வீகரியாமலாவது இருந்துவிட வேணும்' என்று கட்டுப்பாடு செய்ய அடியேனுக்குத் தோன்றியது. ஆனால் இது நிறை வேறக்கூடியதன்று; நம்வரையிலாவது விலக்கி நிற்போம்-என்று நிச்சயித்து விலக்கி நிற்கிற படி. பெருமாள் ப்ரஸாதம் சுத்தமா அசுத்தமா என்கிற விசாரத்தில் அடியேனுடைய உள் ளம் சிறிதும் புகவில்லை. சிலருடைய எண்ணப்படி சுத்தமாகவே யிருக்கட்டும். பல ருடைய எண்ணப்படி அசுத்தமாகவே யிருக்கட்டும். அடியேன் ப்ரஸாதஸ்வீகாரத்தை விலக்கிக் கொண்ட காரணம் உள்ளபடி இங்கு உணர்த்தலாயிற்று.

சுருக்கமாக எழுத நினைத்த இந்த வியாஸம் மிக நீண்டுவிட்டது. முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். "அடியோமுக்கே யெம்பெருமானல்லீரோ நீர் இந்த ளூரீரே" என்ற திருமங்கை மன்னன் திருவாக்கின்படி அடியோமுக்காகவே வந்து ஸன்னிதி பண்ணியிருக்குமிடமான திவ்ய தேசங்களில் வழிபாட்டை நாம் விலக்கி நிற்பது யுக்தமாகாது. ஏதோ பரிஹாரம் கிடைக்குமென்கிற ப்ரதீக்ஷையினால் விலகி நிற்கலாம். அப்படி நிற்பவர்கள் இனி என்ன பரிஹாரம் கிடைக்கக்கூடுமென்பதை ஆர அமர ஆலோசிக்க வேண்டும். ஒரு பரிஹாரமும் கிடைக்காதென்று திண்ணமாக அறிந்திருந்தும் விலகிநிற்பதே கதியென்று துணியுமவர்கள் 'இனி நம்முடைய வாழ்நாளில் திவ்ய தேசாநுபவமென்பது ஒரு நாளுமே நமக்கு வேண்டாம்' என்று தீவிரமாக உறுதிகொண்டவர்களாயிருக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட உறுதி கொள்ளும்படியான நெஞ்சுரமுடையாரைப் பற்றி அடியேன் சொல்லக்கூடியது ஒன்றுமில்லை. அடியேனைப் போலவோ அடியேனைக் காட்டிலும் அதிகமாகவோ திவ்ய தேசாநுபவங்களில் பழுத்திருந்தவர்கள் அப்படிப் பட்ட வுறுதி கொள்வது உரியதன்று. கொண்டார்களெனின்; எம்பெருமான் தானே நிக்ரஹிக்க நினைத்து இவர்களை விலக்கி விட்டதனால் அந்த நிக்ரஹஸங்கல்பம் மாறுகிறவரையில் இவர்கள் அப்படித்தான் உறுதி கொண்டிருக்க வேண்டும் என்றே சொல்லுவேன்.

அவரவர்கள் செய்த பாவங்கள் வலிதாயிருந்தால் அந்தப் பாவங்களின் பலனை இங்கேயே அநுபவிக்க நேருமென்பது நூற்கொள்கையாதலால் வலியபாபத்தின் பலனாக நேர்ந்த பகவந்நிக்ரஹத்தை நெடுக அநுபவிக்கிறார்கள் என்றல்லது வேறொன்றும் நினைக்க நேராது. அடியேன் விலகியிருந்த காலத்தில் 'நாம் செய்திருந்த பாவங்களின் பலனான பகவந்நிக்ரஹத்தை யநுபவிக்கிறோம்' என்றே ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் நினைத்திருந்தேன். "மதியிலேன் வல்வினையே மாளாதோ?" என்றும் அநுஸந்தித்து வந்தேன். பேரருளாளப்பெருமான் அடியேனுடைய பிரார்த்தனைக்கு இரங்கியோ தன்னுடைய நிர்ஹேதுக கிருபையினாலோ அந்த நிக்ரஹ ஸங்கல்பத்தை நீக்கி யநுக்ரஹித்து ஆட்படுத்திக் கொண்டபடியால் ஆட்செய்து களிக்கின்றேன். இந்தக்களிப்பு மற்றுள்ளார்க்கும் ப்ராப்தமாக வேணுமென்கிற பிரார்த்தனையோடே இந்த வியாஸத்தை முடித்துக் கொண்டேன்.

நான் செய்கிற பாபம் மற்றவர்களுக்கும் நேரவேண்டாமென்று முன்பு [கைங்கர்ய குதூஹலத்தில்] வெளியிட்டேன். நான் செய்கிற பாபம் எல்லார்க்கும் நேர வேணுமென்கிற பிரார்த்தனையை இப்போது வெளியிட்டேனானேன்.

— போலிக போலிக போலிக. —

இங்ஙனம்:
ஸ்ரீகாஞ்சீ. பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்ய தாஸன்.
1—12—49.

ஓர் முக்கியமான குறிப்பு.

சென்ற ஸ்ரீராமாநுஜனில் பதினோராம்பக்கத்தில் ஆரம்பம் செய்த "மணவாளமாமுனிகளும் அழகிய மணவாளனும்" என்கிற வியாஸம் அபூர்ணமாக வெளிவந்திருக்கின்றது. 13 முதல் 16 ஆகிய நான்கு பக்கங்களும் அப்போதே அச்சாகியிருந்தும் கார்யகர்த்தாக்களின் அஜாக்கிரத்தையினால் அது சேர்க்கப்படாமல் நின்று போயிற்று. அது இப்போது சேர்க்கப்படுகிறது. சென்ற ஸ்ரீராமாநுஜனையு மெடுத்துச் சேர்த்துப் பூர்த்தியாக வாசித்துக் களிப்பது.

ஸபா மானேஜர்.

விரும்பாதே மகனை மீட்டுத்தருகையாகிற க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தை விரும்பினபடியால் அவன் பக்கலிலும் வெறுப்பேயாயிருந்தது. இப்படி வெறுப்புக்கு இலக்கான இரண்டு முனிகளையும் விட்டு ஸமஸ்தகல்யாண குணக்கடலான ரம்யஜாமாத்ருமுனியை வணங்கி வாழ்கின்றேனென்றதாயிற்று.

இவ்வளவு அர்த்த விசேஷங்களைக் கொண்ட இந்த ச்லோகம் எம்பெருமான்தானே சொல்லியிருக்க வேண்டுமேயொழிய ஒரு மனுஷ்யனால் கவிசெய்திருக்க இயலாதன்றோ. எம்பெருமானது ஹ்ருதயந்தன்னிலே உறையும் விஷயங்களன்றோ இவை. இவற்றை ஏறிட்டுக் கொள்ளவும் முடியாதே பிறரொருவர்க்கு. ஆகவே இந்தத் தனியன் தெய்வவாக்கே என்பது திண்ணமாயிற்று.

"மரணமானல் வைகுந்தம்"

திருவாய்மொழியில் (9—10—5) "சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம், மரணமானல் வைகுந்தங் கொடுக்கும்பிரான்" என்கிற பாசுரத்தில் மூலாதாரம் சிறிதுமில்லாத வோர் ஐதிஹ்யம் ஆங்காங்குள்ளவர்கள் சொல்லிவருகிறார்கள். அதாவது, "மரணமாக்கி வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்" என்று ஆழ்வார் திருவாக்கில் பாடம் வெளிவந்திருந்ததாம், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் போல்வார் அதைக்கண்டு "இப்படியிருந்தால் எம்பெருமான் திருவடிகளில் யாரும் பணியமாட்டார்கள்; வந்து சேர்ந்தவர்களை யெல்லாம் மரணமாக்கி வைகுந்தம் கொடுக்குமவனென்று தேறினால் யாரும் அணுகமாட்டார்களன்றோ; ஆகவே இப்பாடத்தை மாற்றியேயாகவேண்டும்" என்று துணிந்து "மரணமானல்" என்று திருத்திப் பாடம்வழங்கலாயினர் என்பதாக ஐதிஹ்யம் சொல்லக் கேட்கிறோம். இது ஸம்ப்ரதாய நெறியிற்படிந்த பெரியார்களுக்கு உடன்பாடன்று. மரணமாக்கி யென்று பாடமிருந்திருந்தால் அதை மாற்றவேண்டிய அவசியமில்லை. அப்படி மாற்றுவதானால் மற்றும்பல பாசுரங்களையும் மாற்றவேண்டிவரும். இத்திருவாய்மொழியிலேயே இரண்டாம்பத்தின் முடிவு பாசுரம் "அருளுடையவன்தாள் அணைவிக்கும் முடித்தே" என்பது. இதில் 'முடித்து' என்பதற்கு மரணமாக்கி யென்பதன்றோ பொருள். அதை மாற்றாமல் இதை மாத்திரம் மாற்றுவானேன்?

அன்றியும், ஆழ்வார் திருவாக்கில் 'மரணமானல்' என்கிறபாடமே வெளிவந்ததாக ஸகல பூர்வாசாரியர்களும் நன்குகாட்டி வியாக்கியானஞ் செய்துள்ளார்கள். * மாலை நண்ணி * என்கிற திருக்கண்ணபுரப்பதிகத்திலன்றோ *மரணமானலென்கிறவிந்தச் சந்தையுள்ளது. அப்பதிகத்திற்கு இந்தச் சொல்லே உயிரானதென்று கொண்டு வியாக்கியானம் செய்தருளியுள்ளார்கள். "சரீராவஸானத்திலே உம்முடைய விருப்பம் நிறைவேற்றக்கடவோம்" என்று ஆழ்வார்க்கு எம்பெருமான் ஸமாதானம் பண்ணினதாகவும், அதை ஆழ்வார் "மரணமானல் வைகுந்தங் கொடுக்கும்பிரான்" என்று தம்முடைய வனுஸந்தானத்தாலே வெளியிட்டதாகவும் பதிகத்திற்கு ப்ரவேசம் அருளிச் செய்துள்ளார்கள். பாசுரவியாக்கியானத்திலும் "இப்பாட்டில் மரணமானலென்றத்தைக் கொண்டிறே கீழ்ச்சொன்ன நிரூபணமெல்லாம்" என்று இருபத்தினாலாயிரத்திலும் முப்பத்தாறாயிரத்திலுமுள்ளது. மணவாளமாமுனிகளும் திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியில் இப்பதிகத்தின் ஸாரமாக இட்டருளின பாசுரத்தில் "மால் உமது வாஞ்

சைமுற்றும் மன்னுமுடம்பின்முடிவில், சால நண்ணிச் செய்வனெனத் தானுகந்து'' என்றருளிச் செய்துள்ளார். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலும் (4—9.) "இனிப்பத்திலொன்று தசமதசையிலே பேறென்று.......நாளிடப் பெற்றவர்'' என்றுள்ளது. ஆழ்வார்க்கு எம்பெருமான் நாளிட்டுக் கொடுத்ததாகவும் அதை ஆழ்வார் தம் திருவாக்கால் அநுவதிப்பதாகவுமன்றோ வஸ்து ஸ்திதியில் ப்ரமேயமுள்ளது. ஆகவே 'மரணமாக்கி வைகுந்தங் கொடுக்கும்பிரான்'' என்று பாடமிருந்ததாக ப்ராமாணிகர்கள் நெஞ்சாற்கொள்ளவும் நியாயமில்லையென்று சுருக்கமாகத் தெரிவித்தோமாமோம்.

பாடத்திருத்தப் பராமர்சம்

10—2—1949ல் வெளியிட்ட ஸ்ரீராமாநுஜன் 6.ல், "ஆச்சார்யஹ்ருதயத்தின் பெருமை'' என்ற மகுடமிட்டு நாம் வெளியிட்டிருந்த வியாஸத்தில் (7-ஆம் பக்கம் முதலாக) 37 பாடத் திருத்தங்கள் வெளியிட்டிருந்தோம். அதில் 11, 12 லக்கமுள்ள திருத்தங்களைப் பற்றிச் சில பெரியார்கள் ஸந்தேஹம் கேட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஸந்தேஹ பரிஹாரம் செய்கிறோமிங்கு.

ஆசார்யஹ்ருதயம் முதற் பிரகரணத்தில் சூர்ணை 60-ல், "அவர்களுக்குக் காயோடென்னுமவையே தாரகாதிகள்'' எனறு அச்சுப் பிரதிகளிற்காண்கிறபாடம் பிசகென்று 'காயோடென்னுமவையே' என்பதில் என்னுமிவையே என்று திருத்தவேணுமென்று தெரிவித்திருந்தோம். இது அவசியம் திருத்தவேண்டுமோ? என்னுமவையென்றாலும் என்னுமிவையென்றாலும் பொருள் ஒன்றுதானே; வாசியில்லையே. எதற்காகத் திருத்தவேண்டும்? என்கிறார்கள். "*வீழ்கனியுமூழிலையு மென்னுமிவையே நுகர்ந்து* என்கிற பெரியதிருமடற்சந்தை இங்கு விஷயவாக்யமாதலால்'' என்று நாம் திருத்தத்திலே ஸ்பஷ்டமாக எழுதியிருக்கிறோம். அது விளங்கவில்லையென்று தெரிகிறது. நன்கு விளக்குவோமிங்கு. ஆழ்வார்களின் சந்தைகளைக் கொண்டே ஆசார்ய ஹ்ருதய திவ்யக்ரந்தம் அமைக்கப்பட்டுள்ளதென்பது அனைவருமறிந்ததே. மூலமான பாசுரத்தின் பாடம் எப்படியுள்ளதோ அப்படியேதான் இங்கும் பாடம் அமைய வேண்டும்; அது மாறுபாட்டையக் காரணமில்லை. அந்தப் பெரிய திருமடலில் "என்னுமிவையே'' என்று பாடமுள்ளதேயன்றி 'என்னுமவையே' என்று ஒரு நாட்டிலும் ஒரு பதிப்பிலும் ஒருவர்வாக்கிலும் பாடம் கண்டதில்லை, கேட்டதில்லை. ஆகவே "காயோடென்னுமிவையே தாரகாதிகள்'' என்பதே சுத்தபாடம், வேறு வகையானபாடம் வழுவேயாகும்.

இனி இரண்டாவது ஸந்தேஹபரிஹாரம். "அழுநீர் துளும்பக் கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய் திருமாலென்றெங்கே காண்கேனென்னுமிவரலமாப்பு அவர்களுக்குப் புத்ரவியோகத்திலே'' என்கிற மேல் சூர்ணையில்—"திருமாலென்றும் எங்கே காண்கேனென்றும்'' என்கிறபாடம் மிகத் தவறு, அநந்விதம்—என்று எழுதியிருந்தோம். இதில் என்ன தவறு? ஏன் அந்வயிக்காது? என்பார்க்குத் தெளிவுபடத் தெரிவிக்கிறோமிங்கு. இந்த சூர்ணையில் திவ்யப் பிரபந்தச் சந்தைகள் எத்தனை கோக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று உற்று நோக்கவேணும். *சேயரிக்கணழு நீர் துளும்ப வலமருகின்றன* என்கிற திருவிருத்தப் பாசுரமொன்று, *கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய் எம்போல்* *சிந்தைகலங்கித் திருமாலென்றழைப்பன்* எங்கே காண்கேன் ஈன்துழாயம்மான் தன்னை* என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள் மூன்று—ஆக

நான்கு சந்தைகள் கோக்கப்பட்டிருக்கின்றன. (மேலேயு மொன்றுண்டு; அதுநிற்க.) இப்படி பல பாசுரங்கள் கோக்கப்பட்டிருக்கும்போது திருமாலென்றும் எங்கேகாண்கேனென்றும் என்றிரண்டிடங்களில் மாத்திரம் **இதிகரணம்** செய்வது யுக்தமாகுமோ வென்று பார்க்க வேணும்.

" அழுநீர் துளும்பவென்றும் கடலும் மலையும் விசும்புந் துழாயென்றும்"

என்று முன்னேயும் **இதிகரணம்** இருக்கவேண்டுமன்றோ. 'என்றும், என்றும்' என்று இதிகரணம் பண்ணுவதை அவ்விடங்களில் விட்டிட்டு மேலிரண்டிடங்களில் மாத்திரம் அது பண்ணுவது க்ராந்திக ஸரணியாகுமோ ? இது மிக அவசியமாகக் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம். மேலும், இந்த திவ்யக்ரந்தத்தில் திவ்யப்ரபந்தச் சந்தைகளை அளவுகடந்து எடுத்தாலும் அவற்றை ஆசிரியர் ஸ்வவாக்யம் போலவே வரிசையாக வொழுங்குபடுத்தியமைத்து அருளிச்செய்திருக்கிறாரேயொழிய "என்கிறபடியே" என்றாவது "என்றும் என்றும்" என்றாவது சேர்த்துச் சொல்லுகிற வழக்கம் பெரும்பாலுமில்லை. "அனந்தக்லேச நிரதிசயானந்த ஹேது" -இத்யாதி (5) சூர்ணையில் "மறந்தேனறியகிலாதே உணர்விலே னேணிலேனயர்த்தேன்றும் உய்யும்வகை நின்றவொன்றை நன்கறிந்தனன் உணர்வினுள்ளே யாம்பரி சேன்றும் சொல்லுகிற" என்றிருப்பது யாமுமறிந்ததே. அங்கு அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞானமின்மைக்காக ஐந்து சந்தைகளையும் அஃதுண்மைக்காக ஐந்து சந்தைகளையும் மேற்கோளாகவே உதாஹரிக்க நேர்ந்தபடியால் "என்றும்-என்றும் சொல்லுகிற" என்று வாக்கியம் அமைக்கவேண்டியதாயிற்று. அத்தகைய ஸந்நிவேசம் இந்த திவ்யக்ரந்தத்தில் அதிஸ்வல்பம். மேற்கோளெடுப்பதாகக் காட்டாமல் ஸ்வவாக்யமாகவே அமைத்தெழுதுகிற சாதுர்யமன்றோ இவ்வாசிரியர்க்கு அஸாதாரணமானது. "அழுநீர்துளும்பக் கடலும் மலையும்" என்கிற ப்ரக்ருத சூர்ணையில் தவறான பாடமாக வழங்கி வருவதில் 'என்றும், என்றும்' என்றிருப்பதாக வைத்துக்கொண்டால் அந்வயிக்கவேமாட்டாதென்பதை க்ராந்திகஸரணியறிவார் எளிதினுணர்வர்கள். நாமும் கீழே விவரித்துக்காட்டியுள்ளோம். "திருமாலென்றெங்கேகாண்கே னென்னுமிவரலமாப்பு" என்பதே சுத்தபாடம். அதுவே பொருத்தமாக அந்வயிக்கக் கூடியதும். **திருமாலென்று** என்றவிடத்திலுள்ள **என்று** என்கிற சொல் ஆசார்யஹ்ருதயகாரருடையதன்று. "சிந்தைகலங்கித் திருமாலென்றழைப்பன்" என்றே பாசுரமாதலால் பாசுரத்திலேயே சேர்ந்துள்ளதாமது. **திருமால்** என்று மாத்திரம் சந்தையெடுத்தால் அது எவ்விடத்திலுள்ள பாசுரமென்று கண்டுபிடிக்க முடியாமற் போகுமென்று கருதியே 'திருமாலென்று' என்கிறவரையில் சந்தையெடுத்தார் ஆசிரியர். 'சிந்தைகலங்கித் திருமாலென்றழைப்பன்' என்கிற பாசுரமேயன்றோ இப்போது தோன்றித் தீரும். ஆகவே அவ்விடத்தில் உம்மையைச் சேர்ப்பது ஸங்கதமாகாது. இனி, "எங்கே காண்கேன்" என்றதற்குப்பின் 'என்றும்' என்பது சொல்வடிவமன்று. என்னும் என்பதே சொல்வடிவம். **என்னுமிவர்**—என்றருளிச்செய்யுமாழ்வார் என்றபடி. ஆகவே இந்த சூர்ணையில் (என்றும் என்றும்) என்கிற பாடம் ஸர்வாத்மநா அஸங்கதமென்று ப்ராமாணிகர்களான விவேகிகள் உணரவடுக்கும்.

"எங்கே காண்கேனென்றும் இவரலமாப்பு" என்றால் இது அந்வயிக்கவேமாட்டாதென்பது நன்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது. என்றும் என்பது அலமாப்பில் அந்வயிப்பதாகத் தானே சொல்லவேண்டும்: அது சொல்லவொண்ணாதென்பதை விரகர் அறிவர்.

(என்றும் என்றும்) என்று இதேவிதமான பிழை இவ்வோரிடத்தில் மாத்திரமன்று. இங்ஙனே பலவிடங்கள் நமக்கு நினைவுக்கு வருகின்றன. இவ்வாசார்யஹ்ருதயத்திலேயே

(சூர்ணை 35) "ஒரு தலையில் க்ராம குலாதிவ்யபதேசம் குலந்தரு மென்னும் மாசிற்குடிப்பழி யென்று" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியில் "குலந்தருமென்றும்.......பழியென்றும்" என்று அஸம்பத்த மாக அச்சிட்டிருப்பதும் சிலர் அப்படியே ஓதிவருவதும் வருந்தத்தக்கது. உபதேச ரத்தின மாலையில் "மற்றுள்ள வாழ்வார்களுக்கு" என்கிற பாசுரத்தில் "பெற்றிமையோரேன்று முத லாழ்வார்களென்னும் பெயரிவர்க்கு" என்பதை "பெற்றிமையோ ரேன்றும் முதலாழ்வார்க ளென்றும்" என்று ரஸாபாஸப்படுத்திச் சிலர் ஓதிவருவதும் இதுபோன்றதே. திவ்யப்ரபந்தங் களிலும் இப்படி அபரிமிதம். திருவிருத்தத்தில் (35) "உலகளந்த மால்பால்துழாய்க்கு மனமுடையார்க்கு நல்கிற்றை" என்றவிடத்து "துழாய்க்கும் மனமுடையார்க்கும்" என்றே பலர் ஓதிவருவர். திருவாய்மொழியில் (3-6-7) "எழுமைக்கு மெனதாவிக்கு இன்னமுதத்தினை" என்றவிடத்து "எழுமைக்கும் எனதாவிக்கும்" என்பர். அதிலேயே (9—1—8) "போழ்து போக வுள்ளகிற்கும் புன்மையிலாதவர்க்கும்" என்பர். இப்படிப்பட்ட ப்ரமங்கள் கற்றுணர்ந்த பெரியார்களுக்கும் வாஸநாபலத்தாலோ பாதிதாநுவ்ருத்தியாகவோ நேர்ந்துவிடுகின்றன. "என் கொலம்மான் திருவருள்கள்!" என்னவேண்டுமத்தனை.

—: அபூர்வ வெளியீடுகள் :—

ஸ்ரீவசந பூஷணமீமாம்ஸா பாஷ்யம் (தேவநாகரலிபி)	....	**2—8—0**
ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம் (தேவநாகரலிபி	....	**2—0—0**
திவ்யப்ரபந்த ஸாராம்ருதம் (முதற்பகுதி)	....	**0-12—0**

கிடைக்குமிடம்—**க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்.**

— அன்பர்களுக்கு அறிவிப்பு. —

மதுரை ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸபையின் சார்பாகப் பல அட்வொகேட்டுகளாலும் பண்டிதர் களாலும் வெளியிடப்பட்டுள்ள மதுரபாஷித மென்னும் புத்தகம் ஆஸ்திகர்கள் அவசியம் வாசிக்கத்தக்கது. 2 அணு ஸ்டாம்பு அனுப்புகிறவர்களுக்கு ஷை புத்தகம் [42-பக்கமுள்ளது] *புக்போஸ்டு மூலம் அனுப்பப்படும்.*

இங்ஙனம்:

S. ஸுந்தரராஜய்யங்கார், வக்கீல்
11, கிருஷ்ணன்கோவில் வடக்குமாசி வீதி, மதுரை.

ஸ்ரீ:

உலகத்தின் ருசி ஒவ்வொருவிதம்

"லோகோ பிந்நருசி:" என்பது உலகமறிந்தது. ஒன்றில் ஒருவர்க்குள்ள ருசி மற்ருெருவர்க்கிராது. அப்படியே பகவானுல் படைக்கப்படும் பொருள்களின் தன்மைகளும் ஒருவிதமாகவன்றிக்கே பலவகைப்பட்டிருக்கும். ஒன்று காரம், மற்ருென்று புளிப்பு, இன்னென்று தித்திப்பு, வேருென்று கைப்பு—இப்படியாக விருக்கும். ஒன்று நேராயிருக்கும், மற்ருென்று கோணலாயிருக்கும். சில வஸ்துக்களின் தன்மையை மாற்றமுடியும், வேறு சில வஸ்துக்களின் தன்மையை வருந்தியும் மாற்றமுடியாது. பாகல்காய் இயற்கையில் கைப்பானுலும் ஸம்ஸ்காரவகையில் அதை வெகுமதுரப்படுத்தியுண்பாரைக் காண்கிருேம். எட்டிக்காய் முதலானவற்றை இப்படி உபயோகங்கொள்ள முடிகிறதில்லை. பல்வேறு ருசிபேதமுள்ள பதார்த்தங்கள் பகவானுல் படைக்கப்பட்டு உலகில் மலிந்து கிடக்கின்றன. அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் ருசிக்குத்தக்கபடி பொருள்களைக் கைப்பற்றியனுபவிக்கிருர்கள். ஒருவருடைய அபேக்ஷைக்காக ஒரு பொருளின் தன்மை மாறிவிடுவதில்லை. சர்க்கரை வேண்டியவர் சர்க்கரையை வாங்கி உபயோகித்துக்கொள்வதும் மிளகு வேண்டியவர் அதனைவாங்கி உபயோகித்துக்கொள்வதும் எங்குமுள்ள இயல்பு. கற்கண்டுவேண்டியவர் படிகாரத்தை வாங்கி வாயிலிட்டு 'இது தித்திக்க வில்லையே, இது தித்திக்கும் படியாகச் செய்ய முடியாதா?' என்று நினைப்பதில்லை. அவரவர்கள் தம்தம் ருசிக்குத் தக்கபடி அந்தந்த வஸ்துக்களைப் பெற்று உபயோகங்கொள்வது என்பதே எங்குமுள்ளது.

ஆங்காங்கு ததீயாராதனை [சாப்பாடு] நடத்துகிறவர்கள் பலவகைப் பண்டங்களை ஆக்கிவைக்கிருர்கள். புளிப்புவகையில் நான்கு; தித்திப்புவகையில் இரண்டு; காரவகையில் ஒன்று—என்றிப்படி சமைத்து வைக்கிருர்கள். இவை யெல்லாவற்றையும் ஒருவரே விரும்பியுண்பது முண்டு. சிலர் சிலவற்றைத் தள்ளிச் சிலவற்றை மாத்திர முண்பது முண்டு. சிலர் தமக்கு வேண்டிய வஸ்து ஒன்றுமே யில்லை யென்று வெறுப்புடன் எழுந்து போவது முண்டு. மிக்க பசியுள்ளவர்களுக்கு எந்தப் பண்டமும் ருசிகரமாக வாயினுட் செல்லுகிற தென்பதும் அநுபவஸித்தம். லட்டும் ஜிலேபியும் பேடாவும் பதிர்ப்பேணியுமாகச் சமைக்கு மிடத்தில் புளித்துகையலும் பண்ணி வைப்பதுண்டு. அது பண்ணி வைக்கவில்லை யென்ருல் அதற்காகக் குறை கூறுவாருமுண்டு, அதை நெஞ்சில் இட்டெண்ணுமலே போவாருமுண்டு. ஒரு ததீயாராதனையைப்பண்ணி ஒவ்வொருவரையும் ஒருமுகமாக மகிழ்விப்பதென்பது முடியாத காரியம். பசியில்லாதவர்களுக்கு தேவான்னமும் தூஷணைக்கிடமாகுமன்ருே.

ஒருபத்திரிகையை நடத்தி உலகத்திலுள்ளாரெல்லாரையும் ஒருங்கே உகப்பிப்பது முடியாததொன்றல்லவா? ஸ்ரீபாஷ்ய மொழிபெயர்ப்பு வெளிவந்தால் நல்லதென்பர் சிலர். பகவத்விஷய ரஸப்பெருக்குகள் வெளிவந்தால் நன்றென்பர் சிலர். ரஹஸ்யார்த்த ரத்னங்கள் வெளிவந்தால் பேரின்பமென்பர் சிலர். ஸ்ரீராமாயண விசேஷார்த்தங்கள் வெளிவந்தால் அனைவர்க்கும் ருசிகரமாயிருக்குமென்பர் சிலர். கூரத்தாழ்வான் பட்டர் முதலான மஹா

சார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகட்கு விளக்கமான தெளிவுரை வெளிவந்தால் பலருடைய மனக்குறை தீருமென்பர் சிலர். இங்ஙனே ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொன்றிலே சுவைகண்டு காதலித்திருப்பர்கள். தாங்கள் எதிர்பார்க்கிற விஷயம்தவிர வேறுவிஷயங்கள் வரக்கண்டால் வெறுப்பாரும் சிலர். "இந்த விஷயம் நமக்கு விரும்பத்தக்கதாக இல்லாமற் போனாலும் வேறு சிலர்க்கு இது விருப்பமாயிருக்குமே" என்று நினைப்பார் மிகச் சிலரேயாவர்.

நமது ஸ்ரீராமாநுஜன் அனைவரையும் ஆனந்திக்கச் செய்ய வேணுமென்பதே நமது விருப்பம். அதற்குத் தகுந்தபடியே நம்மாலானமட்டும் முயன்று வருகிறோம். அவரவர்களது விருப்பங்களை யநுஸரித்தே பல் விஷயங்களையும் இதில் பொறித்து வருகிறோம். சில விஷயங்கள் சிலர்க்கு விருப்பமாக இல்லை யெனினும் அவர்கள் மற்றையோருடைய ருசியைத் தங்கள் நெஞ்சில் ஆவாஹனஞ் செய்து கொள்வது தகுதி.

இதில் தொடர்ச்சியாகச் சில விஷயங்கள் வெளியிடப்பட்டு வருவதுண்டு. அவை இடையில் நின்று போகாமல் பூர்த்தியாகவே வெளிவரும். சில ஸமயங்களில் அவகாசக் குறைவினால் அவை வெளிவரத் தடைபட்டால் அவை அடியோடு நின்றுபோய் விட்டதாக நினைக்கலாகாது. அடுத்த இதழ்களில் வெளிவருமென்று திண்ணமாக எண்ணுக. உபய ராமாயண ஸாரம், ஸ்ரீ பாஷ்ய ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹம், ஐதிஹ்ய நிர்வாஹ ரத்னமாலை........ இவை இடையறாது வெளிவந்து முடிவு பெறும். சில இதழ்களில் அவகாசக் குறைவினால் தடைப்பட்டால் அவற்றின் பிரசுரம் அடியோடு நின்றுவிட்டதாக நினைக்க வேண்டாவென்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

இவ்விதழில் வெளிவருகின்ற திவ்யார்த்த தீபிகைச் சிறப்பு என்னும் வியாஸம் பல மஹான்களின் கோரிக்கையையும் நியமனத்தையும் ஆதரித்து மிக அவசியமென்று கருதியே வெளியிடப்படுகிறது. அது ஸம்பந்தமான வியாஸங்களை ஆஸ்திகர்களனைவரும் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியுடன் கண்டு களிக்கக் கோருகிறோம்.

ஓர் விசேஷ அறிவிப்பு.

நமது ஸ்ரீராமாநுஜன் ஆசிரியரான P. B. A. ஸ்வாமிகள் வழக்கம்போல் மார்கழி மாதத்தில் மதராஸிலேயே தங்கியிருக்க வேண்டி யிருப்பதால் **14—12—49** தேதி முதல் **14—1—50** தேதிவரையில் ஸ்வாமியின் விலாஸம் கீழ்க்கண்டபடி ;

ஸ்ரீ P. B. அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி,
48, கோவிந்தப்ப நாய்க்கன் வீதி, G. T., MADRAS - 1.

ஷை இடமாகிய உப்பட்டூர் ஆழ்வார் செட்டி சாரிடி ஹாலில் தினந்தோறும் காலைவேளைகளில் ஆசார்யஹ்ருதய உபந்யாஸம் நடைபெறும். தங்கசாலைத் தெரு, தொண்டமண்டலம் ஸ்கூல் ஹாலில் மாலை வேளைகளில் திருப்பாவையுபந்யாஸம் நடைபெறும்.

இப்படிக்கு,
C. ராதாகிருஷ்ணய்யா,
ஸபா மானேஜர்.

அருமருந்தானதோர் வியாஸம்.

Doctor. Sir. K. S. Krishnan, F. R. S. (New Delhi.)

சில நாள்களுக்கு முன் "நம்பிள்ளை பட்டரை நேரில் ஸேவித்திருக்க முடியுமா?" என்ற விசாரம் நிகழ்ந்ததாகவும், ஈடு முப்பத்தாறுயிரப்படியைப் பலகால் ப்ரவசனம் பண்ணின சில பெரியார்களும் "பட்டரை நம்பிள்ளை ஸேவித்திருக்க ப்ரஸக்தியே கிடையாது" என்று சொன்னதாகவும், அப்போது ஒரு மகான் "வருளுமிறையோன்" திருவாய்மொழியில் எட்டாம் பாட்டின் (4–8–8) ஈட்டில் "இது பட்டரருளிச் செய்ய நான் கேட்டேனென்று பிள்ளை யருளிச்செய்வர்" என்றுள்ள ஸ்ரீ ஸூக்தியை எடுத்துக் காட்டியதாகவும் ஸ்ரீராமானுஜனில் எட்டாவது இதழில் வந்துள்ளது. இதைப்படித்தபோது அடியேனுக்கு ஞாபகத்துக்கு வந்த இதே மாதிரியான வேறு இரண்டு ஸ்ரீ ஸூக்திகளை ஸ்ரீராமானுஜன் பன்னிரண்டாவது இதழில் விஜ்ஞாபித்திருந்தேன். பெரிய திருமொழி "வெருவாதாள்" (5,5,1) வ்யாக்யானத்தில்

> "திருப்பாணாழ்வார் 'அன்று நேர்ந்த நிசாசரரை' என்று – ராவணவதமே தொடங்கிப் பெருமாளை அடியொத்தினர். அது தெற்குத் திருவாசலாலே புகுந்து கிடந்தது. 'மந்திபாய்' என்று – பரமபதமே தொடங்கி அடியொத்தினர். திருமலையிலே புகுந்து கிடந்தது. அங்கே பார்த்தவாறே நின்றபடியைக் கண்டார். இன்னமும் போக்கிலே ஒருப்பாடுதோற்றி யிருந்தது என்று அவ்விடமே தொடங்கி அடியொத்தினவாறே வடக்குத்திருவாசலாலே புகுந்து படுக்கை இங்கேயாயிருந்தது" என்று பட்டர் அமலனுதிபிரானருளிச்செய்யாநிற்க நான்கேட்டேன் என்று பிள்ளை அருளிச்செய்தார்"

என்றுள்ள பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீ ஸூக்தி ஒன்று.

மற்றொன்று, அருள்பெறுவாரின் ஈட்டில் (10, 6, 1)

"இது பட்டர்தாமே அருளிச்செய்ய நான் கேட்டேன் என்று அருளிச்செய்தார்" என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்தி.

இன்னொரு ப்ரமாணமும் ஸமீபத்தில் அடியேனுக்குத் தெரியவந்தது. இது மேற்சொன்ன மூன்று ப்ரமாணங்களைக் காட்டிலும் விசேஷித்திருப்பதால் அதை இங்கு விஜ்ஞாபிக்கிறேன். இதுதான் பெரியதிருமொழி 4, 10, 8 ன் வியாக்யானத்தில் காணப்படும் நம்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி. இதன் விசேஷம் என்னெனில் பட்டரருளிச்செய்ய நம்பிள்ளை கேட்டிருந்ததுடன், தம்மைப்பார்த்து பட்டரருளிச் செய்தாராகவும் இந்த ஸ்ரீ ஸூக்தியில் காணப்படுகிறது.

மூ.—முடியுடையமரர்க்கிடர் செய்யுமசுரர்தம் பெருமானை யன்றரியாய்
மடியிடை வைத்து மார்வை முன்கீண்ட மாயனார் மன்னியகோயில்

வ்யா.—(முடியித்யாதி) "ஈச்வரோஹம்" என்று அபிமானித்திருக்கிற தேவஜாதிக்கு க்லேசத்தை விளைக்கிற அஸுரேந்த்ரனுண்டு—ஹிரண்யன், அவனை (அன்று) சிறுக்கனுக்கு அவன் நலிவைப் பண்ணினவன்று, நரஸிம்ஹமாய் (மடியிடைவைத்து)

பிராட்டிபோல்வாரை ஏறிட்டுக் கோள்ளக்கடவமடியிலே, துஷ்ப்ரக்ருதியான ஹிரண்யனை ஏறிட்டு. "தன்னுடைய தாள்மேல் கிடாத்தி" என்கிற விடத்துக்கு பட்டரருளிச் செய்ய நான் கேட்டேன்" என்று பிள்ளையருளிச் செய்வர்; "ப்ரதிகூலனான ஹிரண்யனைவிட்டு ஆசையுடைய வென்னையன்றோ அம்மடியிலே ஏறிட்டுக் கோள்ளவடுப்பது" என்று தம்மைப் பார்த்தருளிச் செய்தாராக.

அப்பு அரும்பதவுரையில் "தம்மைப்பார்த்து" என்பதற்கு "ஆழ்வார்தாமே தம்மைப்பார்த்து அருளிச்செய்தாரென்கை" என்று இருந்தாலும், "தம்மைப்பார்த்து பட்டரருளிச்செய்தாராகப் பிள்ளையருளிச்செய்வர்" என்பதுதான் வ்யாக்யான பங்க்திக்குச்சேரும் என்று தோன்றுகிறது.

"தன்னுடைய தாள்மேல் கிடாத்தி" என்ற பாசுரம் பெரிய திருமடலிலுள்ளது (102) மூ.— .... வல்லாளன்

மன்னுமணிக்குஞ்சிபற்றி வரவீர்த்துத் தன்னுடைய தாள்மேல் கிடாத்தி—

இவ்விடத்து வ்யாக்யானம்: "முடியைப்பற்றினபோதே ப்ராணன் போயிற்று. பின்னை பிணத்தையிழுக்குமோபாதி தன்னுடைய பிராட்டி சாயக்கடவ மடியிலே, என்னைப் போலன்றிக்கே, முருட்டுப்பையலையோ மடியிலேற்றுவது என்கிறாள். " என்று பட்டர் நம்பிள்ளை விஷயமான இன்னொரு ஸ்ரீ ஸூக்தியையும் இங்கு விஜ்ஞாபிக்க விரும்புகிறேன். இதுவும் பெரிய திருமொழி வ்யாக்யானத்திலுள்ளது. "வள்ளி கொழுநன்" பாட்டில் (6, 7, 6)

* பள்ளி கமலத்திடைப்பட்ட பகுவாயலவன் முகம் நோக்கி நள்ளி யூடும் வயல்...... என்ற இடத்து வ்யாக்யானத்தில்

"(பள்ளி கமலமித்யாதி) பட்டரருளிச் செய்யக் குறிப்பாகக் கேட்டிருப்பதோரு பாட்டு என்றருளிச் செய்வர். பகுவாயலவன் கமலத்திடைப் பள்ளி பட்டது. நள்ளியானது கர்ப்பதாரணத்தாலே கேதித்திருக்க அதுக்கு இனியது இடவேணும் என்று மதுவுக்காகப் போந்த அலவனானது தாமரைப்பூவிலே வந்திழியக்கொள்ள, போது அஸ்தமிக்கையாலே, உடம்பைக் கொண்டு அங்கே யிங்கே புரண்டு ராத்ரி அதிலே தங்கி, அதில் தாதும் சுண்ணமும் உடம்பிலே நிழலிட்டுத் தோற்ற, போது விடிந்தவாறே வந்தது. இது போன போதே தொடங்கி, கதவைத்திறந்து வரவுபார்த்துக்கொடு நின்ற நள்ளியானது, இத்தைக்கண்டு, ராத்ரி தங்கினபடியாலும், உடம்பில் சுவடிருந்தபடியாலும், இது வெறுமனல்ல என்று முகம்மாறிக் கதவையடைத்து உள்ளே போய்ப்புக்கது. இத்தை பட்டரருளிச் செய்தவநந்தரம், பிள்ளை திருநறையூரரையர் 'ஆராய்ந்து குற்றம் நிரம்பினால் பின்னையன்றோ தண்டிப்பது' என்ன, என் செய்வோம்! கேள்வியில்லாதபடி பெண்ணரசு நாடாய்த்தே!' என்றருளிச் செய்தார்."

என்றுள்ளது. இங்கே "பட்டரருளிச் செய்யக் குறிப்பாகக் கேட்டிருப்பதொரு பாட்டு' என்றருளிச் செய்வர்" 'பட்டரருளிச்செய்ய(த் தாம்) குறிப்பாகக் கேட்டிருப்பதொரு பாட்டு' என்று (பிள்ளை) யருளிச் செய்வர் என்பது தான் சேரும்.

தாஸன், கிருஷ்ணன்.

திவ்யப்ரபந்தத் திருமகளணிமாலை.

S. ரங்கஸாமி ஐயங்கார், M.A., (புரு.)

1. அந்தாமரைப்பேதை *
2. அம்புருவ வரிநெடுங்கண் அலர்மகள்
3. அமரர்பதியுடைத்தேவி
4. அரவிந்தப்பாவை
5. அலர்மகள்
6. அலர்வாய் மழைக்கண்மடந்தை
7. அல்லிமலர்த்திருமங்கை
8. அல்லிமலர்மகள்
9. அல்லிமாது
10. அல்லிமாமலர்மங்கை
11. அல்லியம்பூமலர்க்கோதை
12. அணிமாமலர்மங்கை
13. இன்துணைப்பதுமத்து அலர்மகள்
14. எழில்மலர்மாது
15. ஒண்தாமரையாள்
16. ஒண்டொடியாள்
17. ஒருமதிமுகத்துமங்கை
18. கடிமாமலர்ப்பாவை
19. கறைதங்குவேல்தடங்கண்திரு
20. குலமாமகள்
21. கூந்தல்மலர்மங்கை
22. கொங்கார் இலைப்புண்டரீகத்தவள்.
23. கொந்தார் காயாவின்கொழுமலர்த்திரு
24. கொம்பராவு நுண்ணேரிடை
25. கோதை நறுமலர்மங்கை
26. கோலமலர்ப்பாவை
27. கோலத்திருமாமகள்
28. சந்தணிமென்முலைமலராள்
29. சிரீவரமங்கை
30. சீதை
31. சுரும்புறுகோதை
32. செங்கமலத்திருமகள்
33. செய்யநெடுமலராள்
34. செய்யபோதில்மாது
35. செய்யவள்
36. தாமரைமலர்மேல்மங்கை
37. தாமரைமேல் மின்னிடையாள்
38. தாமரையாள்
39. திரு
40. திருமகள்
41. திருமங்கை
42. திருமாமகள்
43. திருமாது
44. திருமார்வத்துமாலைநங்கை
45. திருவுடையாள்
46. தூமலராள்
47. தூவியம்பேடையன்னாள்
48. தெய்வத்திருமாமலர்மங்கை
49. தேனார்மலர்மேல்திருமங்கை
50. தேனுலாவுமென்மலர்மங்கை
51. தேரணிந்த அயோத்தியர்கோன் பெருந்தேவி
52. தோடுலாமலர் மங்கை.
53. நல்விரை மலர் கோதிய மதுகரம் குலவிய மலர்மகள்
54. நாண் மலராள்
55. நித்திலத் தொத்து.
56. நெடுங்கடலமுதனையாள்.
57. நெறிந்த கருங்குழல் மடவாள்
58. நேரிழை மாது.
59. பங்கயத்தாள்.
60. பங்கயமாமலர்ப்பாவை
61. பண்ணை வென்ற இன்சொல் மங்கை.
62. பதுமத்து அலர்மகள்.
63. பனிமலராள்.
64. பனி மலர்மேல் பாவை.
65. பாவை.
66. பால் மொழியாள்.
67. பிறையுடைய வாணுதற்பின்னை.
68. புண்டரீகத்தவள்.
69. புண்டரீக பாவை.
70. புலம் மனுமலர் மிசை மலர்மகள்.
71. பூங்கோதையாள்.
72. பூமகள்.
73. பூமங்கை.
74. பூம்பாவை.
75. பூமேய செம்மாது.
76. பூமேல் மாது
77. பூவளருந்திருமகள்

---

* ஒவ்வொரு திருநாமத்தோடும்—"**வாழி**" அல்லது "**போற்றி**" என்று சேர்த்துப் பாராயணம் செய்தல் நன்று.

78. பூவார் திருமாமகள்
79. பூவின் மிசை நங்கை
80. பூவின் மேல் மாது
81. பூவினை மேவிய தேவி
82. பெரும்பணைத்தோள்மொய்ம்மலராள்
83. பேதை மங்கை
84. பொற்றாமரையாள்
85. பொலிந்திருண்டகார்வானில் மின்னே போல்தோன்றி மலிந்ததிரு
86. போதார் தாமரையாள்
87. போதில்மங்கை
88. பௌவத்தாரமுதனையபாவை
89. மங்கை
90. மடப்பாவை
91. மடமகள்
92. மடவரல்
93. மதுகரம்குலவியமலர்மகள்
94. மதுமலராள்
95. மலர்க்கிழத்தி
96. மலர்க்குழலாள்
97. மலர்மகள்
98. மலர்மங்கை
99. மலர்மாது
100. மலர்மேல்மங்கை
101. மலர்மேல்மலிமடமங்கை
102. மலர்மேலுறைவாள்
103. மலர்வைகுகொடி
104. மலராள்
105. மன்னுமலர்மங்கை
106. மாது
107. மாமலர்மங்கை
108. மாழைமென்னோக்கி
109. மானமருமென்னோக்கி
110. மானேய்நோக்கின்மடவாள்
111. மின்னனைத்தநுண்மருங்குன் மெல்லியல்
112. மின்னனைத்த நுண்ணிடையாள்
113. மிதிலைச்செல்வி
114. மைதிலி
115. மைத்தகுமாமலர்க்குழலாள்
116. மையகண்ணாள்
117. மையார்கருங்கண்ணி
118. வலமார்பினில்வாழ்கின்ற மங்கை
119. வடிவிணையில்லாமலர்மகள்
120. வடித்தடங்கண்மலரவள்
121. வண்டார்பூமாமலர்மங்கை
122. வரையாகத்துள்ளிருப்பாள்
123. வல்லிநாண்மலர்க்கிழத்தி
124. வாசஞ்செய்பூங்குழலாள்
125. வாள்நெடுங்கண்ணி
126. வாரணிந்தமுலைமடவாள்
127. வில்லேர்நுதல்வேல்நெடுங்கண்ணி
128. வில்லைத்தொலைத்த புருவத்தாள்
129. வெறியார்ந்தமலர்மகள்
130. வேங்கடம்சேர்தூவியம்பேடையன்னாள்
131. வேரிமாறுதபூமேலிருப்பாள்
132. வைதேவி.

பலன்

[திருமங்கை நின்றருளும்.
பூமன்னுமாது பொருந்தும்;
பூவளரும் திருமகளாலருள்பெற்றுப்
பொன்னுலகில் பொலிவர்தாமே.
வேரிமாறுதபூமேலிருப்பாள் வினைதீர்க்குமே.
சேமத்துணையாம் செப்புமவர்க்குத்திருமாதே.]

ஸ்ரீ காஞ்சி. ப்ர. அண்ணங்காராசார்ய ஸ்வாமி

கோயில்	திருமலை.	காழியூர்.	ஸ்ரீபெரும்பூதூர்
பிரதிவாதிபயங்கரம்	அனந்தாண்பிள்ளை	தி. த சேஷாத்ரியாசாரியர்.	கிடாம்பி ரங்கஸ்வாமி
கண்ணமாசாரியர்	கு. ஸ்ரீசைல கிருஷ்ணமாசாரியர்		

ஸ்ரீ

ஆழ்வாராசாரியர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

தமிழ் வேதமென்று போற்றப்படும் திவ்யப்பிரபந்தங்களிற் பாடங்களைத் திருத்தியும் திவ்யப்ரபந்தவ்யாக்யானப் பேராசிரியர்களைத் தமிழ் அறியாதாரென்று நிந்தித்தும் சிலர் எழுதி வெளியிட்ட சுவடியை ஆராயத் தோன்றிய நூலிது.

---

1. நான் கண்ட நல்லது.

2. திவ்யார்த்த தீபிகைச் சிறப்பு.

(ஸ்ரீ ராமாநுஜன் வெளியீடு.)
கிடைக்குமிடம்; க்ரந்தமாலா ஆபீஸ்
சின்ன காஞ்சீபுரம்.

விலை ஒரு ரூபா.

1949.

முக்கியமான அறிவிப்பு

இப்போது நாம் ஆராய்ச்சி செய்ய எடுத்துக்கொண்ட நூலில் இரண்டு குற்றங்கள் மிகப்பெரியன; அவையாவன — திவ்யப்பிரபந்தங்களுக்கு வியாக்கியானங்கள் செய்தருளின பூருவாசாரியர்களைத் தமிழறியாதாரென்று பல விடங்களில் பலவாறு நிந்தித் திருப்பதொன்று. திவ்யப்ரபந்தப் பாசுரங்களிலுள்ள பாடங்களை மனம் போனபடி திருத்தி 'இப்படித்தானிருக்கவேண்டும், இப்படி யிருந்தால்தான் எதுகை மோனை நயம் சிறக்கும்' என்றெழுதி யிருப்பது மற்றொன்று. இவ்விரண்டு செயல்களும் சிறிதும் அடாதவை என்பதை நாம் விரிவான நிருபணங்களினால் தெரிவிப்பது தவிர, கீர்த்திமூர்த்தியான மஹாமஹோபாத்யாய. சாமிநாதையரவர்களின் கட்டுரைகளினாலும் உலக முகக்கத் தெரிவிக்கவேண்டி அவருடைய புத்தகத்திலிருந்து அருமையான இரண்டு கட்டுரைகளை யெடுத்து இங்குப் பதிப்பித்திருக்கின்றோம்.

சாமிநாதையரவர்களும் கொண்டாட நின்ற பாண்டித்தியம் பெற்ற தியாகராச செட்டியாரைத் தமிழுலகம் நன்கறியும். அவருடைய இரண்டு சரிதைகளை யெடுத்து உலகமெல்லாமறியக் காட்டியுள்ள சாமிநாதையரவர்களுக்கு திவ்யப்ரபந்த வியாக்கியானப் பேராசிரியர்களிடத்து இருந்த மதிப்பு அளவிட வொண்ணுததாயிருக்கின்றது. நம்பிள்ளை முதலான அவ்வாசாரியர்களின் படிப்பின் அளவு சிறிதேனும் உலகுக்குத் தெரியாதென்பதும், அவர்கள் வடமொழி தென்மொழிகளிரண்டிலும் சிறந்த புலமையுடையவர்களென்பதும், அவர்களுடைய வியாகியானங்களினாலேயே திவ்யப்ரபந்தங்களுக்குப் பெருமை ஏற்பட்டதென்பதும் முதற் கட்டுரையினால் விளங்கும். இதனால், அப்பேராசிரியர்களின் தமிழறிவில் குறைகூறி நிந்தித்தும், அவர்களது வியாக்கியானங்களினால் திவ்யப்ரபந்தங்களின் தமிழ்ப் பெருமை போய்விட்டதென்று தூஷித்து மெழுதுகின்றவர்கள் வீண்பொறாமையாளர்களே யென்பது தேறிநின்றது.

வேதங்களோடொத்த நூல்களில் பொருளின்பம் பிரதானமே யொழிய எதுகை மோனை முதலியவற்றின் நயம் அவசியமன்றென்றும் எதுகை மோனை நயத்தை விரும்பி ஆன்றோரது பாடங்களைத் திருத்துமவர்கள் போப்பையரிலக்கணம் படித்தவர்களேயாவர் என்றும் அன்னவர்களது முகத்தில் விழிப்பதுங்கூடப் பாவம் என்றும் இரண்டாவது கட்டுரையினால் காட்டிநின்றபடியால் பிரகிருதத்தில் பூருவாசாரியர்களைவிடத் தம்மை மகாமேதாவிகளாக நினைத்து அவர்கள் உரையிட்டருளின பாடங்களிற் குறைகூறித் திருத்துமவர்கள் போப்பையரிலக்கணத்திற்குமேல் படியாதவர்களென்பதும் அவர்களது சுவடியைப் பார்ப்பதுங் கூடப் பாவம் என்பதும் தேறிநின்றது. நூலினுள்ளே விரிவு காண்க.

ஸ்ரீமத்மகாமகோபாத்யாய. தாக்ஷிணாத்ய கலா நிதி. டாக்டர். உ, வே. சாமி நாதையரவர்கள் 1939- ஆம்வருடத்தில் எழுதி அச்சிட்டு வெளியிட்ட நல்லுரைக் கோவை நாலாம் பாகத்தில், வித்துவான் தியாகராச செட்டியார் அவர்களின் சரிதை யெழுதிவருகையில் அதில் 159- ஆம் பக்கத்தில் ஆரம்பமாகி 163- ஆம் பக்கத்தில் முடிகின்ற ஓர் பகுதி எடுத்து வெளியிடப்படுகின்றது.

"பிறருடைய குறையைக் கண்டவிடத்துக் கண்டிக்கும் இயல்புடைய தியாகராச செட்டியார் தம்முடைய நிலையை நன்றாக உணர்ந்திருந்தார். தம்முடைய அளவுக்கு மிஞ்சிய காரியத்தைப் பிறர் வற்புறுத்தினாலும் செய்யார்; இது சிலரிடத்தில்

மாத்திரம் காணப்படும் அருமையான குணம். திருச்சிராப்பள்ளியிலும் வேறு இடங்களிலும் சிரஸ்தேதாராகவும் டிப்டி கலெக்டராகவும் இருந்து விளங்கிய திரு. பட்டாபிராம பிள்ளை யென்பவர் தமிழபிமானம் மிக்கவர்; தமிழ்ப் புலவர்களை ஆதரித்துப் பாதுகாக்கும் இயல்பினர்; மகா வித்துவான் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களை நன்கு அறிந்தவர்; ஸ்ரீ தியாகராச செட்டியாரிடத்தில் மிக்க அன்பு பூண்டவர்; அறிவாளிகள் நிலையான காரியங்கள் செய்ய வேண்டுமென்பது அவருடைய விருப்பம். திவ்யப் பிரபந்தங்களுக்குப் பெரியோர்களால் வடமொழி தென் மொழியிற் செய்யப்பெற்ற வியாக்கியானங்கள் இருப்பது போலத் தேவார திருவாசகங்களுக்கு இல்லையே யென்ற வருத்தம் அவருக்கு உண்டு. அதனால் சைவமடாதி பதிகளையும் சைவ வித்துவான்களையும சந்திக்கும் பொழுதெல்லாம் திரு முறைகளுக்கு ஓர் உரை எழுதும்படி வற்புறுத்திக் கூறுவார். கேட்பவரிற் பெரும் பாலோர் இயன்றவரையில் உழைத்துப் பார்ப்போ மென்றே விடை பகர்ந்து வந்தார்கள்.

தியாகராச செட்டியார் உபகாரச் சம்பளம் பெற்றுத் திருவானைக்காவில் சில ஆண்டுகள் இருந்த போது பட்டாபிராமபிள்ளை அவர் வீட்டிற்கு அடிக்கடி சென்று பார்த்து வருவார். அப்போது அவரைத் திருவாசகத்திற்கு உரை எழுத வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கூறுவார். அன்றியும் அங்கங்கே நிகழும் கல்யாணங்களை விசாரிக்கப் போன காலங்களிலும் மற்ற இடங்களுக்குச் சென்றிருந்த காலங்களிலும் அவரைச் சந்தித்தபோதெல்லாம் மேலும் மேலும் கூறுவார்; "எழுத ஆரம்பித்தீர்களா ? எவ்வளவு ஆயிற்று" என்று கேட்பார்; அருகிலுள்ள கனவான்களிடம், "இவரிடம் எவ்வளவு நாளாகச் சொல்லி வருகிறேன்; கேட்க மாட்டேனென்கிறாரே !" என்று சொல்லுவார். ஒரு நாள் செட்டியார் திருச்சிராப்பள்ளியிலுள்ள உறவினரொருவர் வீட்டில் நிகழ்ந்த ஒரு துக்கத்துக்காக அங்கே சென்று விசாரித்து நீராடி விட்டு ஈரத்துணியோடு மீண்டு காவிரி யாற்றுப் பாலத்தின் மேல் நடந்து வந்தார். அப்பொழுது நடுப்பகல் பன்னிரண்டு மணி நேரம். செட்டியார் வெயிலாலும் பசியாலும் மிகவும் களைப்படைந்திருந்தார். அச்சமயம் பட்டாபிராம பிள்ளை ஸ்ரீ ரங்கம் சென்று பெருமாளைத் தரிசனம செய்து விட்டு மார்பிற் சந்தனம் விளங்க உத்ஸாகமாக எதிரே ஒரு வண்டியில் வந்தார். செட்டியாரைக் கண்டவுடன் அவர் வண்டியை நிறுத்திக கீழே இறங்கினார்; செட்டியாரை யணுகி க்ஷேம சமாசாரம் விசாரித்த பின்பு வழக்கம் போலவே 'திருவாசகவுரை எவ்வளவாயிற்' றென்று கேட்டார். நீண்டநாளாக இந்த விஷயத்தைப் பற்றி எவ்விடத்திலும் கேட்டு வந்ததனாலும் அப்பொழுது தமக்கு இருந்த தளர்ச்சியினாலும் செட்டியாருக்குக் கோபம் உண்டாயிற்று; "நீங்கள் கொஞ்சமாவது திருவாசகத்தின் பெருமையை அறிந்து கொள்ளவே யில்லை யென்று நிச்சயமாயச் சொல்லுவேன். அதற்கு என்னால் உரை எழுத முடியுமா? திருவாசகம் எவ்வளவு ! என்னுடைய படிப்பு எவ்வளவு ! அதற்கு உரையெழுத வேண்டுமென்றால் வேதம், உபநிஷதம், ஆகமங்கள், புராணங்கள், யோக சாஸ்திரங்கள் முதலியவை தெரிய வேணடாமா ? தமிழில் உள்ள இலக்கண இலக்கியங்களையும் சில சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரங்களையுமே படித்த நான் எப்படி எழுத முடியும் ?" என்றார்.

அதற்குப் பட்டாபிராம பிள்ளை:— "திவ்யப் பிரபந்தத்திற்கு அவர்கள் வியாக்கியானம் செய்ய வில்லையா ?" என்று கேட்க, அதற்குச் செட்டியார் "என்ன ஐயா ! உங்களுக்கு அவர்களுடைய படிப்பின் அளவு சிறிதேனும் தெரியாது போல் இருக்கிறது; அவர்கள் வடமொழி தென்மொழி இரண்டிலும் சிறந்த புலமையுடையவர்கள்; அவர்களது உரையினாலல்லவா நூலின் பெருமை அதிகமாகின்றது ? நான் உரை எழுதினால் திருவாசகத்திற்கு எவ்வளவு குறைவு உண்டாகும் தெரியுமா ? என்னுடைய உரையினால் அதற்குக குறைவு ஏற்பட வேண்டுமென்பது தங்கள் எண்ணமோ ? எங்கே கண்டாலும் நச்சு நச்சென்று என் படிப்பின் அளவு தெரியாமல் திருவாசகத்துக்கு உரையெழுதும் படி சொல்லிச் சொல்லி என்னை வருத்துகின்றீர்கள். இனி மேலும் இப்படித் தொந்தரவு செய்வதாயிருந்தால், இதோ இந்தக் காவிரியில்

இப்படியே பொத்தென்று விழுந்து என் உயிரை விட்டு விடுவேன். பட்டாபிராம பிள்ளையவர்கள் திருவாசகத்திற்கு உரையெழுதும் படி அடிக்கடி தொந்தரவு செய்த தனால் அந்தத் துன்பத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் தியாகராச செட்டியார் ஆற்றில் விழுந்து விட்டாரென்ற அபக்கியாதி உங்களுக்கு ஏற்படட்டும்" என்றார். பட்டாபிராம பிள்ளை உடனே செட்டியாருடைய கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு, "ஐயா! ஐயா! வேண்டாமையா! இனிமேல் நான் இதைப்பற்றிக் கேட்பதே இல்லை ஐயா!" என்று சொல்லிச்சமாதானப் படுத்தி விட்டு அவருடைய அயர்ச்சியான நிலையை அறிந்து தம் வண்டியில் ஏற்றித் திருவானைக்காவிலுள்ள அவர் இருப்பிடத்தில் அவரை விட்டு விட்டு மீண்டு திரிசிரபுரத்திலிருந்த தம்மிடம் சென்றார்.

ப்ரஹ்மஸ்ரீ. ம.ம. சாமிநாதையரவர்கள் எழுதி வெளியிட்டநல்லுரைக் கோவை நாலாம்பாகத்திலேயே பக்கம் 152-ல் ஆரம்பமாகி பக்கம் 159-ல் முடிந்திருக்கின்ற ஓர் பகுதியும் ஈண்டு வெளியிடப் படுகின்றது. பெரியார்களின் அரும்பெரு நூல்களில் சிற்றறிவாளர்கள் பாடத்திருத்தம் செய்வது பெரும் பாதகமென்று காட்டுவதற்கு.

மதுரையிலிருந்த ஓர் ஐரோப்பியர் தமிழில் விருப்பங்கொண்டு ஒரு பண்டிதருடைய உதவி பெற்றுப்படித்து தமிழ்ச் செய்யுட்களுக்கு ஒருவாறு பொருள் தெரிந்து கொள்ளு மறிவைப் பெற்றபின்பு தமிழில்மிகச் சிறப்பான நூல் யாதென்று விசாரித்து திருக்குறள் ஒப்பற்ற நூலென்றறிந்து அதனைப்படித்தார்; இலக்கண நூலையும் இடையிடையே பயின்று வந்தார். போப்பையரிலக்கணத்தையும் யாப்பிலக்கண வசனத்தையும் படித்து அசை சீர் தளை தொடை என்பவற்றை ஒருவகையாகத் தெரிந்துகொண்டார். அதனால், தாம் படித்த நூல்களிலுள்ள செய்யுட்களில் எதுகை மோனை சரியாக அமைந்திருக்கின்றனவா வென்று ஆராயத தொடங்கினார். ஒரு சமயம் திருக்குறளில் "தக்கார் தகவிலரென்பதவரவர் எச்சத்தாற் காணப்படும்" என்ற குறளில் எதுகை நன்றாக அமையவில்லையே யென் றெண்ணினார். எச்சமென்பதற்கு மக்களென்று பொருளென்று அறிந்துகொண்ட பிறகு 'என் மக்களென்றே இதை மாற்றிவிடக்கூடாது? அப்படிச் செய்தால எதுகை அழகாக அமையுமே' என்றெண்ணித் தம் புத்தகத்தில் அவ்வாறே திருத்திக்கொண்டார்; திருக் குறளைத் திருத்திவிட்டோமென்ற எண்ணத்தால் அவருக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியுண்டாயிற்று. இப்படியே மேலும் மேலும் சில குறள்களைத் திருத்தினார். தமக்குப் பாடஞ்சொல்லும் பண்டிதரிடம் அந்தத் திருத்தங்களைக் காட்டி இந்தத்திருத்தங்கள் மிக அழகாக இல்லையா? என்று கேட்டார். அதற்கு அவர் 'நான் உங்களைச் சேர்ந்தவனாதலால் நான் கொடுக்கும் அபிப்பிராயத்தை மற்றவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள்; வேறு சிலர் உடன்பட்டால் தங்கள் திருத்தத்துக்குக் கௌரவமுண்டாகும்' என்று சொல்ல, ஐரோப்பியர் தம் திருத் தங்களை யாரிடம் காட்டலாமென்று ஆராய்ந்த பொழுது, கும்பகோணம் காலேஜில் பண்டித ராக இருந்த தியாகராச செட்டியார் அந்தத் திருத்தங்களை ஏற்றுக்கொண்டால் மற்றப் பண்டிதர்களும் உடன்படுவார்களென்றறிந்து செட்டியார் உபகாரச்சம்பளம் பெற்று உறையூரில் இருக்கிறாரென்றுமறிந்து சில பெரியார்களின் உதவியைக்கொண்டு உறையூர் வந்து சேர்ந்தார். ஸ்ரீதியாகராச செட்டியார் உறையூரிலுள்ள பெரிய தெருவில் அண்ணாமலை செட்டியாரென்பவரது வீட்டில் இருந்து வந்தபடியால் ஐரோப்பியர் அங்கேவந்து சேர்ந்தார் பெரியதொரு வண்டியில். அவர் வெள்ளைக்காரரா யிருந்தபடியாலும் சிறந்தவண்டியொன்று வந்தபடியாலும் அங்குள்ளவர்கள் வியப்பு மேலிட்டுப் பெருங்கூட்ட மாய் வண்டியைத் தொடர்ந்து வந்தார்கள்.

தியாகராச செட்டியார் சிவ பூசையை முடித்து உணவருந்திவிட்டு வழக்கப்படியே கையில் ஒரு விசிறியுடன் வந்து இளைப்பாறுதற்கு அப்பொழுதுதான் வெளித்திண்ணையில் அமர்ந்திருந்தார். துரையுடன் வந்தவர்களுள் ஒருவர் வண்டியிலிருந்து இறங்கி வந்து செட்டியாரிடம் 'ஒரு பெரிய துரை வந்திருக்கிறார், உங்களைப் பார்க்கவேண்டுமாம்; அவரை வரவேற்று நாற்காலிபோட்டு இருக்கச்செய்யுங்கள்' என்றார். செட்டியார், துரையா? வரட்டுமே, இங்கே நாற்காலி இல்லை, இந்தத் திண்ணையிலேதான் உட்காரவேண்டும்' என்றார். கும்பகோணம் காலேஜில் எவ்வளவோ துரைகளைப் பார்த்தவர் செட்டியார்; அன்றியும் செட்டியாரைப் பார்க்கப் பல துரைகள் வந்து செல்வதுண்டு. ஆதலின் அவருக்கு இந்தத் துரை வந்தது ஒரு பெரிய சிறப்பாகத் தோன்றவில்லை. துரை வண்டியை விட்டிறங்கி வந்து திண்ணையிலமர்ந்தார். 'தாங்கள் வந்தது எதன் பொருட்டு' என்று செட்டியார் கேட்க, துரை, 'நான் திருக்குறளைத் திருத்தியிருக்கிறேன், உங்களுடைய அபிப்பிராயத்தைப் பெற்றுப் போக வந்தேன்' என்று கூறத்தொடங்கினார். அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டது செட்டியாருக்கு இடிவிழுந்தது போலிருந்தது. 'என்ன? திருக்குறளையா திருத்தினீர்கள்' என்று வியப்பும் கோபமும் நிறைந்த தொனியிற்கேட்டார்.

"ஆமாம்; எதுகை மோனை சில விடங்களில் சரியாக இல்லை; அவை அமையும்படி திருத்தினேன்; 'தக்கார் தகவிலரென்பதவரவர், எச்சத்தாற் காணப்படும்' என்பதைவிட 'தக்கார் தகவிலரென்பதவரவர், மக்களாற் காணப்படும்' என்பது எதுகை நயத்தோடு கூடி எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது பார்த்தீர்களா? என்றார் துரை.

செட்டியார் எழுந்து நின்றார்; தலையிலே இரண்டடியடித்துக்கொண்டு காதைப்பொத்திக் கொண்டார். 'ஐயையோ! குறளையா திருத்தினீர்? அது மதிப்புள்ள பழைய நூலாயிற்றே; இவ்வளவு நாளாக அறிவாளிகள் செய்யாத வொன்றைச் செய்துவிட்டதாக எண்ணமோ! எச்சமென்னும் சொல்லின் பொருள் மக்களென்பதற்கு உண்டா? ஒருவருக்குப் பிறகு அவருடைய குண முதலியவை எஞ்சி நிற்கும் சந்ததியென்று காரணத்தைப் புலப்படுத்தும் சொல்லல்லவா எச்சமென்பது? அவ்விடத்தில் அச்சொல் அமைந்ததனாலுண்டாகும் பொருட் செறிவு மக்களென்னும் சொல்லாலுண்டாகுமா? ஒரு பொருளையே தரும் பல சொற்கள் தமிழில் இருந்தாலும் அவை ஒன்றற்கொன்று சிறிது சிறிது வேறுபட்ட பொருளுடையனவாக இருக்கும். அவற்றை இடமறிந்து பெருங்கவிஞர்கள் உபயோகிப்பார்கள். அது தெரியாமல் திருத்திவிடலாமா? எதுகை நயத்தைவிடப் பொருள் நயமல்லவா சிறந்தது? என்று சொல்லிவிட்டு "திருக்குறளைத் திருத்தினவர் முகத்தில் விழிப்பது கூடப் பாவம்" என்று கூறிக்கொண்டே உள்ளே சென்று கதவைத் தாழிட்டுக்கொண்டு இடைகழித்திண்ணையில் அமர்ந்து விட்டார். துரைக்கு இன்னது செய்வதென்று தோன்றவில்லை. உடன் வந்தவர்கள் ஜன்னல்வழியாகச் செட்டியாரிடம் 'இவர் பெரியமனிதர், இப்படி இவரைத் தாங்கள் அவமதிக்கக்கூடாது; இவரால் உங்களுக்குப் பெரியலாபமுண்டாகும்' என்றார்கள். அதற்குச் செட்டியார், 'இவரை யாரையா இங்கே வரச் சொன்னார்? உலகமெல்லாம் புகழும் திருக்குறளைத் திருத்திய இச் செயல் திருவள்ளுவரை அவமதித்ததாகுமல்லவோ? தெய்வம்போல யாவரும் கொண்டாடும் அவருடைய குறள் வேதமல்லவா? அதைத் திருத்தத் துணிந்தவர் வேறு என்னதான் செய்யமாட்டார். இவருக்கு மதிப்பு எங்கிருந்து வரும்? இவரால் எனக்கு ஒரு லாபமும் வேண்டாம். இனிமேல் நான் சம்பாதித்து யாருக்குக் கொடுக்கப்போகிறேன்? எனக்குப் பிள்ளை குட்டிகள் இல்லை. போதும் போதும். தங்கள் துரையை அழைத்துக்கொண்டு போய்விடுங்க'ளென்றார். தாம் என்ன கூறினாலும் செட்டியார் வழிக்கு வாராரென்பதை யுணர்ந்த அவர்கள் துரையை யழைத்துக்கொண்டு மீண்டு சென்றார்கள்.

ஸ்ரீ :

நான் கண்ட நல்லது.

(காஞ்சீ. அண்ணங்கராசாரியர்.)

1. உணர்ந்த மெய்ஞ்ஞானிகளில் தலைவரான நம்மாழ்வார் தமது திருவிருத்தத்தில் * மதி விகற்பால் பிணங்குஞ் சமயம் பல பலவாக்கி * என்றருளிச் செய்துள்ளபடி விஷய விசாரங்களில் மதிவிகற்பால் பிணக்க முண்டாவது இயல்பே. " பிணங்கி யமரர் பிதற்றும் " என்ற ஆழ்வார் திருவாக்கின்படி பரமபதத்திலும் பிணக்கமுண்டென்று அறியக்கிடக்கும் போது இவ்வுலகில் அது விளைவது வியப்பன்றே.

2. சொற்களையும் பொருள்களையும் ஆராய்ச்சி செய்வது அறிவிற் சிறந்தார்க்கு அணிகலமே. அவ்வாராய்ச்சியில், தாம் தாம் கண்ட அரிய பெரிய மேற்கோள் முதலியவற்றை யெடுத்துக்காட்டி " இங்ஙனே பாடம் யுக்தமாகத் தோன்றுகின்றது ; இங்ஙனே பொருள் பொருத்தமாகக் காண்கின்றது ; இதனை அறிவுடையார் ஆராய்ந்து ஏற்றுக்கொள்வாரென்று நம்புகிறோம் " என்று மதுரமான வார்த்தைகளை அமைப்பதே அழகியது. அங்ஙனமன்றி, " சதிரமென்று தம்மைத் தாமே சம்மதித்து " என்று நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தபடி தாம் கொண்ட கொள்கையே மிகச்சிறந்ததாகத் தாமே மதித்துச் செருக்கி உலகமெல்லாம் புகழும் பேராசிரியர்களைப் பழிப்பது பரந்த ஞானமுடையார் தம் பணி யன்று.

3. காஞ்சீபுரத்தில் வாழும் ஒரு பெரியார் [வே. மு. ஸ்ரீநிவாச முதலியாரென்பார்] " திவ்யப் பிரபந்தமும் திவ்யார்த்த தீபிகையும் " என்றொரு புத்தக மெழுதி யச்சிட்டு அதனைப் பரவச்செய்து வருகிறாராம். திவ்யப் பிரபந்தங்கட்கு உரையாக அடியேனெழுதி வெளியிட்டுள்ள திவ்யார்த்த தீபிகையில் குற்றங்குறைகளை விளக்குதற் கென்றே அப்புத்தகம் தோன்றியுள்ளதாம். அவ்வளவோடு நில்லாமல், அத்தீபிகைக்கு மூலமான பூருவாசாரியர்களின் வியாக்கியானங்களையும் வரம்புமீறி நிந்தித்திருக்கின்றது அப்புத்தகம். இது நமக்கு நேராக வந்திலது. சென்னையில் நமது உபந்யாஸ மஹாஸபையில் ஒரு பெரியார் இப்புத்தகத்தை நம்மிடம் தந்து " இதில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாசார்யர்களைப் பற்றிப் பொறுக்கொணாத நிந்தனைகள் மலிந்துள்ளன ; தேவரீர் ஆராய்ந்தருளி யுக்தமானது செய்வது " என்று கூறினர்.

4. இப்புத்தகத்தைப்பற்றி அடியேன் சின்னாள் முன்னமே கேட்டிருந்தபடியால் அதைப் பார்க்கவும் பதிலெழுதவும் சிறிதும் ஊக்கமுண்டாயிற்றில்லை. பலபெரியாருடைய வேண்டுகோளுக்கும் கட்டளைக்குமிணங்கி அதனைப்பார்த்தேன். எனது தீபிகையுரையிலுள்ள குற்றங்குறைகளை மாத்திரம் எழுதியிருந்தாராகில், ஏற்கெனவே தீபிகையில் பலகாலும் " குற்றங் குறைகண்டு கூறுங் குரவர்கட்கு எற்றைக்குங் கைம்மாறு மென்தலையே " என்று வெளியிட்டிருக்கிறபடியே *தலையல்லால்கைம்மாறிலே னென்று உகந்திடுவேன். என்னளவிலே நில்லாது, ஸர்வஜ்ஞர்களாய் *காருள்ளளவும் கடல்நீருள்ளளவும் வேத முள்ளளவும் வேத கீதனுள்ளளவு மழியாத பெரும்புகழுடையவர்களான பூருவாசாரியர்களை யெல்லாம் வாய் வந்தபடி நிந்தித்திருக்கையாலே முதலியாரது புத்தகத்தின் தன்மையை உலகுக்கு உணர்த்த

வேண்டியது அவசியமேயென்று தோன்றி ஒரு மஹா ஸபையில் அதன் ஆராய்ச்சியாகப் பல விஷயங்களை யெடுத்துரைத்தேன். அப்போது அவற்றைக் குறிக்கொண்ட அன்பர் சிலர் ஒரு புத்தகமாக அமைத்து அதனை ஸ்ரீராமாநுஜனில் வெளியிடத்தந்தனர். அது விரிவு பெரிதுடைத்தாயிருந்ததனால் பூர்த்தியாகப் பத்திரிகையில் வெளியிடமுடியாதென்று சொல்ல நேர்ந்தது. அப்பெரிய நூலில் உலகம் உண்மை தெரிந்து கொள்வதற்குப் போதுமானவளவு வெளியிடப்படுகின்றது.

5. அதைப்பற்றி நாம் சொந்தமாகத் தெரிவிக்க விரும்பிய சிலவற்றை ஈண்டு வரைகின்றோம். முதலியார் அளவுகடந்த நிந்தைகளைப் பொழிந்திருக்கின்றாரென்று பெரியார் பலர் மிக்க பரிதாபங் கொண்டாலும் எமது உள்ளத்தில் சிறிதும் பரிதாபமில்லை. அவர் எழுதியுள்ளதடங்கலும் நல்லதென்றே நாம் திண்ணமாகவெண்ணுகிறோம். குற்றங்குறைகளைப் பலர் ஆங்காங்கு வாய்மொழியாகச் சொல்லிப் போதுபோக்குவதுண்டு; அவை பிரகாசமடையாததனால் தத்துவமுணர்த்த அவகாசமில்லையாகிறது. குற்றங்குறைகளை ஏகாந்தமாகக் கூறுகின்றவர்களும் கேட்கின்றவர்களும் உண்மையுணர முடியாமற்போகிறது. அப்படியல்லாமல் பகிரங்கப் புத்தகமாக வெளிவந்துவிடுமேல், தத்துவமுணர்ந்தவர்களும் தத்துவமுணர்த்த விருப்பமுடையவர்களுமான விவேகிகள் உண்மையுணர்த்தித் தெளிவு பெறுத்த ப்ராப்தமாகின்றதன்றோ. **ஆனதுபற்றியே நான்கண்ட நல்லதென்று மகுடமிட்டேன்.**

6. பூருவாசாரியர்கள் உபயவேதாந்த ப்ரவர்த்தகர்களாக விளங்கி வடமொழி தென்மொழிக் கடல்களிலே ஆழ அவகாஹித்து உபய சாஸ்த்ரங்களிலும் நிகரற்ற வல்லமை பெற்றவர்கள். அவர்களது கல்வியறிவுகளில் குறை கூறுமவர்கள் கதிரவனொளியிற் குறை கூறுவாரோடொப்பர். அவர்களிட்டருளின வியாக்கியானங்களின் பண்பைக்கண்டு உயர்ந்த மேதாவிகள் உருகாநிற்பர் நீராயே. ஆழ்வார்களது திவ்வியப் பிரபந்தங்கட்கு மாத்திரமல்ல; ஸ்ரீராமாயணாதி ச்லோகங்களுக்கும் அப்பேராசிரியர்கள் பொருள்காணுமழகும் அதனை விலக்ஷணவாக்ய ஸன்னிவேசங்களினால் பொறித்திடுமழகும் நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும். அவற்றிலீடுபடும் பாக்கியம் எல்லார்க்குமே எளிதாகக் கிடைக்குமதன்று. ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலத்திற் பிறந்தார்க்குள்ளும் இப்பாக்கியம் பெறுவார் மிகச் சிலரே. கீர்த்திமூர்த்தியான ப்ரஹ்மஸ்ரீ சாமிநாதையரவர்களோடனுபவம் நமக்குப் பெரிதுமுண்டு. அவர்கள் நம்முடைய உபந்யாஸ நிலயங்களுக்குப் பலகால் விஜயஞ் செய்ததுமுண்டு; அப்போதெல்லாம் முடிவில் தாமெழுந்து பேசுகையில் நம்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளைகளின் வியாக்கியான திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பந்திபந்தியாகப் பொழிந்து கண்ணுங்கண்ணீருமாயிருந்து உருகிநிற்பர். அதற்குச் சான்றாக அவருடைய அரியபெரிய நூற்பதிப்புகளிலெல்லாம் அப்பரமாசாரியர்களின் திருவாக்குப்பெருமை பெரும்பாலும் பொலிந்திருக்கக் காண்கின்றதுலகம்.

7. சென்னை யூனிவர்ஸிடிப்பதிப்பாக லெக்ஸிகன் கோசம் வெளிவந்துளதே; இதனைச் சேகரித்த சைவவைணவத் தமிழ்ப்புலவர் யாவரும் திவ்ய ப்ரபந்த வியாக்கியானங்களை உடன் வைத்துக்கொண்டு அந்நூல்களை இலக்கியமாகக் கொள்ளாமல் இலக்கணமாகவே கொண்டு ஆங்காங்கு அவற்றை மேற்கோளாகவுங் காட்டியுள்ளார்கள். விவாத முதலியார் தமது புத்தகத்தில் தவறென்று காட்டுகிற பாடங்களோ பொருள்களோ, பெரும்பாலும் அக்கோசத்தில் நன்கு ஏறிக்கிடக்கின்றன. ‘பட்டருளிச் செய்த பொருள், நம்பிள்ளையருளிச் செய்த பொருள், பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிச் செய்த பொருள்’ என்றால்

இன்னாரினையாரென்கிற வாசியின்றிக்கே செந்தமிழ்கற்றார் யாவரும் தலைமேல் கைகூப்பி ஆதரிக்கும்படியுள்ளதே யன்றி அவற்றைச் சாமானியமாக நினைப்பார் சாமானியரேயாவர்.

8. மஹர்ஷிகளுள், பாணினி வரருசி பதஞ்ஜலி என்னும் மூவர் வடமொழி வியாகரண சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகர்கள். இவர்களுள் பாணினியென்பவரே ஸூத்ரமியற்றின பெரியார். அவரே முற்பட்டவர். பதஞ்ஜலியென்பவர் கடைப்பட்டவர். அவர் பாஷ்யமியற்றினவர். ஆயினும், பாணினிஸூத்ரத்திற்கு முரணாக இவர் பதப்ரயோகங்கள் செய்திருந்தாலும் அதையே சிறந்த சாஸ்த்ரமாகக் கொள்வது வழக்கம். ஸூத்ரகாரரான பாணினியின் கட்டளைக்கு விருத்தமாக ப்ரயோகம் செய்து விட்டாரென்று பழிப்புக் கூறும் வழக்கம் பண்டிதர் திரளில் கிடையாது. ஏன் ? பதஞ்ஜலி முனிவர் ப்ரயோகித்தாரென்றால் அது தான் உயர்ந்த இலக்கணமென்று நம்பிக்கையுள்ளது. இது போலவே நம்பிள்ளை பெரிய வாச்சான்பிள்ளைகள் பொருள் அருளிச் செய்தார்களென்றால் அதற்கு எது ப்ரமாணமென்று ஆராயவேண்டிய அவசியமில்லை. ப்ரமாணமில்லாமலோ ப்ரமாண விருத்தமாகவோ அவர்கள் உரைத்தருளார்களென்கிறவுறுதி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு மாத்திரமல்ல, பிராமாணிகர்களான தமிழர்கள் யாவர்க்குமே யுள்ளது. ஆனது பற்றியே, லெக்ஸிகன் கோசம் சேகரித்த பெரியார்களும், உயர்திரு. சாமிநாதையரவர்கள் போல்வாரும் அவ்வாசிரியர்களின் திருவாக்குக்களை இலக்கணத்தானத்திலே யெடுத்துக் காட்டுகின்றார்கள்.

9. திவ்யப்ரபந்த வியாக்கியானங்கள் யாவற்றிலும் வட மொழிகளும் வடமொழித் தொடர்களும் பலவாகக் கலந்திருப்பதைப் பெரியகுற்றமாக வெழுதுகின்றார் முதலியார். திவ்யார்த்த தீபிகையுரையிலும் இக்குற்றம் விட்டபாடில்லை யென்கிறார். வடமொழிபயிலாத தமிழ் மக்களுக்குப் பயன்படாத வகையில் அவ்வுரைகள் உள்ளனவென்று இதற்காக அடிக்கடி நிந்தனைகள் பொழிகிறார். இங்குக் குறிக்கொள்க. திவ்யப்ரபந்தங்களானவை நளவெண்பா நைடதம் நாலடியார் திருக்கோவையார் போன்ற பிரபந்தங்களல்ல. வேதாந்த விழுப் பொருள்கள் நிரம்பியவை. ஆனதுபற்றியே "செய்யதமிழ்மாலைகள் நாம் தெளிய வோதித் தெளியாத மறை நிலங்கள் தெளிகின்றோமே" என்று வேதாந்த வாசிரியர் அருளிச் செய்யநேர்ந்தது. வடமொழியினாலாய உபநிஷத்துக்களிலே போது போக்க வேண்டிய அந்தணர் தலைவரும் மறையவர்சிகாமணிகளும் அவ்வுபநிஷத்துக்களிற் காட்டிலும் இந்த த்ரமிடோபநிஷத்துக்களிலேயே மிக்க அபிநிவேசம் கொண்டது 'திவ்யப்பிரபந்தங்கள் வேதாந்தவிழுப்பொருள் நிரம்பியவை' என்பதுபற்றியே. ஆக, வேத வேதாந்த இதிஹாஸ புராண பஞ்சராத்ராதிஸம்ஸ்க்ருத ப்ரமாண வுதவிகொண்டே திவ்யப்பிரபந்தங்களை ரஸித்து அநுபவிக்க வேண்டியிருப்பதால் வடமொழிகளையும் வடமொழித்தொடர்களையும் கலக்க வேண்டியது இன்றியமையாததாயிற்று. ஒன்று பார்க்க;

10. திருமழிசையாழ்வார் தமது திவ்யப் பிரபந்தத்தில் "ஐந்துமைந்துமைந்துமாய், ஆறுமாறுமாறுமாய், ஏழுமேழுமேழுமாய், எட்டு மெட்டு மெட்டுமாய்" என்றிப்படி இலக்கங்களையிட்டு அடுக்குகின்றார். வடமொழிநூல் வழக்குக்களைக் கொண்டே இவற்றின் பொருளையறிய வியலும். வெறுந்தமிழ் மொழியால் உரையிடக்கூடிய சந்தர்ப்ப மில்லை. இதைப் பற்றி இங்கு இவ்வளவு விவரித்தது போதும். வடமொழி பயிலாத வெறுந்தமிழர்க்குப்பயன் படுவதில்லையே யென்பது உண்மை. அது யார்குற்றம்? அகநானூறு, புறநானூறு, பரிபாடல் குறுந்தொகை போன்ற நூல்கள் செந்தமிழாயிருந்தும் தமிழ்கற்றார் யாவர்க்கும் பயன் படவில்லையே. வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்தல் என்னும் மரியாதையில் மதிப்பற்றவர்கள்

அரும்பெரும் பொருள்களை இழக்கவேண்டியது தானே. வியாக்கியானங்களையும் குருமுகமாகக் கேட்டேயுணரவேணு மென்பதறியாமல் தம்முடைய சிற்றறிவுக்குத் தெரியவில்லையே யென்று வீணுகச் சீறுமிவர் தம் சீற்றத்தை ஆசார்யநிந்தைகளில் கொண்டு முடித்தார். முதலியாரது சுவடியில் (பக்கம் 26-ல்) வடமொழி சுலோக மொன்று அச்சிடப் பெற்றுள்ளது. அந்தோ அந்தக் கோரம் எழுதிமுடியாது. கண்ணுடையார் காணவேணுமத்தனை. (꞉) என்று விஸர்க்கமிட்வேண்டுமிடத்து (ஹ) என்றெழுதியிருக்குமழகு ஒன்று போதும். இவ்வளவு ஆச்சரியமான அறிவுபெற்றவர் ஸர்வஜ்ஞர்களான ஆசாரியர்களை வரம்புகடந்து நிந்தித்தது நலமன்று. வடமொழிபயில்தவர்களும் அம்மொழியில் பகையுள்ளவர்களும் திவ்யப்ரபந்த வியாக்கியானத்தருகும் செல்லலாகா தென்கிற பெரியாருபதேசத்தைப் பேணியுய்க.

11. வேதாந்தப் பொருள்கள் கிடக்க; பொதுவாகத் தமிழர்கள் யாவரும் எளிதாகத் தெளிந்து கொள்ளலாம் விஷயங்களிலும் முதலியாருடைய மதி செவ்வனே செல்லாமல் திரிபுணர்ச்சியே பெற்றுத் திகைக்கின்ற திறங்களைச் சிறிது விவரிப்போமிங்கு. திவ்யப்பிரபந்த மூல பாடங்களிலும் வியாக்கியானப் பொருள்களிலும் இவர் கூறும் அவத்தங்கள் ஒன்று கூட உண்மையன்றென்பதையும் இவர் தம்முடைய அதிகாரத்தை மீறிச் சென்றிருக்கின்றாரென்பதையும் செந்தமிழறிஞர்கள் தேறுமாறு தெரிவிப்போம்.

12. முதலியார் தமது சுவடியில் (பக்கம் 111-ல்) நாச்சியார் திருமொழி முதற் பாசுரத்தை யெடுத்துக் கொண்டு மூலத்தைத் திருத்தியிருப்பதும் வியாக்கியானங்களைப் பழித்திருப்பதும் மிக வருந்தத்தக்கன. அங்கு "உன்னையும் உம்பியையும் தொழுதேன்" என்றவிட்டத்து வியாக்கியானப் பேராசிரியர்கள் "காமன்தம்பிசாமன்" என்றருளியிருப்பது ஸ்ரீபாகவத தசமஸ்கந்த ஸித்தமாயிருக்கவும், புராணம் வல்ல பெரியார்களை அடிபணிந்து கேளாமலும், ஒருவரைக்கேட்க வேண்டாதபடி நாம் நமது நூல்களில் எழுதிவைத்துள்ளவற்றை முற்ற நோக்காமலும் திரிபுணர்ச்சியைத் தாங் கொண்டதோடு நில்லாமல் 'பேராசிரியர்கள் கூறிய பொருளும் பிசகு, கொண்டபாடமும் தவறு' என்றெழுதி, காது கொண்டு கேட்க வொண்ணாததோர் அபத்த பாடத்தைக் கூசாமல் வெளியிடுவது என்ன துணிவு!. காமனுக்கொரு தம்பி யிருப்பதாகப் புராணவரலாறு இல்லை யென்றும் வைத்துக்கொள்வோம்; அதற்காகத் தன்மனம் போனபடி பாடத்தை மாற்றத் துணிவதுமுண்டோ? கல்வியாளரின் காரியமோ இது? உலகம் போற்றும் பேராசிரியர்கள் உரைசெய்ததாய் உலகமெல்லாம் ஓதுகின்றதான பாடத்தைமாற்ற அறிவொன்றுமில்லாத அஹங்காரிகளுக்கு என்ன அதிகாரம்? ஆழ்வார்களருளிச் செய்துள்ள கதைகளுக்கெல்லாம் இவர் புராணம் கண்டிருக்கிறாரோ? திவ்யப்ரபந்தத் திருப்பாற்கடலில் ஸகல புராணப்ரவீணர்கட்கும் இன்னமும் ஆகரம் தெரிய வில்லாத கதைகள் எத்தனையிருக்கின்றன தெரியுமோ?

13. பெரிய திருமொழியில் *ஏழையேதலன்* என்ற பதிகத்தில் *வாதமாமகன் மற்கடம் விலங்கு* என்ற இரண்டாம் பாட்டில் இராமன் அனுமனோடுடனிருந்து உண்வு அருந்தினதாக ஒரு கதை அருளிச் செய்யப்படுகிறது. இது எந்தப் புராணத்திலுள்ளது தெரியுமோ? அது தன்னிலே *மாகமாநிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும்* என்ற ஐந்தாம்பாட்டிலே எங்குங் கேளாத தொரு வரலாறு கூறப்பட்டுளது. கோவிந்தஸ்வாமி யென்பானொருவனது கதை யென்று வியாக்கியானவாசிரியர் விவரித்தருளுகிறார். இந்தக் கதையும் அந்தப் பெயரும் எந்தப்புராணத்திலுள்ளது தெரியுமோ? பெரிய திருமொழி

மூன்றாம்பத்தில் காழிச்சீராமவிண்ணகரப்பதிகத்தின் இரண்டாம்பாட்டிலே "நான்முகனாள்......உரோமசனால்" என்று ரோமசரென்பவர் நான்முகனது செருக்கைத் தொலைத்ததாக அருளிச் செய்யப்படுகிற கதை எந்தப் புராணத்திலுள்ள தென்றறிவரோ இவர்? பெரியாழ்வார்திருமொழியில் (3—10—2) "எல்லியம்போ தினிதிருத்த லிருந்ததோரிட வகையில், மல்லிகைமாமாலை கொண்டங்கார்த்தது மோரடையாளம்" என்று இராமபிரானைச் சீதை மல்லிகைமாலையினால் கட்டிப்போட்டதாகக் கூறப்பட்டுள்ள கதை எப்புராணத்திலுள்ள தென்றறிவரோ? (3—10—6) * சித்திர கூடத்திருப்பச் சிறு காக்கை முலைதீண்ட * என்று தொடங்கி அனுமான் சீதைக்குக் காகாசுரன் கதையை அடையாளமாகக் கூறுவதாய்க் காட்டப்பட்டுள்ளவரலாறு இவ்விதமாக எங்குள்ளதென்றுணர்வரோ? பொய்கையாழ்வார் * ஆமேயமரர்க்கு * என்கிற பாட்டிலும், பேயாழ்வார் * ஆய்ந்த வருமறையோன் * என்கிற பாட்டிலும், திருமழிசையாழ்வார் * கொண்டு குடங்கால்மேல் * என்கிற பாட்டிலும்—பிரமனிடம் மறைந்து வந்த இராவணனைத் திருமால் காட்டிக் கொடுத்ததாகவொரு கதை அருளிச்செய்துளர்; இது எங்கேனுங் கண்டதுண்டோ கேட்டதுண்டோ இவர்? மஹர்ஷிகளைப்போலே ஆழ்வார்களும் பல கதைகளை எம்பெருமானது நிர்ஹேதுக கிருபையினால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெற்றதாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை * உன்னுடைய விக்கிரமமொன்றொழியாமலெல்லா மென்றவிடத்து வியாக்கியானத்திலே அருளிச் செய்துள்ளார். எது எங்ஙனேயாயினும் காரணாபாஸங்களைக் கொண்டு பாடத்தைத் திருத்துவதும் பேராசிரியர்களைப் பழிப்பதும் அடாத செயல். இதற்கு இவரா அதிகாரி?

14. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (2—7—8) * சீமாலிகனவனோடு தோழமைக் கொள்ளவும் வல்லாய், சாமாறவனை நீ யெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலை கொண்டாய் * என்ற பாசுரத்திற்குப் பூருவாசாரியர்கள் பொருத்தமான வரலாறொன்றினைப் பொறித்திருக்கவும் அதை நன்கு காணாது பழித்து இங்குச் சீமாலிகனவனோடென்ற பாடத்தை மாற்றி "அது கோமாறியவனோடு என இருத்தற்பாலது" என்று இறையுங் கூசாதெழுதியுள்ள முதலியார் தாமொரு புதுக்கோயில் கட்டித் தாம் திருத்தியமைத்த பாடங்களை யெல்லாம் அங்கு ஓதுவித்துக் களித்தல் நலம். மோனைத் தொடைமுரணை நோக்கி இங்ஙனம் திருத்த வேண்டியது அவசிய மென்கிறார். பெரியாழ்வாருடைய பாடல் இது. அவரது திருமொழியின் முதற் பாடலில் இரண்டாமடி "கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்" என்பது. இதிலும் மோனைத் தொடைமுரண் காண்பதனால் திருத்தம் அவசியமேயா மிவர்க்கு. "பிறையேறு சடையானும் நான்முகனு மிந்திரனும்" "சுட்டுரைத்த நன்பொன்னுன் திருமேனியொளி யொவ்வாது" என்றிவை முதலான பல நூறடிகள் மோனைத்தொடை சிதைந்து வந்துள்ளன. நம்மாழ்வாருடைய முதற்பிரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தின் முதலிலே "குழற்கோவலர் மடப்பாவையும் மண்மகளும் திருவும்" என மோனைத் தொடையில் நோக்கில்லாமை காண்கிறது. அது தன்னிலே (5.) * பனிப்பியல்வாகவுடைய தண்வாடை * என்ற பாட்டின் ஓரடியிலும் மோனைத் தொடை யென்பது தலை காட்டிற்றில்லை. இந்நிலைமை திவ்வியப் பிரபந்தங்களில் மாத்திரமல்ல; பக்தசிகாமணிகளின் பிரபந்தங்கள் பலவற்றிலும் மிகையாகக் காணலாகும். நான் கண்ட முயலுக்கு மூன்றே கொம்பென்பார்க்கு இவை யொன்றும் கண்ணில் படாது. அன்றியும், "சீமாலிகன் கதை எவ்வாழ்வாராலும் தம் திருப்பாக்களில் அமைத்தருளப்படாத தொன்றென்பது நினைவிலிருத்தற்பாலது" என்று மெழுதுகிறார் முதலியார். வேறு ஓராழ்வாராலும் அருளிச் செய்யப்படாமல்

ஓராழ்வாரே யருளிச் செய்தவையான கதைகள் திவ்யப்பிரபந்தங்களிற் பலவுள்ளன வென்பதையறிய இவர் பிறந்தாரல்லரே.

15. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் மூன்று பாசுரங்களில் மூன்று சொற்கள் திவ்வியமாகத் தோன்றியுள்ளன. (1) முத்தமிருந்தவா காணீரே. (2) சிறுச்சண்ணம் துள்ளஞ்சோர. (3) வட்டுநடுவே வளர்கின்ற மாணிக்கமொட்டு. இப்பாசுரங்களில் முத்தம், சண்ணம், மொட்டு என்ற மூன்று சொற்களும் கண்ணபிரானுடைய ஆண் குறியைச் சொல்லுவன வென்பது பூருவர்களின் வியாக்கியானமும் திவ்யார்த்ததீபிகை யுரையும். இவற்றைப் பழித்து மறுக்கின்ற முதலியார்திறத்து மாண்மதியோர் வருந்துவர் களேயன்றி மறுப்புரைக்க நினையார். லெக்ஸிகன் கோசத்தில் (பக்கம்3251-ல்) "முத்தம்—ஆண்குறி. அச்சுதன் முத்த மிருந்தவாகாணீரே (திவ். பெரியாழ் 1—2—6)" என்றுள்ளது. அது தன்னிலே (பக்கம் 3374-ல் "மொட்டு—ஆண்குறியின் நுனி" என்றுள்ளது. அது தன்னிலே (பக்கம் 1246-ல்) "சண்ணம்—ஆண்குறி. சிறுச்சண்ணம் துள்ளஞ்சோர. (திவ். பெரியாழ் 1—7—10.)" என்றுள்ளது.

16. இவற்றால், முத்தம் மொட்டு சண்ணம் என்னுஞ் சொற்களுக்கு ஆண்குறி யென்பது பொருள் என்றிவ்வளவேயன்று கிடைப்பது. பெரியாழ்வார் திருமொழிப் பிரயோகங்கள் இப்பொருளிலே யாயின வென்பதும் கல்வெட்டாகக் காட்டப்பட்ட தென்றுணர்க. "முத்தமிருந்தவாகாணீரே" என்பதற்கு பல் இருக்கும் படியைக் காண்மி னென்று முதலியார் பொருள் கூறுகின்றார். இஃதொன்று கொண்டே இவருடைய மதியின் வீறு அறியற்பாலது. *சீதக்கடலுள்* என்ற பதிகத்தில் ஆறுவது பாட்டிலுள்ளது 'முத்த மிருந்தவா' என்பது. இப்பதிகம் கண்ணபிரானது திருவடி தொடங்கித் திருக்குழலளவாக வரிசைக்கிரமமாய்க் காட்டிக்கூறுவது. கீழ் ஐந்து பாட்டுக்களில் முறையே "பாதக் கமலங்கள் காணீரே, பத்து விரலும் மணிவண்ணன் பாதங்கள், கணைக்கால்... முழந்தாள்... குறங்குகளை வந்து காணீரே" என்று அடிதொடங்கித் துடையளவும் காட்டியாயிற்று. ஏழாம்பாட்டு முதல் மருங்கு, உந்தி, உதரம், திருமார்பு, தோள்கள், கைத்தலங்கள், கண்டம் இவை காட்டியான பிறகு, பதினொன்காவது பாட்டிலே "இச்செந்தொண்டைவாய் வந்து காணீரே" என்று திருவாய் காட்டப்படுகிறது. அப்போது காட்டவேண்டிய பற்களைத் துடைக்கும் மருங்குக்குமிடையே காட்டினதாகக் காட்டும் முதலியாருடைய ஆராய்ச்சி வல்லமை எத்தகைத் தென்பதையறிய ஈதொன்று போதுமே. அசந்தர்ப்பமான அசட்டு வாதங்களல்லவா? இன்னமும் பல காட்டுவோம்.

17. நாச்சியார் திருமொழியில் (3—9.)* கஞ்சன் வலைவைத்தவன்று காரிருளெல்லில் பிழைத்து * என்றவிடத்தை இவர் எடுத்துக்கொண்டு (பக்கம் 102-ல்) எழுதியிருப்பதைப் பாருங்கள்; இப்பாசுரத்தின் திவ்யார்த்த தீபிகையுரையில் "எல்லில்—இரவில்" என் றெழுதியுள்ளதாம். எல் என்பது பகலைத் தான் குறிக்குமென்றும் இருட்டையுடைய இரவைக் குறிக்காதென்றுங்கூறி அல்லும் பகலு மென்ற உலகவழக்குக்குச் சேர "காரிருள் அல்லில் பிழைத்து" என்றே பாடத்தைத் திருத்தியாக வேண்டுமென்று மெழுதுகிறார். அந்தோ! ஈதென்ன மதிமாண்பு! தமிழகராதிப்பதிப்புகள் பலவுண்டே; ஏதேனு மொன்றை யாவது எடுத்துப் பார்க்கலாகாதா? "எல்—இரவு, சூரியன்." "எல்—இராத்திரி, இரவி" என்றெழுதாத நிகண்டு இல்லையே. லெக்ஸிகன் கோசத்திலும் (பக்கம் 534-ல்) எல் என் றெடுத்து ஏழு பொருள்கள் விளக்கப்பட்டன; அவற்றுள் ஏழாவது பொருளாக "Night;

இரவு'' என்றுள்ளது. ''எல்லிற்கருங்கொண்மூ வாய்திறந்த மின்னுப்போல்'' என்ற நாலடியார்ப் பிரயோகமும் இராப்பொருளுக்கு எடுத்துக் காட்டப்பட்டுளது. மிகச் சிறுவிஷயமான இதனையுமறியாத விவரா திருத்தவருபவர்.

18. குறுந்தொகை முதலான உயர்ந்தநூல்களில் எல் என்னுஞ் சொல் ஒளி, சூரியன், பகல், இரவு என்னும் பொருள்களில் அடிக்கடி பிரயோகிக்கப் பட்டுள்ளது. அதில் 275 ஆம் பாவில் ''எல்லூர்ச் சேர்தரு மேறுடையினத்து'' என்றுளது. எல்—மாலைக்காலத்திலே, ஊர்சேர்தரும்—ஊரைவந்தடைகின்ற, என்பது உரைவாக்கியம். அன்றியும், மலைபடுகடாம் 416. ''எல்லினிர்புகினே'' என்ற விடத்து நச்சினார்க்கினியர் ''இராக் காலத்தையுடையிராய்'' என்றெழுதியுள்ளார். அந்தோ! முதலியார் தாம் காணவேண்டிய நூல்களில் ஏகதேசமுங்காணாது, தாம் தலையிடவேண்டாத நூல்களில் தலையிட்டுப் பெரியாரைப் பழிப்பது பெரும்பாவம்!

19. முதலியார் (பக்கம் 102-ல்) மற்றொன்று மெழுதுகிறார்; ''அம்மணமென்பது உடையையுடுத்தாத மக்கள் உருவைச் சுட்டாது. 'நக்னம்' என்பதே உடையையுடுத்திலாத மக்களுருவைச் சுட்டும். ஆதலால் தீபிகையுரைகாரர் அம்மணம் என எழுதிவைத்த பொருள் போலிப் பொருளென்க'' என்று. இது பேதைமையின் பணியா? பிடிவாதத்தின்பணியா என்பதறிகிலோம். தமிழ்க்கோசங்கள் பலவற்றிலும் ''அம்மணம்—நிர்வாணம்'' என்றுள்ளது. லெக்ஸிகன் கோசத்திலும் (பக்கம் 98-ல்) ''அம்மணம்—Nakedness, Nudity; நிருவாணம்'' என்றுள்ளது. தமிழ் நாட்டிற் பிறந்து வளருமவர்கட்கு எடுத்துக் காட்டக்கூடியதோ இது. 'நக்னம் என்பதே' என்று எழுதுகின்ற முதலியாரைப் பற்றி நாம் என்ன சொல்லுவது? நக்ந என்பது கொழுத்த வடசொல். அதற்கேற்ற தமிழ்மொழி யொன்றுகிடையாதா? தமிழ்ப் பேறிவாளர்களையெல்லாம் தமிழறியாத மக்களென்று பழிக்குமிவர் உலகறிதமிழ் மொழியை யுதறித்தள்ளி வடசொல்லைப் பிச்சைவாங்கிக் கொள்வது எதற்கோ?

20. நாச்சியார் திருமொழியில் (3—9.) ''வஞ்சகப்பேய்ச்சி பாலுண்ட மசுமையிலீ கூறைதாராய்'' என்றவிடத்து மசுமையிலீ யென்பது தப்புப்பாடமென்றும் மகிமையிலீ யென்று திருத்தத்தக்கதென்றும் (பக். 103-ல்) எழுதுகின்றார். இதுவுமொருமருள். லெக்ஸிகன் கோசத்தில் (பக்கம் 3006-ல்) ''மசிமையிலி—Shameless Person; லஜ்ஜையில்லாதவன். வஞ்சகப்பேய்ச்சி பாலுண்ட மசிமையிலீ (திவ். நாய்ச். 3. 9.)'' என்று பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டுள்ளது. மசுமை என்று சிலரும், மசிமை என்று பலரும் சொல்லுவர். இடைப் போலி யென்பர். ''மசுமை யென்றிருத்தல் கூடாது, மசிமையென்றிருக்க வேண்டும்'' என்றிவ்வண்ணமாகத் திருத்தியிருந்தால் ஒருவாறு ஏற்றுக்கொள்ளலாம். அங்ஙனன்றி, மகிமை என்கிற சொல்தவிர மசிமையென்கிற சொல்லே கிடையாதென்று மருண்டு திருத்தியதோடு நில்லாது, இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவாசாரியர்களைத் தூஷித்திருப்பது எல்லைகடந்தது. அந்தத் தூஷண வாக்கியங்களை அப்படியே இங்கெடுத்துக் காட்டுகிறோம்;—இவர் வீண்பொருயாளரே யென்பது வெளியாவதற்கு.

21. ''மசுமைஇலீ என்ற பெயர் வடமொழியாலாய பெயரும் அன்று, தென்மொழியாலாய பெயரும் அன்று; மற்று எம்மொழியாலாய பெயர் என்னின்; கருவேப்பிலையை கொடையும் குறத்திமொழிப் பெயர்போலும். அன்றிக் குடங்கள் எடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்ல சாத்தர் மொழிப்பெயர் என்னலுமாம். என்னை? பார்ப்பனருள் தென்கலையார்

எனவும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் எனவும் தம்மைச் சொல்லிக்கொள்ளும் செந்தமிழின் மிலேச்சராய ஒருவகைக் கூட்டத்தார் செந்தமிழராய திரு ஆழ்வார்கள் அருளிய செந்தமிழ்ப் பாக்களைச் செந்தமிழின் மிலேச்சராய கல்லுடைக்கும் ஒட்டத்தி மொழியாகத் திருத்திக்கொண்டு மண் மாற்றும் உப்பாத்தி மொழியால் உரையெழுதி வைத்துக்கொண்டு கருவேப்பிலை கொடையும் குறத்தி மொழியால் உபந்யசிப்பவர் — விரித்துரைப்பவர்........." என்று. இவ்வளவோடும் நிற்கவில்லை. இன்னமும் பல இழிவுரைகள் கள்ளுண்ட பேய்மொழியாய் வளர்ந்து சென்றிருக்கின்றன. இப்படி ஓரிடத்திலன்று; தொட்ட தொட்ட விடங்கள்தோறும் இத்தகைய புன்மொழிப் பொழிவைக் கங்குகரையின்றிக் காணலாம். இவற்றைப் பொருள் படுத்திப் பதிலெழுதவதா நம்பணி, "வம்பார் வினைச்சொல்லவோ எம்மை வைத்தது இவ்வான்புனத்தே" என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரத்தையே நினைப்பூட்டி நிற்கிறோம்.

22. நாச்சியார் திருமொழியில் (14—1.) * பட்டிமேய்ந்தோர் காரேறு பலதேவற்கோர் கீழ்க்கன்றாய் இட்டீறிட்டு விளையாடி இங்கே போதக்கண்டீரே * என்ற பாசுரத்தில் இட்டீறிட்டு என்ற பாடம் பிழைப்பாடமென்றும்; இட்டி இட்டு என்றிருக்கவேண்டுமென்றும் எழுதியுள்ளது (பக்கம் 168ல்). இதுவும் லெக்ஸிகன் கோசத்தினால் மறுப்புண்டதே. அதில் (பக்கம் 276ல்) "இட்டீறு—Action proceeding from one's haughtiness or arrogance; செருக்காற் செய்யுஞ்செயல். இட்டீறிட்டு விளையாடி. (திவ். நாய்ச். 14—1.)" என்றுள்ளது. இதனால் இட்டீறிட்டென்கிற தமிழ்ச் சொல்லுக்குப் பொருள் விளக்கப்பட்டதோடு நாய்ச்சியார் திருமொழியிற் பாடமும் இதுவேயென்று காட்டப் பட்டதாயிற்று.

23. திருச்சந்த விருத்தத்தில் (56.) *இலங்கை மன்னனைக்தொடைந்து* என்ற பாட்டின் மூன்றாமடியில் 'விலங்குநூலர்' என்றதற்கு—"உடம்பிலே யஜ்ஞோபவீதத்தையுடையர்" என்றுள்ள வுரையை மறுக்கின்றார் (பக்கம் 69ல்). விலங்கு என்பதற்கு மக்களுடம்பு என்பது பொருளன்று" என்கிறார். இதுவும் லெக்ஸிகன் கோசத்தால் மறுக்கப்பட்டதேயாம். அதில் Supplement என மகுடமிட்டு வெளியிட்ட இறுதிப் பகுதியில் (பக். 414ல்) விலங்கு— உடல்; (திவ். திருச்சந்த விருத்தம் 56.)" என்றெழுதப்பட்டு வியாக்கியானமும் மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டுளது.

24. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (4—3—5.) * பல பல நாழஞ் சொல்லி * என்ற பாட்டில் நாழம் என்ற சொல்லின் உண்மையையுணராப் பெறாத முதலியார் (பக்கம் 80ல்) நாழம் என்பது பிழைப்பாடம், அது தாழம் என்றிருக்கத்தக்கது என்கிறார். இதுவும் லெக்ஸிகன் கோசத்தினால் தள்ளுண்டதே. அதில் (பக்கம். 2231ல்) "நாழம்—Abuse; வசவு. பலபலநாழஞ் சொல்லிப்பழித்த சிசுபாலன். (திவ், பெரியாழ், 4—3—5)" என்றுள்ளது. இதனால், நாழம் என்ற சொல்லின் மெய்ப்பொருள் காட்டப்பட்டதோடு பாசுரத்திற் பாடவுண்மையும் தெளிவிக்கப் பட்டதாயிற்று. திவ்யப்பிரபந்தங்களில் நாழ், நாழம், நாழ்மை என மூன்று வகைச் சொற்கள் கலந்துவருவன. "அன்னைநாழிவளோ வென்னும்" என்பது திருவிருத்தம். "நாமமிகவுடையோம் நாழ்." "நாழாலமர் முயன்ற.' பெரியதிருவந்தாதி. "நாழ்மைபல சொல்லி"—திருவாய்மொழி. "பல பல நாழஞ் சொல்லி." பெரியாழ்வார் திருமொழி.

25. மேலெடுத்த பாசுரத்திலே இரண்டாமடியில் "அலவலைமை தவிர்த்த" என்றுள்ளது. இதை யெடுத்துக்கொண்டு முதலியாரெழுதும் அஸங்கதங்கள் (பக். 80ல்) பல.

அவையும் லெக்ஸிகன் கோசத்திலே பங்கமடைந்தவை. அதில் (பக். 146ல்) "அலவலைமை—வெகுவாகப் பேசுகை. சிசுபாலன்றன்னை யலவலைமை தவிர்த்தவழகன். (திவ். பெரியாழ். 4. 3. 5.)" என்றுள்ளது. இப்பொருளே திவ்யார்த்த தீபிகையில் ' கண்ணனென்றால் பொறுது நிந்திக்கும்படியான அற்பத்தனம்:" என்று விரித்துரைக்கப்பட்டது. அக்கோசத்திலே அலவலை என்ற பெயரிலும் பார்க்க.

26. முதலியாரது சுவடியில் இரண்டு விஷயங்கள் மிகுந்த ஆக்ரஹத்துடன் எழுதப்பட்டிருக்கக் காண்கின்றன; (1) பெரிய திருமொழியில் (6—6—8) * இருக்கிலங்கு திருமொழிவா யெண்டோளீசற்கு எழில் மாடமெழுபது செய்துலக மாண்ட திருக்குலத்து வளச்சோழன் * என்ற விடத்து உரையைப் பழித்தல். (2) பெரிய திருமொழி 10—2—4. * அஞ்ச லோதியைக் கொண்டு நடமின் * என்ற விடத்து அஞ்சிலோதியென்பதே பொருத்தமான பாட மென்று தாபிக்கப் பார்த்தல். ஆக இவ்விரண்டு விஷயங்களிலும் இவரது மருளைச் சிதைத் தொழிப்போம்.

—:: எண்டோளீசன் சிவபெருமானே ::—

27. சிவபிரானுக்கு எழுபது ஆலயங்கள் கட்டிவைத்து முதலில் சிவபக்தனாயிருந்து பிறகு பகவத் பக்தனைப்பெற்ற சோழன் சேர்ந்த கோயில் திருநறையூர்த் திருப்பதி—என்னு மிவ் விஷயம் அசைக்க முடியாதது. இதைப்பற்றி நாம் நமது தீபிகையுரையில் சந்தேகத்திற்கு இட மின்றியே விளக்கியிருக்கின்றோம். இச் சோழன் முற் பிறவியில் சிலந்தியாய்ப் பிறந்து திருவானைக் காவிலுள்ள சிவலிங்கத்திற்குத் தன்னூலாலிழைத்து வந்த மேல் விதானத் திருப்பணியை யழித்துவந்த யானை நுழையா வண்ணம். சிவபிரானுக்கு மாடக்கோயில் பல கட்டி வழி பட்டவ னென்பது தேவார முதலிய வற்றானு மறியப்படு மென்ப. சோழ மண்டலத்தின் கூறுகளாக அமைந்த ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் ஒரு சிவாலயம் இச் செங்கணானாற் கட்டப் பட்ட தென்பர் சேக்கிழார். ' செங்கணான், அந்த மில் சீர்ச் சோணாட்டி லகனாடுதொறு மணியார், சந்திர சேகரனமருந் தானங்கள் பல சமைத்தான் ' என்பது பெரிய புராணம். இங்ஙனம் சிவ தொண்டினைச் சிறப்பப் புரிந்த இச்சோழன் முடிவில் திருநறையூர்த் திருமாலுக்கு அடியனாய்ச் சிறப்புற்றா னென்க. என்றிவ்வளவும் பண்டே யெழுதிவைத் திருக்கிறோம். இதில் வாயைக்கையை அசைக்க இடமில்லை யென்பது சிலாலிகிதம். சிவபிரான் இருக்கிலங்கு திருமொழி வாயனல்ல னென்றாவது எண்டோளீசனல்ல னென்றாவது சொல்ல முடியாது. அச் சோழன் சிவபிரானுக்குப் பல ஆலயங்கள் கட்டிவைக்க வில்லை யென்றுஞ் சொல்ல முடியாது; "சந்திரசேகர னமருந் தானங்கள் பல சமைத்தான்". என்கிற பெரிய புராணச் செய்யுள் மறைக்க முடியாததாயிற்றே. "சந்திர சேகர னென்னும் பெயர் சிவபிரானுக்கன்று என்னத் தான் முடியுமோ? அஞ்சலி செய்து நிற்க வேண்டு மத்தனை. பெரிய திருமொழிப் பாசுரத்தின் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானம்— " வேதத்தில் ஸ்ரீபுருஷஸூக்தாதிகளை உச்சரியா நின்றுள்ள வாயையுடையராய் எட்டுத் தோள்களையு முடையராயிருக்கிற தேவர்க்கு" என்றிவ்வளவுள்ளதே யன்றிச் சிவபிரானுக் கென்று விரித்துரைத்திலது. அவ்விடத்து அரும்பதவுரைகாரர் "தேவர்க்கு என்றது ருத்ரனுக் கென்றபடி " என்றுரைத்தார். சேக்கிழார் கூறியிருப்பதையும் பெரிய புராணப் பாடலையு மெடுத்துக் காட்டி நமது திவ்யார்த்த தீபிகையே விவரித்துரைத்தது.

28. எண்டோளீச னென்று ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தியையும் சொல்லலாமானாலும் கதை அப்படியில்லையே. இங்கு முதலியார்து வாதம் மிகப் புல்லிது. ஆழ்வார் சிவபிரானை இகழுமவராம்; அப்படித் தம்மாலிகழப்பட்ட சிவபெருமானார்க்கு எழுபது திருக்கோயில்களைக் கட்டுவித்து அச்சிவனைத் தெய்வமாகக் கொண்டு வணங்கினவனாகிய ஒரு சோழனை ஆழ்வார் பாடவே மாட்டார் என்று (பக். 40-ல்) எழுதுகிறார். ஆழ்வார் சிவபெருமானை இகழுமவ ரென்பதைத் தாபிக்க ஏழெட்டுப் பாசுரங்களை யெடுத்துக் காட்டுகிறார், அந்தோ! இவை யெல்லாம் மருளினாலாய இருள் வெள்ளங்கள். இவரெடுத்துக் காட்டிய பாசுரமொன்றிலும் சிவபிரானுடைய இகழ்வு சிறிதுமில்லை. சிவபிரான் எம்பெருமானைத் தொழுது சாபம் நீங்கப் பெற்றானென்றும், பிரளய காலத்தில் சிவபிரானும் எம்பெருமானது திருவயிற்றினுள்ளே யொடுங்கிக் கிடந்தானென்றும் கூறியவிவை இதிகாச புராணங்களில் பலவிடங்களிற் பொலியுமவை யாகையால் உள்ளது கூறலேயன்றி இல்லது கூறி யிகழ்தலல்ல. "பிணங்களிடு காடதனுள் நடமாடு பிஞ்ஞகன்" "சுடலையில் சுடுநீறன்" "வெந்தா ரென்பும் சுடுநீறும் மெய்யில் பூசி" "அக்கும் புலியினதளுமுடையாரவ ரொருவர்" "உடலம் நீறும் பூசி யேறூரு மிறையோன்" "ஆலமமர் கண்டத்தரன்" என்னுமிப் பாசுரங்களிலுள்ள தெல்லாம் சிவபிரானது யதார்த்தமான நிலையைக் கூறுவதே யன்றி ஒன்றும் இகழ்ந்துரையன்று. சிவனடியார்கள் பாடிய தேவாரத் திருமுறைகளிலும் இவை விளங்கக் காணலாம். சிவபெருமானது திருவாலயங்களில் பிக்ஷாடனோத்ஸவம் என்று ஒரு திருவிழா சிறப்புற நடத்தி வருவதை எங்குங் காணலாம். பிச்சையாண்டார் கோயிலென்றே ஒரு திருத்தலமும் திகழ்கின்றது. சிவபிரானது ஸஹஸ்ரநாமஸ்துதி முதலானவற்றிலும் பேர்க்கவும் பேராதபடி விளங்குகின்ற அடைமொழிகளை யிட்டே ஆழ்வார்கள் பாசுரங்கள் பாடியுள்ளார்கள். சிவபிரானது கையை விட்டகன்ற பிரமகபாலம் வதரியாச்சிரமத்தில் இன்றைக்குமுள்ளதே.

29. லெக்ஸிகன் கோசத்தில் (பக்1836ல்) தாமசபுராணம் என்றெடுத்து "தமோ குணப்பிரதானரான சிவபிரானைப்பற்றிய சைவம் இலிங்கம் காந்தம் ஆக்கினேயம் மச்சம் கூர்மம் என்ற புராணத்தொகுதி' என்றெழுதி அதற்குப் பிரமாணமும் காட்டியுள்ளது. அதிலே (பக். 1362ல்) சாத்துவிகபுராணம் என்றெடுத்து "சத்துவகுணப்பிரதானமாய் விஷ்ணுவைத் துதிக்கும் வைணவம் பாகவதம் நாரதீயம் காருடம் பதுமம் வராகம் என்ற ஆறுபுராணங்கள்" என்றெழுதி இதற்கும் பிரமாணம் காட்டியுள்ளது. இதனால், லெக்ஸிகன் கோசம் சேகரித்த பெரியார்களைச் சிவத்வேஷிகளாகவும் விஷ்ணு பக்ஷபாதிகளாகவும் கொள்ளலாகுமோ? உள்ளதை உள்ளபடி எழுதுகின்றவர்களன்றோ பிராமாணிகர்கள். திரிபுரஞ் செற்றது திருமாலின் பிரபாவமே யென்று தெளிந்து கூறியுள்ள ஆழ்வார்களும் சிவபிரானைத் "திரிபுர மூன் றெரித்தான்" "திரிபுரஞ் செற்றவன்" என்று பெயரிட்டுப் புகழக் காணாநின்றோம்; அன்னவர்களைச் சிவத்வேஷிகளென்று பழித்தல் பொருந்தாது. இப்பழிப்பு நாயன்மார்களையுஞ் சாரும்.

30. சிவபக்தர்களாயிருந்தவர்கள் விஷ்ணுபக்தர்களாவதும், விஷ்ணுபக்தர்களாயிருந்தவர்கள் சிவபக்தர்களாவதும் அஸம்பாவிதமன்று; ஆங்காங்குக் கதைகளிற் காண்பதேயாம். இற்றைக்கும் நகரத்துச் செட்டிமார்கள் பலர் சிவபெருமானுக்குப் பல கோவில்கள் கட்டிவைப்பதும் திருமாலுக்குச் சில கோவில்கள் கட்டிவைப்பதும் கட்கூடாகக் காணாநின்றோம். இரண்டு தெய்வங்களையும் சமமாக வழிபடுவார் சிலர். அப்படியிருந்து

ஒரு தெய்வத்தைத் தள்ளி மற்றொரு தெய்வத்தையே தெய்வமாகக் கொண்டு தொழுவார் சிலர். சிவத்தொண்டராயிருந்த வொருசெட்டியார் வைஷ்ணவராகிக் காஞ்சீபுரத்தில் ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகற்குத் தூப்புலில் கோவில் திருப்பணி செய்திருப்பது சமீபகாலச் சம்பவம். இங்ஙனே பல சான்றுகள் காட்டப் பாங்காகும். ஆகவே முதலியார் இங்கு மீளைச் சம்பிரமங் கொண்டு எழுதியுள்ளதத்தனையும் மற்றைய எழுத்துக்களோடிணங்கியவையே. இதைப்பற்றி மறுமுறை மிக விரிவாக வரைவோம்.

—:: அஞ்சலோதியே ; அஞ்சிலோதியன்று ::—

31. இனி (2) அஞ்சலோதியில் தெளிவு பெறுத்துவோம். இதில் வீண்விரிவு பெரிதுடைத்து முதலியாரது சுவடி. இங்கு நமது திவ்யார்த்ததீபிகை பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் வியாக்கியானத்தை மறுத்தும் பழித்து மிருக்கின்றதென்றது சில அறிவிலிகளை மயக்குமத்தனை. நடுநிலைமைநிற்கும் விவேகிகள் உகக்க வுரைப்போமிங்கு. அஞ்ச லோதியென்பதுதான் ஆழ்வார் திருவாக்கில் அவதரித்தபாடம். அஞ்சிலோதியென்பது ஐம்பது காதத்தளவு அகற்றத்தக்க தப்புப்பாடம். முதலியார் சுவடியில் பக்கம் 129 முதல் 155 வரையுள்ள விரிவுமுழுதும் ஆழ்வாரது திவ்யஸூக்திப் பொருள் நிர்வாஹத்திற்குச் சிறிதும் பயன்படாத வீண்விரிவு. முந்துறவொரு சிறுவிஷயங் கேண்மின். வடமொழியில் 'ஹிரண்மய' என்றொரு சொல். பொன்மய மென்று இதற்குப்பொருள். இச்சொல் லோகத்திற்போலவே வேதத்திலும் வருவது. ஆனால் வேதத்தில் ஹிரண்மய மென்றல்லாமல் ஹிரண்யய மென்று வருவதுமுண்டு. ஸந்தியாவந்தன மந்திரத்தில் 'ஹிரண்யயேந' என்று ஓதப்பட்டுவருகின்றது. வடமொழிப்புலவரொருவர் ஹிரண்யய மென்னுஞ் சொல் வடமொழிவழக்குக்கு மாறுயதென்றும் இடைச்செருகலாய் வந்ததென்றுங் கொண்டு 'ஹிரண்மயேந' என்றே பாடம்பண்ணிக் கண்டனமு மெழுதிவிட்டாரென்று இங்ஙனே கேட்டிருந்த பலகதைகள் நினைவுக்கு வருகின்றன. வடமொழி வேதத்திற்கு லௌகிக வியாகரணமும் ஸாஹித்யநூல்களும் பயன்படாதவாறு போல இத்தமிழ் வேதத்திற்கும் பிறருடைய இலக்கணவிலக்கியங்கள் பயன்படா. வடமொழி வேதத்திலும் பொருந்துமிடங்கட்கு லௌகிகவ்யாகரணாதிகளைத் துணைகொள்வது போல இத்தமிழ்வேதத்திலும் பொருந்து மிடங்கட்கு இலக்கண விலக்கியங்களைத் துணைகொள்வது ஒக்கும். இரண்டு வேதங்களிலும் அநாதியான பாடபரம்பரையே சரணம். ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுக்குக் கிடைத்தபாடம் பெரியவாச்சான்பிள்ளைபோல்வாருடைய வியாக்யானங்களிற் பொலிகின்றது. வடமொழிவேதத்திலும் பாடபேதங்கள் பாஷ்யகாரர்களாலேயே காட்டப்பட்டிருத்தல் போல இத்தமிழ் வேதத்திலுமுள. முன்னோருரைகளாலும் குருகுலவாஸஞ்செய்த பெரியாருடைய பரம்பரையினாலும் பயில்கின்ற பாடங்கள் தவிர, அவரவர்கள் மனம் போனபடி ஊஹிப்பதும் கற்பிப்பதும் நலிந்துவலிந்து கூறுவதுமான பாடங்கள் "தொண்டை மண்டல வேதியர்வாழவே தூயதென்மறை வல்லவர் வாழவே" என்று வேதாந்ததேசிகரால் மங்களாசாஸனம் செய்யப் பெற்ற தமிழ்வைதிகர்கள் செவியேற்கத் தக்கவையல்ல.

32. தமிழர்களின் வழக்கு 'அஞ்சிலோதி' என்றேயிருக்கட்டுமே. அது தவறென்றுவது அதை மாற்ற வேண்டு மென்றுவது மொழிவாராருமில்லை. நூல்களில் பெண்டிரைப் பற்றின பேச்சுக்கள் பலவாய் நிகழ்கின்றன. மிகச் சிறு பிராயத்திலுள்ள பெண்களைப் பற்றிப் பேசு மிடங்களிற் கூறும் முறைமை வேறு; வயது முதிர்ந்த பெண்களைப் பற்றிக் கூறும் முறைமை வேறு. சிறு பிராயமாக வைத்துப் பேசும்

போத "வாயிற் பல்லு மெழுந்தில மயிரும் முடி கூடிற்றில" "முள்ளெயிறேய்ந்தில கூழை முடிகோடா" "முலையோ முழுமுற்றும் போந்தில மொய் பூங்குழல் குறிய" என்றிங்ஙனம் ஆழ்வார்கள் கூறுவதுண்டு. இத்தகைய பிரகரணங்களில் அஞ்சலோதி யென்னுஞ் சொல் வந்து, அதனை அஞ்சிலோதி யென்று திருத்துகிறோ மென்றால் சிலர் இசையவுங்கூடும். ஏன்? அஞ்சிலோதி = அம் சில் ஓதி; அழகிய சிலவான கேசத்தை யுடையவள் என்று பொருள் படுதலால். இளம்பருவத்திற்குரிய வழக்கேயிது.

33. திருமங்கையாழ்வார் திருவாக்கில் அஞ்சலோதி யென்று வந்துள்ள விடம் அசோகவனத்தில் வாழும் சீதா பிராட்டியை நோக்கியது. அப்போது பிராட்டியின் வயது முப்பத்திரண்டென்று ஸ்ரீராமாயணத்தினால் தெளிய வெளிது. அந்நிலைமையில், சிலவான கூந்தலை யுடையளாக அவளைக் குறித்தல் நேர்மையன்று. அஸம்பாவிதமிது.

34. அஞ்சிலோதி யென்று மாதர்க்குப் பொதுவாக வழங்கும் பெயராதலால் அதனையிட்டுப் பிராட்டியைக் குறித்தலில் பழுதில்லை யென்று சொல்ல வருவர். கேண்மின்; மங்கை மடந்தை அரிவை தெரிவை என்னுஞ் சொற்கள் போல அஞ்சிலோதி யென்பது மகளிர் பொதுப் பெயராக வழங்குமதன்று. வழங்குமதென்றே கொண்டாலும் அது தமிழருடைய வழக்கமாயிருக்கட்டும். ஆழ்வார் 'அஞ்சு அல் ஓதியை' என்றே திருவுள்ளம் பற்றிப் பிரயோகம் செய்தருளினர் என்பது அசைக்கமுடியாதபடி எம்மால் செந்தமிழா ராய்ச்சியில் நிரூபணம் செய்யப்பட்டுளது. பெரிய திருமொழியில் "ஐம்பாலணையுமழுந் தாரே" என்றும், திருவெழுகூற்றிருக்கையில் "ஐம்பாலோதியை யாகத்திருத்தினை" என்றும் இவ்வாழ்வார்தாமே அருளிச்செய்திருத்தலால் ஓதியைப்பற்றிப்பேசுமிடத்து அஞ்சென்னும் இலக்கம் இவ்வாழ்வார் திருவுள்ளத்தில் குடிகொண்டுள்ளதென்பது திண்ணமாகத்தேறிநிற் கும். அந்த அஞ்சுவகைகள் எவையென்னில், அப்பாகுபாடு ஒரேவிதமாகத்தான் இருக்க வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. திருச்சந்த விருத்தத்தில் வருகிற 4, 5, 6, 7, 8 முதலிய லக்கங்களுக்குப் பலவகையாகவும் பொருள்பணிப்பதுபோல இவ்வஞ்சையும் பல்வகையா கப் பகரலாம்.

35. ஐம்பால் என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் விவரிக்குமவர்கள் கூந்தலி லுள்ள ஐவகைக் குணங்களை யெடுத்துக்கூறுவர் சிலர்; கூந்தலை வாரிக்கட்டி யெடுத்து முடிக்குமிடத்து ஐந்துவகையான அலங்காரங்களுண்டென்று கொண்டு அவற்றைக் கூறு வர் சிலர். ஐவகைக்குணங்களை வகுக்குமிடத்திலும் வாசியுள்ளது. அவ்வைந்தனுள் கரு மையையும் சேர்த்துக்கொண்டாலும் அல் என்பதனால் புனருக்தி வாராது. ஏனென்னில்; பஞ்சசயனம் என்னுஞ்சொல் ஐவகைத்தன்மைகொண்ட படுக்கையைக் கூறுகின்றது. அழகு, குளிர்ச்சி, மார்த்தவம், பரிமளம், வெண்மை என்பதாக ஐவகைத்தன்மைகளை விவ ரித்து "மெத்தென்ற பஞ்சசயனத்தின் மீதேறி" என்ற திருப்பாவைப் பிரயோகத்தையும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளது லெக்ஸிகன் கோசம். ஐவகைகளுள் மெத்தென்றிருப்பதும் [மார்த் தவம்] ஒன்றாயிருக்க "மெத்தென்ற" என்று தனிப்படவுஞ் சொன்னது கூறியது கூறல் என்பாரில்லை. புநருக்திதோஷம் சங்கிப்பாரில்லை. ஸமுதாயத்தினுள் சேர்ந்ததையே தனிப் படவுஞ் சொன்னதனால் அக்குணம் சிறந்திருக்கு மென்பது தேறும்.

36. நூற்களில் புநருக்திசங்காபரிஹாரம் இரண்டுவகையாகச் செய்வதுண்டு. மேலே நிரூபித்தபடி யொன்று. புநருக்திப்ரஸ்தாவத்திற்கே இடமில்லாதபடி விவரணம் செய்திடு தல் மற்றொன்று. இரண்டும் சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களுக்கு உடன்பாடேயாதலால் 'அஞ்சு அல்

ஓதியை ' என்ற விடத்து எம்முடைய விரிவுரை எவ்வகையினும் வழுவுறாது. முதலியார் (பக்கம் 132-ல்) " திவ்யார்த்ததீபிகையாசிரியர் தமக்கு முன் உரையெழுதிய ஆசிரியரைப் பழித்தவராயினரன்றே, ஆம்; மறுத்தவரே பழித்தவரேயாவர் " என்றும், மேலே (பக்கம் 133-ல்) " கூறியது கூறலென்னுங்குற்றமாகும் என்பதனை அவ்வுரைகாரர்கள் மறந்தனர் போலும் " என்றும் எழுதியுள்ளதானது — ஒன்றையும் நேர்மையாக அறிய மாட்டாமையையே நிலைநாட்டிநிற்கும்.

37. " இங்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஓதி என்பதற்கு முடியென்றெழுதிவைத்த பொருளை, கூந்தலென்று பொருளுரைத்த திவ்யார்த்த தீபிகையுரையாசிரியர் மறுத்தவரே யாவர் " என்று (பக்கம் 132-ல்) எழுதியிருப்பதும் மிக்கமருள். பெரியவாச்சான்பிள்ளை, ஓதிக்கு முடியென்று பொருளுரைத்தாரல்லர்; ஓதி—மயிர்முடி என்றே யெழுதியுள்ளார். மயிர் முடியென்பதற்கு முடிந்தமயிர் என்பதே பொருள். சூடாமணி கண்டுதெளிக.

38. இவ்விடத்து, " அவ்வுரைகாரர்கள் எழுதி வைத்த சுருட்சி யென்பது கூந்தலுக்கு அழகைத்தாராது, கூந்தலினழகை யழிக்கும் " என்று (பக்கம் 133-ல்) எழுதியது— ஒன்றும் பாராமை. ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகர் பகவத்த்யாந ஸோபானத்தில் " குப்யச் சோளீ வசந குடிலை: குந்தலை: " என்றருளிச் செய்தது காண்க. பலபடியாலும் வழுநிறைந்த இவ்விசாரத்தை முதலியார் மிகவும் விரித்தது வீணான விரிவே.

39. என்னைப்பற்றி முதலியார் செய்துள்ள நிந்தனைகளில் தமிழிலக்கணமறியாதவரென்னும் வார்த்தை பல தடவை வந்துள்ளது. இதற்குப் பிறர் எழுதுகிற பதிலைக் காட்டிலும் நானே யெழுதும்பதில் மிக முக்கியமென்று நினைக்கிறேன். "தோன்றா தோற்றித் துறை பல முடிப்பினும், தான் தற்புகழ்தல் தகுதியன்றே " என்று கூறிய நன்னூலாசிரியர் தாமே " தன்னுடையாற்றலுணராரிடையினும் தன்னை மறுதலைபழித்த காலையும் தன்னைப் புகழ் தலும் தகும் புலவோற்கே. " என்றும் கூறியிருத்தலால் உள்ளவாறுரைக்கின்றேன். எமக்குத் தமிழாசிரியரும் திராவிடவேதாந்த வாசிரியரும் [பூர்வாச்ரமத்தில் மாதா மஹரும்] ஆன ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ. அழகியமணவாள ராமாநுஜஜீயர் ஸ்வாமி தமிழில் உலகமறிந்த மஹா வித்வான். அவருடைய திருவடிநிழலிற் சார்ந்து இலக்கணவிலக்கியங்களை வரி யடைவே கற்றதுண்டு. உலகம் நிறைந்த புகழாளரான வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமி ஒரு ஸமயம் காஞ்சீபுரம் வந்து சில மாதங்கள் அங்குவாழ்ந்திருந்த காலை அவரிடத்து யாப்பிலக்கணவகைகளும் வாசிக்கப் பெற்றதுண்டு. [ஆறு வருஷங்கட்கு முன் நாம் வெளியிட்டுள்ள செந்தமிழாராய்ச்சி நூலிலும் இவ்விஷயம் பரக்கப் பேசப் பட்டுள்ளது.] இன்னமும் நாம் பெறவேண்டிய இலக்கண விலக்கிய ஞானம் அபரிமிதமாகவுண்டெனினும் இந்த முதலியார் குறைகூறத்தக்கவளவிலே நிற்பதன்று நம்முடைய ஞானம்—என்பதை உலகம் நன்குணரும். போப்பையரிலக்கணப்படிப்பளவிலே நின்ற முதலியார், தமிழுலகமுற்றும் போற்றநின்ற பூருவாசாரியர்களையே தமிழறியாதாரென்று நிந்திக்கும்போது நம்மை நிந்திப்பது வியப்பன்று. அவரது நிந்தைகளை மாத்திரங்கண்டு மகிழ்வெய்துவாரெய்துக. அந்த நிந்தை நம்மைச் சிறிதும் சாராதென்பதை நாலிரண்டு விஷயங்களை முதலித்துத் தெரிவிப்போம்.

40. நமது உரைகளில் ' எம்பெருமானாலேயே, விடியற்காலத்திலேயே ' என்பன போன்ற பிரயோகங்கள் இலக்கணவழுவாகவுள்ளனவென்று (பக். 59-ல்) ஏசுகின்றார்.

மிகவுயர்ந்த வித்துவான்களின் செந்தமிழ்வசன நூற்களிற் பழக்கமுடையார் இங்ஙனம் குறைகூறுர். உயர்திரு. சாமிநாதையரவர்களின் கட்டுரைகளில் இத்தகைய பிரயோகங் களைக் கடல் போலக் காணலாம். சிலவிடங்களையாவது நாம் எடுத்துக் காட்டவேண்டு மல்லவா ? நல்லுரைக்கோவை நாலாம் பாகத்தில் (பக். 70-ல்) "அவள் தன் வீட்டிலேயே இருந்தாள்." (பக் 106.) "அரசர் உண்மையிலேயே சிவபக்தர்." 'அங்கேயே, இங்கேயே' என்றிப்படி பல்லாயிரமுறை யெழுதியுள்ளார். இலக்கணமறியாதாரென்கிற பழிப்பு அவரையும் சாருமோ ? தேற்றப்பொருளேகாரத்தின்மேல் ஏகாரச்சாரியைபெற்று உலக வழக்கிற் காண்கின்ற விவை உரைநடைக்குப் பொருந்தும், செய்யுள் நடைக்குப் பொருந்தா வென்பது ஆராய்ச்சியாளர்களின் கருத்து.

41. தளைதட்டல் தளைதட்டாமை யென்பதுபற்றி முதலியார் (பக். 158-ல்) ஆராயப் புகுந்து "தட்டல்—பொருந்தல் ; தட்டாமை—பொருந்தாமை" என்றெழுதி, இந்த மருமம் நாமறியாது நேர்மைக்குமாருக எழுதிவிட்டோமென்று வசைமொழிகளைப் பொழிந் திருக்கின்றுர். இங்கு இவரைத் தெளிவிக்கிறேம் ; யாப்பருங்கலக்காரிகை—குணசாகர ருரையில் (24.) "ஈரடிவெண்பாக்குறள்" செய்யுட்கு அவதாரிகை வருமாறு—"...எனவுங் கிடந்த பாவிகற்பங்களுள் செப்பலோசையுடைத்தாய் ஈற்றடி முச்சீராய் ஏனையடி நாற் சீராய் வெண்சீரும் இயற்சீரும் வந்து வெண்டளைதட்டு வேற்றுத்தளை விரவாது..." என்று. இதில் தட்டு என்றதற்குப் பொருந்தி (அல்லது) இசைந்து என்று பொருள். இதுதான் முதலியாருடைய மருளுக்கு மூலமாயிற்று. தட்டு என்னும் வினையெச்சத்திற்கு வினைப் பகுதி தடு என்பதேயாம். தடுதல்—இசைதல் என்பதில் விவாதமில்லை. "தளை தட்டிக் கிடக்கிறது" "தளைதட்டுதலால்" என்னும் வழக்குக்களில் தடு என்னும் வினைப்பகுதி யுள்ளதாக நல்லாசிரியர் மாட்டுத் தமிழ் கற்ற நல்லறிஞர் நினையார். அடு அட்டு என்ற இரண்டு வினைப்பகுதிகளை நினைத்துக்கொள்க. "அட்டுக்குவிசோற்றுப்பருப்பதமும்" என்ற பாசுரத்தில் அட்டு என்ற வினையெச்சத்தின் பொருள் வேறு. "புட்டியிற் சேறும் புழுதியுங்கொண்டு வந்து அட்டியமுக்கி" என்ற பாசுரத்தில் அட்டியின் பொருள்வேறு. "இடகிலேனென்றட்டகில்லேன்" என்றவிடமுங் காண்க. அடகில்லேனும் அட்டகில் லேனும் ஒன்ருகுமோ? வேறல்லவா ? அடுதல் வேறு, அட்டுதல் வேறு என்பதையறியாத வர்களைப்போலவே தடுதல்வேறு, தட்டுதல்வேறு என்பதனையுமறியாத இம் முதலியார் தாம் நேர்மையான முறையில் இலக்கணம் பயிலாத குற்றத்தை உண்மையறிவாளர்மீதேற்றி இழித்துரைப்பது என்னே ! தளைதட்டுகின்றதென்னும் வழக்கு தளை சிதைகின்றதென்னும் பொருளில் காண்கின்றதேயன்றி தளைபொருந்தியிருக்கிறதென்னும் பொருளில் காணப்பட வில்லை. 'தளைதட்டு' என்பதை மாத்திரம் கண்டு இச்சொல்லின் சொரூபத்தையுணராது வீணுரவாரஞ்செய்கின்ற இவரை நோக்கி நாம் நூலெழுதத்தகுமா ?

42. சில வருஷங்களுக்குமுன் ஸ்ரீமான் உ. வே. மு. இராகவய்யங்கார் சுவாமிகளுக் கும் நமக்கும் நேர்ந்த விவாதததில் "கண்டுகொள்கிற்குமாறு" என்ற திருமழிசையாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியில் தளை பிறழ்ந்திருப்பதாக அப்பெரியார் எடுத்துக் காட்டினபோது நாம் பதி லெழுதுகையில், இங்குத் தளை பிறழவில்லையென்றும் 'கண்டுகொள் கிற்குமா—று' என்று சீர் பிரித்துக் கொள்கவென்றும் எழுதியிருந்தோம். இந்த முதலியார் அதை யெடுத்துக்கொண்டு நமக்கு வெண்பாவிலக்கணம் சிக்ஷிக்க வருகிறுர். இங்குச் சுருக்கமாக வெழுதுகிறேம். யாப்பருங்கல விருத்தியில்(பவானந்தம் பிள்ளையவர்கள் பதிப்பு. பக்கம் 220-ல்) "நுண்மை சால்கேள்வி நுணங்கியோர் சொல்லையாய், தொன்மைசால் நன்மருந் து" எனத் தனிக்

குறில் நேரசை இறுதிக் கண் வந்ததாயினும் சிறப்பின்மை புச்சரித்துக் கண்டுகொள்க." என்று சிறப்பின்மை காட்டிற்றேயல்லது தவறென்று காட்டிற்றில்லை. உள்ளபாடம் பொருந்துவதாயிருக்க, "கண்டு கொளகிற்கு மால்" என்று நான் பாடத்தைத் திருத்துகிறேனெனக் கூசாது கூறுமிவர் தியாகராச செட்டியாரவர்கள் ஐரோப்பியர்க்குக் கூறியதையே சன்மானமாகப் பெறத்தகும். "உன்னுமவர்க்குள்ளமுருகும்" என்ற மணவாள மாமுனிகளின் பாடலையும் "உள்ள முருகு". என்று திருத்துகிறேனென்பதும் இவரது அதிகமான பிரசங்கங்களில் தலையானதாகும். அந்தச் செய்யுளினருகே "உள்ளினர்க்குத் தீங்கையறுக்கும்" என்னுமடியும் திகழ்கின்றது. அதனையும் திருத்தவேண்டியதே. உள்ளி வெங்காயங்களைத் திருத்துந் தொழிலிலே ஊன்றி நிற்றலொன்றே இவர்க்கு உறும்.

43. முதலியார் (பக்கம் 105ல்) * அஞ்சிறையமடநாராயளியத்தாய்* என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தில் 'அளியத்தாய்' என்ற சொல்லை எடுத்துக்கொண்டு விண்விரிவு மிகமிகச்செய்து "அளியுத்தாய் என்று திருத்திக்கொள்ளவேணும்; அது அளியுற்றாய் என்பதன் விகாரமொழி" என்று எழுதியிருப்பது தமிழ்நாட்டில் நடையாடத்தகாதது. திருவாய்மொழியில் அளியத்தாய்போலே திருமாலையில் அளியத்தேனுள்ளது. இவர் காட்டுகிற திருத்தம் சிறிதும் அவசியமில்லை. கம்பராமாயணத்தில் யுத்தகாண்டத்தில் இரணியன் வதைப்படலத்தில் "உந்தையையுன்முன்" என்ற செய்யுளில் மூன்றாமடி—"அந்தமிலாவன் பென்மேல் வைத்தாய் அளியத்தாய்" என்பது. நாகபாசப் படலத்தில் "இத்தலையின்ன துற்ற" என்ற செய்யுளில் மூன்றாமடி "அத்தலைக் கொடியனென்னை யட்டிலனளியத்தேன்" என்பது. அளி—பகுதி; அத்து—சாரியை. ஆய் ஏன் என்பன முன்னிலை தன்மை யொருமை விகுதிகள். இங்கு மற்றும் பலவகையாராய்ச்சிகள் காட்டவேண்டியவையுள்ளன. தமிழறியாமக்களிடம் காட்டிப் பயனென்கொல்? முதலியார் (பக்கம் 3ல்) எழுதியதும் மிகத்தவறென்க.

44. திருமாலையில் "சலமிலாவணிலும் போலேன் என்பது உடன்பாடேயன்றி எதிர்மறையன்றென" எழுதுமவர்க்குத் தமிழறிவு எத்தகைத்து என்பதை ஆராய்வதற்கு அதிகப் படிப்பு வேண்டா. உடன்பாட்டில், போல்வான் போல்வாய் போல்வேன் என்றன்றோ வரும். சொல்லேன் கொல்லேன் நில்லேன் என்பனபோல் போலேன் என்பதும் எதிர்மறையே. போல்—இடைச்சொல். (அதுவே பகுதி.) ஏன்—விகுதி. எதிர்மறையாகாரம் புணர்ந்து கெட்டது. போலேனென்பது உடன்பாட்டுப் பொருள்படுதற்கு நியாயமில்லை. மனம்போனபடியெல்லாம் எழுதிவைத்திட்டுச் சிலரை வஞ்சித்துச் சிறப்புரையும் பெற்று வெளியிட்டதுதான் வியப்பு. சிறப்புரை தாராதாரை வைதிருப்பது மிகநன்று.

45. முதலியாருடைய மருள் ஒப்பற்றது. திவ்யப்ரபந்தவுரையாசிரியர்கள் யாவரும் வடமொழி தென்மொழிக் கடலில் ஆழ்ந்தவர்களாயிருக்க, ஒரு மொழியையும் கல்லாதவிவர் அவர்களை அடிக்கடி அருவருக்கத்தக்க புன்மொழிகளாற் பழித்திருப்பது பெரும் பாதகம். அவ்வாசிரியர்களது திவ்ய ஸூக்திகளில் ஸ்நிக்ததை என்றொரு சொல் உள்ளது; அதன் வடிவமும் பொருளும் ஒன்றுமறியாதவிவர் அதை யெடுத்துப் பழிக்கிறார். அவர்கள் அருளிய சொல் ஸ்நிக்ததை என்றே யொழிய வேறுவகையல்ல; அச்சுப்பிழையுமில்லை. அதனை இவர் ஸ்நிக்தை என்றே யெடுத்துப் பலவிடங்களிலும் எழுதுகிறார். [பக்கம் 47, 152 முதலியன காண்க.] ஸ்நிக்தை யென்பது தோழிக்குப் பெயராகும். அப்பொருளுக்கு இங்கு ப்ரஸக்தியேயில்லை. மற்றொன்றும் கேண்மின். நமது தீபிகையுரையில் "முத்த

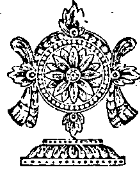
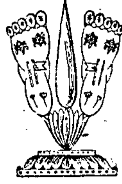
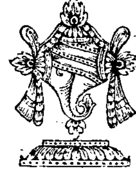
மிருந்தவா " என்ற விடத்து " பாலிசர்களின் " என்றொரு பதம் நாம் எழுதியிருக்கிறோம். அதன் உருவமும் பொருளும் இவர்க்குத் தெரிய வழியில்லை. ஆதலால் அச்சொல்லை 'பாலிசர்களின்' என்றே அடிக்கடி யெடுத்துக் காட்டுகிறார். (பக்கம் 121, 122 முதலியன காண்க.) பாலிகர் என்றொரு சொல் எங்கேனுங் கேட்டதுண்டோ ? திருமங்கையாழ்வார் "சூழ்கழல் சூட நின்ற" என்றொரு பாசுரம் திருவெவ்வுளூர்ப் பதிகத்தில் அருளிச் செய்துள்ளார். இதை இவர் 'சூழ் கடல் சூட நின்ற' (பக்கம் 40) என்றெடுத்துக் காட்டுகிறார். சிவபிரான் சூடிய கடல் எதுவோ ? இப்படிப்பட்ட இவரது மருள் வெள்ளத்தைப் பன்னியுரைக்குங் காற் பாரதமாம். இவைகிடக்க.

46. பரமரஸிகர்களான அறிஞர்கட்கு முக்கியமானவை சில உணர்த்துகின்றோம். தமிழில் நம்பி என்பதான ஒரு சொல் யாவருமறிந்தது. இதற்கு ஆண்களிற்சிறந்தவன் என்றிவ்வளவே பொருளறிவர் சாமானியர். நம் போாசிரியர்கள் 'நிறைந்தவர்' என்று சிறப்புப் பொருள் கூறுகின்றனர். ஆனது பற்றியே லெக்ஸிகன் கோசத்தில் நம்பி என்பதற்குப் பூரணன் என்னும் பொருளும் எழுதப்பட்டுள்ளது. பெரிய நம்பி—மஹா பூர்ணர் ; திருக்கச்சிநம்பி—காஞ்சீ பூர்ணர் ; திருமலை நம்பி —ஸ்ரீசைல பூர்ணர். திருக்கோட்டியூர் நம்பி —கோஷ்டீ பூர்ணர். என்றிப்படிப்பட்ட வ்யபதேசங்கள் பல்லாயிரம். நம்பி என்பதற்கு நேரான பொருள்—நிறைந்தவரென்பது. அப்பொருளில் பெண்பாற் பெயர் நங்கை யென்பதாம். இவ்வாறே வியாக்கியானங்கள் அருளிச் செய்து வருகின்றார்கள். பகவானை நம்பி யென்னும்போது அவரிடத்தில் நிறைந்திருப்பது எது வென்னில், ஷாட்குண்யபரிபூர்ணனையே பகவானென்பராதலால் திருக்குணங்களால் நிறைவுதான் கருதப் படும். ஆகவே நம்பியென வருமிடங்களில் திருக்குணம் நிறைந்தவர் என்றே பெரும்பாலும் உரை செய்தருள்வர். இனி, மேலே கவனிப்பது.

47. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (2—8—9.) * தருக்கேல் நம்பி சந்தி நின்று தாய் சொல்லுக் கொள்ளாய் சிலநாள் * என்ற விடத்து நம்பி என்ற அண்மைவிளிக்கு—தீம்பு நிறைந்தவனே ! என்று மணவாளமாமுனிகளால் பொருளருளிச் செய்யப்பட்டது. நம்பி என்னுஞ் சொல்லுக்கே தீம்புநிறைந்தவனென்று பொருளன்று. நிறைந்தவனென்பதே பொருள். அந்த நிறைவைச் சந்தர்ப்பங்களுக்குத் தகுதியாகக் கொள்வது அழகியதாதலால், 'கண்ணா! தாய்சொல்லைக்கேளாமல் கண்டபடி செய்து திரியாதே' என்று சிக்ஷிக்கிற பிரகரணமானதுபற்றி அதற்குச் சேர, தீம்புநிறைந்தவனே ! என்று உரைத்தலே ஏற்கும். பெரியதிருமொழியில் (10-4-3.) * தெருவில் திரிகின்ற நம்பீ ! செய்கின்ற தீமைகள் கண்டிட்டு * என்ற விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் வியாக்யானமே மணவாளமாமுனிகளுக்கு வழிகாட்டியாயமைந்தது. இரண்டிடமும் தீம்புசெய்தலைக் கண்டிக்கிற இடமாதலால் இப்பொருளே ஏற்றிருக்குமென்று மஹா ரஸிகர்களான ஆசாரியர்கள் திருவுள்ளம் பற்றினர். இந்தச்சுவையையறிந்து உருகுங்குடியிலே முதலியார் பிறந்தாரல்லரே. இப்பொருளுக்குச் சாமிநாதய்யரவர்கள் ஊற்றின்கண் நுண்மணல்போலுருகாநிற்பர் நீராயே. இதைப்பற்றி இவர் (பக்கம் 57ல்) அம்பு தொடுக்கிறார்.

48. அன்பர்களுக்கு இங்கு ஒன்று நினைப்பூட்டவேண்டியது அவசியமாகிறது. சிறியதிருமடலின் முடிவில் "எண்ணருஞ்சீர்ப் பேராயிரமும் பிதற்றி, பெருந்தெருவே ஊராரிகழினும் ஊராதொழியேன்நான், வாரார்பூம்பெண்ணைமடல்." என்றுள்ளது. இங்கு, ஊராரிகழும்படியான காரியமொன்று செய்யப்புகுவதாக வெளிப்படையாய்க் கூறப்பட்

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

॥ श्रीमद्वरवरमुनये नमः ॥

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸபரிவ்ராஜகாசார்ய

அப்பன் திருவேங்கடராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி

(வைகுண்டவாஸி)

Thompson & Co., Ltd., Madras.

अस्मिन्नब्दे विरोधिन्यधिवसति तुलां भास्करे कृष्णपक्षे

द्वादश्यां पुण्यतिथ्यां बुधदिनजुषि भे पूर्वफल्गुन्यभिख्ये ।

ज्ञानाब्धिश्शान्तिसिन्धुर्यतिकुलतिलको वेङ्कटो लक्ष्मणार्यः

ध्यायन् श्रीमद्यतीन्द्रप्रवणपदयुगं दिव्यधाम प्रपेदे ॥

विरोध्यब्दे तुलाकृष्णद्वादश्यां सौम्यवासरे ।

श्रीमद्वेङ्कटरामानुजाख्यो यतिरगाद्दिवम् ॥

सत्त्वस्थस्सत्यवादी शमदमनियतस्साधुमेवैकनिष्ठः

पूर्वाचार्याङ्घ्रिपद्मप्रवणहृदनघो ब्रह्मविद्याब्धिमग्नः ।

लोकाचार्योक्तिवेदी वरवरमुनिराड्दिव्यसूक्त्यर्थतत्त्वा-

भिज्ञो योगीश्वरोऽयं परमपदमगात् सूरिगोष्ठ्यग्रगण्यः ॥

श्रीरङ्गे भूतपुर्यां करिगिरिसविधे यादवाद्रौ च कालं

सानन्दं यापयन् सन् शुभगुणजलधिस्सोऽयमाश्चर्यशीलः ।

योगीन्द्रस्सात्त्विकाग्रेसर इति सकलैस्साधुभिश्शस्तभूमा

त्यक्त्वा लीलाविभूतिं दिवमगमदहो सामगानैकसक्तः ॥

ज्ञानं भक्तिर्विरक्तिश्शमदमनियमस्सर्वसङ्गप्रहाणं

लक्ष्मीशे हार्दभक्तिर्वरवरमुनिराट्संप्रदायार्थनिष्ठा ।

भक्तेष्वव्याजभक्तिः किमिह बहुगिरा सर्वथा श्लाघ्यकीर्तिः

सोऽयं तुर्याश्रमीन्द्रो दिवि जयति मुदा सूरिवर्गे निषण्णः ॥

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. அப்பன் திருவேங்கடராமாநுஜஜீயர் ஸ்வாமியின்
திருவத்யயனத்தினன்று திருக்குமாரர்களிருவர்க்கும்
கிடைத்த மாலைமரியாதைச் சிறப்புக்காட்சி.

1—11—1949.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑌰𑌵𑌰𑌮𑍁𑌨𑌯𑍇 𑌨𑌮𑌃

[illegible]

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸபரிவ்ராஜகாசார்யரா யெழுந்தருளியிருந்த (சிங்கப் பெருமாள் கோயில்) அப்பன் திருவேங்கடராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி, நிகழும் விரோதி நாமஸம்வத்ஸரம் ஐப்பசித் திங்களில் க்ருஷ்ணபக்ஷ த்வாதசி (19-10.1949-ல்) புதன்கிழமை திருநாடலங்கரித்து ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் எம்பெருமானார் திருவடி நிழலில் சார்ந்து நித்யாராதனங்கண்டருளி அவருடைய ஆச்ரமத்தில் ஐப்பசிமீ 12, 13-ந் தேதிகளில் திருநாராயணபலி மஹாராதனம் நடைபெற்று மூன்று நாள் ச்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராண திவ்யப்ரபந்த பாராயணங்களுடன் திருவத்யயனம் சிறப்பாக நடைபெற்று 1-11-49 செவ்வாழ்க்கிழமையன்று கைங்கர்ய பூர்த்தியாயிற்று.

ஸ்ரீஜீயர் ஸ்வாமியின் பூர்வாச்ரம குமாரர்கள்

18, சரவண முதலி தெரு,
“ ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஆச்ரமம் ”
மாம்பலம்,
1—11—49

V. S. சின்னஸ்வாமி.
V. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி.

தமிழுலகுக்கு மிக வெளிச்சம்தந்த கீர்த்திமூர்த்தி

வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி

திருவல்லிக்கேணி. (வைகுண்டவாஸி)

58. உண்மையறிவாளிகளின் போக்கு இங்ஙனமிருக்க, ஒருவரிடத்தும் ஒன்றுங்கல்லாமல் வீணான நிந்தனைக்கென்றே விரதங்கொண்ட பொறுமையாளர்கள் எது எழுதினால் தானென்ன? எத்தனை புத்தகங்கள் வெளியிட்டால்தானென்ன? மேன்மேலும் ஓயாது தமது நிந்தைமலிவிந்தைகளைப் பரவச்செய்துகொண்டே கிடக்க. இனித் தமிழுலகம் அவற்றைக் கண்கொண்டு காணாது.

" தண்டேன் நுகரா மண்டுகம் தண்டாமரையினுடன்பிறந்தே
வண்டே கானத்திடைப்பிறந்தும் வந்தே கமலமதுவுண்ணும்
அண்டே பழகியிருந்தாலும் அறியார்போல்லோர் நல்லோரைக்
கண்டே களிப்பருறவாடிக் கற்றோர் நல்லோர்பெற்றக்கால் "

என்னுஞ் செய்யுளில் முதலடிக்கும் மூன்றுமடிக்கும் இலக்காகிப் பிறந்துள்ள சிலர்க்கே அவை உகப்பாகும். ஆகுக.

ஆழ்வாராசாரியர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சி அண்ணங்கராசாரியர்
எழுதிய
'நான்கண்ட நல்லது'
முற்றிற்று.

தமிழின் நயத்தை எவ்வாறெல்லாம் தெரிந்து கொள்ளலாமோ அவ்வாறு தெரிந்து கொள்வதில் எப்போதும் ஆர்வம் உள்ளவராக இருந்தார்...என்று உண்மை விளக்கப்பட்டுள்ளது.

55. இதன் விவரத்தை நாம் விசாரித்ததில் ஸ்ரீரங்கத்தில் மஹாவ்யாபகராய் உபய வேதாந்தப் பேராசிரியராய் எழுந்தருளியிருந்த கபிஸ்தலம் அனந்தாசார்யர் ஸ்வாமியின் பகவத்விஷய காலக்ஷேப கோஷ்டியிலே செட்டியார் அந்வயித்துக் கேட்டுவந்தாரென்றும் அதனால்தான் இவர்க்கு திவ்யப்ரபந்த வ்யாக்கியானங்களில் அளவுகடந்த மதிப்பு உண்டாயிற்றென்றும் தெரியவந்தது. இப்பெரியாரை சைவப்பிரபந்தங்களுக்கு உரையெழுதும்படி அடிக்கடி நிர்ப்பந்தித்துவந்த பட்டாபிராம பிள்ளையென்பவர் வைஷ்ணவ மதத்தவராம். வைஷ்ணவராயிருந்தும் அவர் திவ்ய ப்ரபந்தவியாக்கியானங்களின் பெருமையை யறியாதிருந்தாராம். அதனாலேயே அவர் இந்த செட்டியாரிடம் அடிக்கடி "திவ்ய ப்ரபந்த வியாக்கியானங்கள் போலவே நீரும் சைவப்பிரபந்தங்களுக்கு ஏன் உரையெழுதக் கூடாது" என்று சொல்லிவந்தாராம். கடைசியாக ஒருநாள் அவர்க்கு செட்டியார் திவ்யப்ரபந்த வியாக்யானப் பெருமையை எடுத்துரைக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுவிட்டதாம். அப்போது அவர் சொன்ன வார்த்தைகள் நல்லுரைக் கோவையிலுள்ளவாறு முன்னம் எடுத்துக் காட்டப்பட்டன. மேலே சொன்ன 208-பக்கங்கள் கொண்ட தனிப்புத்தகத்தில் பக்கம் 144-ல் அவை இன்னமும் விரிவாகக் காண்கின்றன.

> "செட்டியார் ;—திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கு வியாக்கியான மெழுதினவர் பெருமை உங்களுக்குத் தெரியாதுபோலிருக்கிறதே. அவர்கள் வடமொழி தென்மொழி யிரண்டிலும் தேர்ந்த புலமையுடையவர்கள். அவர்கள் வியாக்கியானத்தால் எவ்வளவு உயர்ந்த இரகசியங்கள் வெளிப்படுகின்றன. திவ்யப் பிரபந்தத்தால் வியாக்கியானங்களுக்குப் பெருமையா, வியாக்கியானங்களால் அப்பிரபந்தங்களுக்குப் பெருமையா என்று எண்ணும்படியல்லவா அவை யிருக்கின்றன. உங்களுக்குத் திருவாசகத்தின் பெருமை எப்படித் தெரியவில்லையோ அப்படியே திவ்யப் பிரபந்தங்களின் வியாக்கியானப் பெருமையும் தெரியவில்லை யென்றுதான் நினைக்கவேண்டி யிருக்கிறது."

என்று செட்டியார் கூறியதாகச் சாமிநாதையர் கையால் எழுதப்பட்டு உலகம் பரவியுள்ளது.

56. இவர்களுக்கு உண்மையில் திவ்யப்பிரபந்த வியாக்யானங்களில் இவ்வளவு ஈடுபாட்டிற்குக் காரணம் நல்லாசிரியர்களிடத்து அவ்வியாக்கியானங்களின் சுவையை அவர்கள் அருந்தப்பெற்றதேயாமென்பது மேலே விளக்கமாயிற்று அந்தப்பாக்கியம் முதலியாருக்கு இல்லாமைபற்றியே இப்படி நிந்தித்து அபசாரப்படுகுழியில் விழுந்துழல நேர்ந்தது.

57. 1917 ஆம் வருஷத்தில் முதன் முதலாக மதுரையிலும், பிறகு 1934 ஆம் வருஷத்தில் குளித்தலையிலும், பிறகு அடிக்கடி சென்னையிலும் ஐயரவர்கள் எம்முடைய உபந்யாஸ கோஷ்டியில் தலைமை வஹிக்க நேர்ந்தது. அவ்வப்போதுகளில் அவர் நம்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கண்டபாடஞ் செய்திருந்தவரென்பதை நேரிலறிந்தோம் யாம். ஒருமுறை நம்மைக் கண்டுபேசவே சின்னகாஞ்சீபுரத்திற்கு வந்திருந்து ஒருநாள் முழுவதும் பேசினபோது அவர்க்கு நம்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திகளில் இருந்த ஒப்புயர்வற்ற ப்ரதிபத்தியை விசேஷித்தறிந்து வியக்க நேர்ந்தது. எமக்குள்ள ஆசார்ய பக்திக்கும் அப்பெரியாரது பொன்மொழிகளே மூலகாரணமென்றுஞ் சொல்ல இடமுண்டு.

மறியகில்லாதவிவர் (பக்கம் 101-ல்) "பண்டு பெண்டாக்க" என்றே பாடமிருத்தற் பால தென்று திருத்தம் காட்டுகிறார்; பண்டு பெண்டு—பழைய பெண் என்று பொருளாம். அந்தோ! ஈதென்னதிரிபுணர்ச்சி!. அப்பொருளாயின் 'பண்டைப் பெண்டு' என்றாகுமே யல்லது பண்டுபெண்டென்று கிடவாதென்பதைப் போப்பையரிலக்கணம் படித்தவனும் எளிதினுணர்வானே. சொற்சுவை பொருட்சுவைகளில் ஒன்று மறிய கில்லாதவிவர் மயர் வறமதிநல மருளப் பெற்ற ஆழ்வார்களையும் அவர்களினும் மேம்பட்ட ஆசாரியர்களையும் நெஞ்சினலணுகுதவற்கு முரியரல்லர். திருவிருத்தத்தில் (பா. 48-ல்) "கொள்வதோவுண்டு பண்டு பண்டே."

52. இம்முதலியார் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாசார்யர்களின் ஞானத்தைப்பற்றியும் அவர் களது உரைநடையைப்பற்றியும் எவ்வளவு பழித்தாலும் அத்தனையும் ஓங்குகதிரோன்மீது உமிழ்வதோடொக்கும். தமிழ்நாடு முழுவதும் சந்திரஸூரியர்களுள்ளவரையில் ஸ்ரீ சாமி நாதய்யரவர்களைப் போற்றுமே யல்லது இவரையும் இவரைப்போன்றவர்களையும் நெஞ்சா லும் நினையாது. அகத்தியரின் அபராவதாரமென்னநின்ற அப்பெரியார் திவ்யப்ரபந்த வியாக்யானப் பேராசிரியர்கள்பால் எவ்வளவு கௌரவ புத்தியுள்ளவரென்பதை உலகம் நிச்சலும் நினைத்துய்ய இந்நூலின் முகப்பில் அவரது இரண்டு கட்டுரைகளை நல்லுரைக்கோ வையிலிருந்தெடுத்து வெளியிட்டிருக்கின்றோம். அதைப்பற்றி இன்னமுஞ் சிறப்பாகத் தெரிவிக்கவேண்டியதுமுண்டு; அதனை இங்கே தெரிவிக்கின்றோம்.

53. தியாகராச செட்டியாரென்னும் தமிழ்ப்பேராசிரியருடைய சரிதையை வெளி யிடும் பிரகரணத்திலன்றோ ஐயரவர்கள் திவ்யப்ரபந்த வியாக்யானவாசிரியர்களின் புலமை யைப் பாராட்டி வெளியிட்டிருக்கிறார். அந்த செட்டியாருடைய சரிதை நல்லுரைக்கோவை நாலாம் பாகத்தில் சுருக்கமாக உள்ளது. அங்ஙனல்லாமல் "வித்துவான் தியாகராச செட் டியார்" என்றே பெயரிட்டு ஒரு பெரிய புத்தகம் எழுதி வெளியிட்டிருக்கின்றார் சாமிநா தையரவர்களே. அது கலைமகள் வெளியீடு. 208 பக்கங்கள் கொண்டது. 1947 ஆம் வருடத்தில் வெளிவந்த இரண்டாம்பதிப்பு உலகம் பரவியுள்ளது. அவர் வீரசைவரென்பது அப்புத்தகத்திற் பல விடங்களிற் பேசப்படுகிறது, அவரைப்போன்ற தமிழ்ப்புலவரைத் தமிழுலகம் பெறுவது அருமை என்று அப்புத்தகத்தின் முடிவு வாக்கியமுள்ளது. தமிழறி வில் ஒத்தாரும் மிக்காருமில்லாதவரென்று உலகம் போற்றும் சாமிநாதய்யரவர்களே தம் கையால் இப்படியெழுதினரென்றால் அந்தச்செட்டியாருடைய தமிழறிவின் கனம் எத்தகைத் தாயிருக்கவேண்டும். அந்தச் செட்டியாருக்குத் திவ்யப்பிரபந்த வியாக்யானங்களின் பெருமை எப்படித் தெரிந்தது? அவரே புத்தகங்களைப் பார்த்து அறிந்தனரா? அல்லது ஒரு மூட நம்பிக்கை கொண்டு வைணவ நூல்களைப் புகழ்ந்தனரா? என்பதை நாம் ஆராய வேண்டுமே. மேலே குறித்த புத்தகத்தில் பக்கம் 58-ல் இவ்விஷயம் சாமிநாதையரவர் களாலேயே விளங்கக் காட்டப்பட்டுளது.

54. அதாவது, தியாகராச செட்டியார் ஸ்ரீரங்கத்தில் வாழ்ந்துவந்தபோது அவர் குடி யிருந்த விடத்திற்கருகில் திவ்யப்பிரபந்தத்திலும் அதன் வியாக்யானங்களிலும் வைஷ்ணவமத கிரந்தங்களிலும் தேர்ச்சிபெற்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவப்பெரியார் சிலர் இருந்தனர். வியாக்யானங்களி னால் பல அரிய விஷயங்கள் தெரியவருமாதலின் இவர் [செட்டியார்] அடிக்கடி அவர்களிடம் சென்று விஷயங்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்து பாராட்டி வருவார். இவர் தீவிரமான சைவராயினும்

ட்து. அதாவது எம்பெருமானைத் தெருவேறப் பழித்துக்கொண்டு புறப்படுதல். இக்காரியஞ் செய்யும்போது எண்ணருஞ்சீர்ப் பேராயிரமும் பிதற்றுகை எதற்கு? மடலூர்வதற்கு ஸஹஸ்ரநாமபாராயணம் மந்த்ரமா என்ன? அன்றே. அப்படியிருக்க "பேராயிரமும் பிதற்றி" என்று எதற்காகச் சொல்லிற்று? என்று ஆராய வேண்டுமே. இதன் மருமத்தை ஒரு தமிழ்ப்புலவரும் கண்டறியகில்லார்.* இற்குப் பேராசிரியர் பணித்தருள்வது பாரீர்;— "[எண்ணருஞ்சீர்ப் பேராயிரமும் பிதற்றி] குணகதனம் பண்ணுகைக்கு ஒரு ஸஹஸ்ரநாமமுண்டிறே; அப்படி குணஹாநிக்கும் ஒரு ஸஹஸ்ரநாமம் பண்ணுகிறேன்." என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செயல். எனவே இங்கு மூலத்தில் பேராயிரமென்றது எம்பெருமானது குணக்கேடுகளைத் தெரிவிக்கிற புதியதொரு ஸஹஸ்ரநாமமென்றதாயிற்று. எதிர்மறையிலக்கணையிற் பொருள்கொள்ள அவசியமுளதே. இதன் சுவடறியாதார் இதை தூஷிக்கவேண்டியதுதவிர வேறென்ன? இதெல்லாம் முதலியார் கண்ணிற் படவில்லை போலும். சோம்பலை அகற்றி முழுதும் பார்வையிட்டுச் சுமை சுமையாகத் தூஷிக்கலாமே.

49. நாலறியாமையோடு சுவையறியாமையும் [அரஸிகத்வமும்] பெரிதுமுள்ளது பிறர்பால். * ஊருண்கேணியுண்டுறை * என்னும் குறுந்தொகைப்பாவுக்கு யாம் பொருளெழுதுகையில், தோடுவழி தோடுவழி—தொட்டவிடத்தில்; விடுவழி விடுவழி—விட்டவிடத்தில் என்று பொருளெழுதிவிட்டோமாம். இதனால் பெரிய அனர்த்தம் விளைந்துவிட்டதாம். கணவன் தன் காதலியை நெற்றியைத்தொட்டால் அவளுடைய நெற்றியில் பரவியிருந்த பசலைமட்டும் நீங்கி அவளுடைய தோள் மார்பு முதலிய வுறுப்புகளில் பரந்துகிடந்த பசலை நீங்காது கிடக்கும் என்று சொல்லவேண்டி வந்துவிடுமாம். இதனை 195 முதலிய பக்கங்களில் பன்னிப்பன்னிப் பிரசங்கித்துப் பழிக்கிறார். யாமெழுதியவுரையில் இங்ஙனே தோன்ற ப்ரஸக்தியே யில்லை. தொடுமிடத்தில் விடுமிடத்தில் என்றால் தொடுங்கால் விடுங்கால் என்று பொருள்படாதோ? நூற்பிரயோகங்கள் இப்படியே யன்றோவுள்ளன. திருமங்கையாழ்வார் " கள்ளூறும் பைந்துழாய் மாலையானைக் கனவிடத்தில் யான்காண்பன்" என்கிறார். கனவிடத்திலென்றதற்குக் கனவு காலத்திலென்பதன்றோ பொருள்.

50. இப்பொருள் வேண்டா; தூஷிப்பவர் நினைத்த பொருளே யாகுக. ஓர் அவயவத்தைத் தொட்டபோது அந்த ஓரவயவத்தில் மாத்திரம் பசலை நீங்கி மற்ற அவயவங்களிற் பசலை படர்ந்திருக்குமென்று கொண்டால் என்ன குடி கெட்டுப்போம்? * ஊருண்கேணி யென்கிற இந்தச் செய்யுள் உயர்வுநவிற்சியணியில் [அதிசயோக்தியில்] தானே அமைந்தது. அவ்வதிசயோக்திக்கு ஓர் எல்லையுண்டோ? பல்லிநுண்பற்றாக ஸர்வாங்க ஸம்ச்லேஷம் பண்ணினாலொழியப் பசலை அறவே நீங்காது என்று தேறுவது மிக்க சிறப்பேயன்றோ. இதனைக் குறையாகக் கருதிப் பழித்தல் பொருந்துமோ? காதலியின் மூக்கையோ கண்ணையோ காதலன் தொட்டுவிட்டாற்போதுமோ? அப்படியாயின் இருவரும் ஒரு வீட்டினுள்ளேயிருந்து தனிக்கிடை கிடந்தாலும் போதுமே. பிரிவில்லாமைதானே வேண்டுவது. காதலியைப் பிரிந்து காதலன் வெளியூர்க்குச் செல்லாமலிருந்தாலும் போதும் போலும்.

51. நாச்சியார் திருமொழியில் (12—2-ல்) * பண்டு பண்டாக்கவுறுதிராகில் * என்றும், பெரிய திருமொழி (11—1—9-ல்) * என்னிறம் பண்டுபண்டுபோலொக்கும் * என்றுமுள்ளவிடங்களில் ஒருவருடையமதிக்கும் எட்டாததாய் பூருவாசாரியர்கட்கே நிலமான விசேஷார்த்தம் தீபிகையுரையில் மிக விரித்துரைக்கப்பட்டுளது. அதனைச் சிறிது

ஸ்ரீ :

திவ்யார்த்த தீபிகைச் சிறப்பின் முன்னுரை

(T. T. பாஷ்யமையங்கார்)

ஸமீபகாலத்தில் வெளிவந்த அஹோபில மடத்துப்பத்திரிகையான ந்ருஸிம்ஹப்ரியாவில் [விரோதிக்ருது கார்த்திகைமீ 11 ஸஞ்சிகை பக்கம் 344ல்] புத்தக விமர்சனப்பகுதியில் "பெருமையும் பொறுமையும்" என்றொரு புத்தகம் கிடைத்ததாகவும், அது ஸ்ரீமான் M. பார்த்தசாரதி யென்னும் பெரியாரொருவர் எழுதி வெளியிட்டதாகவும், 0—3—0 விலையுடையதாகவும், ஆழ்வார்களின் திவ்யப்பிரபந்தங்களுக்குப் பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்த வியாக்யானங்களில் குறைகூறினவர்களுக்கு விடையாக அப்புத்தகம் தோன்றியதாகவும் எழுதப்பட்டிருந்தது. உடனே அப்புத்தகத்தை வரவழைத்துப் பார்த்தோம். அது எந்த தூஷணச்சுவடிக்குக் கண்டனமாகத் தோன்றியதோ அந்த தூஷணச்சுவடியையும் சம்பாதித்துப் பார்த்தோம். பெரிய காஞ்சீபுரத்தில் எண்ணெய்க்காரத் தெருவில் இருந்துவரும் சீனிவாச முதலியாரென்னு மொருவர் எழுதியது அது. உண்மையில் இதற்கு எவ்விதமான கண்டனம் வெளிவரவேண்டுமோ அவ்விதமான கண்டனம் வெகு அழகாக வெளிவந்துவிட்டது. இதுதான் பெருமையும் பொறுமையும் என்கிற சிறுநூல். அது 12 பக்கமேயிருந்தாலும் சொல்லித்தீரவேண்டிய விஷயங்களை வெகு அற்புதமாகவும் பிறர் வாய்திறக்கமுடியாமலும் சொல்லியிருப்பதால் அதற்குமேற்பட இன்னமும் எழுதவேண்டிய கண்டனம் யாதுமில்லை.

பண்டிதர்களின் கோஷ்டியில் ஒரு விஷயம் அவசியமாக அறிவிக்கவேண்டியதுண்டு. பழங்கள் நிறையப்பழுத்துத் தொங்கும் மரத்தின்மீது கல்லடியும் தடியடியும் விழுவது எங்குங்கண்டதாகும். மொட்டை மரத்தின்மீது கல்லெடுத்து வீசி யெறிவாருமில்லை, தடியெடுத்தடிப்பாருமில்லை. அதுபோல, கல்விக்கனிகள் மலிந்து விளங்கநின்ற கல்ப வ்ருக்ஷமாகிய மஹாசார்ய சிகாமணியின்மீது மூலை முடுக்குகளிலிருந்து ஒவ்வொருவராகக் கிளம்பித் தம்மாலான தொண்டுகளைச் செய்யப்பார்க்கிறார்கள், செய்தும் வருகிறார்கள். இதனா லென்னாகும். ஆனால் ஒரு விசேஷமுண்டு. பழுத்த மரத்தின்மீது கற்களை வீசியெறிகிறவன் விழுந்த கனிகளைத் தானொருவனே தின்பான். இங்கு அப்படியில்லை. இந்த கல்பவிருக்ஷத்தை நோக்கி ஒருவன் ஒன்று செய்ய, உலகமெல்லாம் பழங்களை வாரியுண்ணும்படியாகின்றது. இப்போதும் அப்படியே ஒரு பாக்கியம் நேர்ந்திருக்கின்றது. ஸ்ரீஸ்வாமிஸன்னிதியில் நெடுநாள் கேட்டு விஷயங்களை நன்குணர்ந்தவர்களில் தலைவரான ஸ்ரீமான். உ. வே. வித்வான். உபய பாஷாப்ரவீண. தி. ந. ச. திருவேங்கடாசாரியர் ஸ்வாமி அத்தூஷண புத்தகத்தை யாராய்ந்து வெகு நேர்த்தியாக எழுதியிருக்கின்ற திவ்யார்த்த தீபிகைச் சிறப்பென்னும் திவ்ய நூல் பண்டிதர்களனைவர்க்கும் நிதியாக வெளிவருகின்றது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பேராசிரியர்களின்மீது பொறாமையினால் ஏறிட்டுரைக்கும் தூசனங்கள் அணுவளவும் ஏறமாட்டாவென்பதை அசைக்கமுடியாத ஆதாரங்களினால் நிரூபணஞ்

செய்வதும், தூஷணங்களை எறிட்டுப் பழிக்குமவருடைய தமிழறிவு மிகக் கேவலமான தென்பதை விளங்கக்காட்டுவதும் இந்நூலில் மிக மெச்சத்தக்க முறையில் அமைந்துள. ஆனல் ஒரு பெரிய துயரம் பெரியார்கட்குளதாம்; அஃதென்னென் ; எடுத்துக் கழிக்கவுந்தகாத பேச்சுக்களைப் பொருள் படுத்தி ஒரு நூலெழுத நேர்ந்ததே யென்பதாகும். வைஷ்ணவ நூல்களைத் தூஷிப்பதோடு நில்லாமல் பொதுவான தமிழ்ப் பேராசிரியர்களனை வரையுமே தூஷித்தும், ஒரு தமிழ்நூலையும் பாராமலும் 'மனமே அரசன், மதியே மந்திரி' என்ற கணக்கிலே யெழுதுகின்ற முதலியார் எது எழுதினல்தானென்ன ? எவ்வளவு நிந்தைகளைப் பொழிந்தால்தானென்ன ? இவற்ருல் ஒரு விவேகியின் உள்ளமும் சிறிதும் தளும்ப ப்ரஸக்தியில்லையாயிருக்க, அந்தப் புல்லுரைகளைப் பொருள்படுத்தி இவ்வளவெழுத வேண்டுமோவென்று வெறுப்புருதார் மிகச் சிலரே யாவரன்றே. முதலியார் வைஷணவப் பேராசிரியர்களை மாத்திரமல்லாமல் பொதுவான தமிழ்ப் பேராசிரியர்களையும் தூஷிப்பவர் என்பதை இங்குச் சுருக்கமாகக் காட்டுகேன் காண்மின். முதலியாரது சுவடியில் (பக்கம் 153-ல்) கம்பராமாயணவுரைகாரர்களைப் போலிப் பொருளுரைத்தார்கள்ளாகப் பழித்திருக்கின்றது. அது கிடக்க. பெரியதொரு விஷயம் கேண்மின்.

தமிழில் குறுந்தொகையென்பது ஒரு சிறந்த நூல். இது நானூறு பாக்களையுடையது. இது, கீர்த்திமூர்த்தியான மஹாமஹோபாத்யாய. சாமிநாதையரவர்களால் பன்னிரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு மிகச்சிறந்த முறையில் அச்சியற்றப்பெற்று வெளிவந்தது. எந்த வைணவப் பேராசிரியர்கட்குத் தமிழ் நாற்றமே தெரியாதென்று முதலியார் மொழிகின்ருரோ அந்த வைணவப் பேராசிரியர்கள் இந்தக் குறுந்தொகையினின்று 399 ஆம் பாவை எண்ணூறு வருடங்களுக்கு முன் கையாண்டிருக்கிருர்கள். நம்மாழ்வாருடைய பாசுரமொன்றில் மருட்சியினல் திருத்தங் காட்டப் புகுந்த வொரு தமிழனுக்குக் குறுந்தொகைப்பாவையெடுத்துக் காட்டி வாய்மாளப் பண்ணி யிருக்கிருர்கள். அதை ஷை சாமிநாதையரவர்கள் பொன்னேபோல் போற்றித் தமது பதிப்பில் ஆனந்தமாக எடுத்துக்காட்டியுமுள்ளார்.

அக்குறுந்தொகைப்பாவின் வடிவம்—"ஊருண்கேணி யுண்டுறை (த்) தொக்க பாசியற்றே பசலை, காதலர் தொடுவுழித் தொடுவுழிநீங்கி விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்தலானே" என்று. இந்தப்பா பூருவாசாரியர்களின் வியாக்கியானங்களில் பூர்த்தியாக எடுத்தாளப் படாமல் "ஊருண்கேணி யித்யாதி; காதலர் தொடுவுழியித்யாதி." என்றிவ்வளவே காட்டப்பட்டிருந்தது. ஈடு முப்பத்தாருயிரப் படிக்கு அரும்பதவுரை யெழுதின பிற்காலத்தவர்கள் இந்தப்பாவை உள்ளவாறு தெரிந்து கொள்ளாமல் ஆகரமு மறியாமல் சங்கத்தார் குறளென்று காட்டி ஒருவாறெழுதி விவரித்திருந்தார்கள். திவ்யார்த்த தீபிகையுரை யாசிரியரான ஸ்வாமி தமது திருவாய்மொழி யுரையிலும் மற்றுஞ்சில ஆராய்ச்சி நூல்களிலும் இதனை ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து விவரித்து "இது சங்கத்தார் குறளன்று; குறுந்தொகையிலுள்ள 399-ஆம் செய்யுள்" என்று காட்டிப் பாடத்தையும் பொருளையும் உள்ளபடி யெழுதி வெளியிட்டுள்ளார். அப்போது சாமிநாதையரவர்களது (குறுந்தொகைப்) பதிப்பு ஆயிற்றில்லை. 1937 ஆம் வருஷத்தில்தான் ஷை குறுந்தொகைப் பதிப்பு ஆயிற்று. 1914 ஆம் வருஷத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி வெளியிட்ட பெரியாழ்வார் திருமொழி திவ்யார்த்த தீபிகையுரை—முகவுரையின் அநுபந்தத்தில் (பக்கம் 21-ல்) அக் குறுந்தொகைப் பாவின் உண்மைப் பாடம் நன்கு காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. பிறகு இருபத்து மூன்று ஆண்டுகட்கு அப்பால் வெளியாகியுள்ள சாமிநாதய்யரவர்களது பதிப்பிலும் அவ்விதமான பாடமே அச்சேறியுள்ள தென்பதை உலகங்காணும். இப்படியிருக்க, முதலியார் (பக்கம் 197-ல்) எழுதுகிருர்—

“இக்குறுந்தொகைப்பாவில் நான்கிடங்களிலும் உழி என்றுள்ள பாடம் உரிய தன்று; வழி என்றே யிருக்கவேண்டும். தொடுவழி தொடுவழி—விடுவழி விடுவழி என்றே யிருக்கவேண்டும் ”—என்கிறார்.

இது ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்குச்சேரும் கண்டனமன்று; தமிழுலகத் தெய்வமான சாமி நாதையரவர்களைக் கண்டிப்பதேயாகும். அவர் பல பிரதிகளைக் கொண்டு ஆராய்ந்து பதிப்பித்ததாக விளக்கியுள்ளார். மிகச் சிறிதான பாடபேதங் கண்டாலும் தவருது கீழே பிரதிபேத மென்று குறித்துவருகிருர். இப்பாவின் முதலடியிலும் “உண் டுறைத் தொக்க” என்றவிடத்து “உண்டுறை தொக்க” என்ற [தகர வொற்றில்லாமல் இயல்பான] பாடமும் காண்பதாகக் காட்டியுள்ளார். முதலியார் திருத்திக் காட்டுகிற ‘வழிவழி’ பாடம் ஒரு பிரதியிலாவது இருக்கக் கண்டிருந்தாராகில் சாமிநாதய்யரவர்கள் அதனைக் குறியாது விட்டிருப்பரா? ஒரு புத்தகத்திலுங் காணுததும் உலகம் நிறைந்த புக ழாளருள் ஒருவருடைய ஆராய்ச்சியிலும் புகாததுமான கற்பனைப்பாடத்தையே முதலியார் தாந்தோன்றித்தனமாகப் புகுத்திப் பெரு மதிப்பினரை யெல்லாம் இளைய புன்மொழிகளால் திரஸ்கரித்தெழுதக் கற்றிருக்கின்ருரென்பதை மூதலிக்க இங்ஙனே பல விஷயங்களுண்டு. ஆனாலும் ஈண்டுக் காட்டிய விஃதொன்றே சாலும். அனைவரும் கட்கண்ணுற்கண்ட அகத்தியரென்று போற்றின சாமிநாதய்யரவர்களையே பழிக்கத் துணிவு கொண்டவிவர் வைணவாசிரியர்களைப் பழிப்பது வியப்பன்றே. “தொடுவுழி.......விடுவுழி” என்ற பாடத் திற் காட்டிலும் தொடு வழி — விடுவழி என்ற பாடம் இனிதாகத் தோன்றுகின்றதென் றெழுதி யிருந்தாலும் குற்றமில்லை; உள்ளபாடத்தைத் தள்ளித் தாம் மருண்ட பாடத்தையே கொள்ள வேணுமென்று வற்புறுத்தியன்றே எழுதியுள்ளார். அவசியம் பாடத்தை மாற்ற வேணுமாஞல் பிராமாணிகமான பல ஏட்டுப் பிரதிகளைக் காட்டியும் பெரியாருடைய உரை களைக் காட்டியும் அறிஞர்களை இசைவித்துச் செய்யவேண்டிய காரியம். ஒரு நூலையும் நேராகக் காணுமல் ஓராசிரியரையும் அடிபணியாமல் மிக அற்பமான அறிவைக்கொண்டு “அதை அப்படித் திருத்த வேண்டும், இதை இப்படித் திருத்த வேண்டும்” என்று கைபோன போக்கெல்லாம் எழுதுவது அறிவாளர் செயலோ? இவர் தாம் காட்டுகிற திருத்தம் ஒவ்வொன்றும் இவர்க்குத் தமிழ்வாஸனையே கிடையாதென்பதைப் பறை சாற்று மென்பதை மறுவாய் திறக்கமுடியாதபடி மூதலிக்கின்றது இத்திவ்யார்த்த தீபிகைச் சிறப்பு நூல். முதலியாரெழுதிய விஷயங்களுள் ஒன்றுகூட உயிர்த்திருக்க வொண்ணுதபடி உலக மறிந்த தமிழ் நூற்களைக் கொண்டு பூர்வாசார்ய வியாக்கியானங்களையும் திவ்யார்த்த தீபிகை யையும் சேமித்திருக்கின்ற இச்சிறப்புநூலின் தனிப்பெருமையை அவரவர்கள் அனுபவித் தறிந்து மகிழ்க.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் மாத்திரமேயல்லாமல் மற்றுள்ள பண்டிதர்களும் மிக வெறுக் கும்படி தோன்றியுள்ள முதலியார்புத்தகத்தை வைணவர்களென்று பெயர் சுமக்கும் சிலர் கூலிக்குத் தலையால் சுமந்து திரிகின்ருர்களென்பதை நாம் கட்கூடாகக் காண்கிருேம். இதுவுமொரு புண்ணியமே. ஆழ்வார்களின் உட்கருத்தை உள்ளபடியுணர்ந்த திருக்குரு கைப்பிரான் பிள்ளான் பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான பேராசிரியர்களைப் பொருமையினுல் பழித்தெழுதியுள்ள வொரு அபத்தச் சுவடியை வைஷ்ணவர்களென்றிருப்பாரு முகக்கின் ருர்களென்ருல் இதற்கு யாது காரணமென்று விவேகிகள் விமர்சிப்பர்கள். திவ்யப்பிரபந் தங்களுக்கு அரிய பெரிய வியாக்கியானங்களையருளிச்செய்த பூருவாசாரியர்களை மாத்திரம் தூஷித்து நில்லாமல், அந்த ஆசாரியர்களோடொப்பப் போற்றத்தக்கவராய், திவ்யப்பிர

பந்த திவ்யார்த்ததீபிகையென்று உலகம் புகழும் பேருரையைப் பணித்தருளி திவ்யப்ரபந்தப் பேராசிரியரென்று விருதுபெற்றவரான ஸ்ரீமத் ஸ்வாமிகளேயும் அந்தச் சுவடி தூஷித்திருப்பதனுல் அதில் ஒரு பேரானந்தமடைந்து அதற்காகவே அதனைத் தலையில் சுமந்து திரிகின்றுர் களாம் சிலர்.

இது எப்படி இருக்கின்றதென்றுல், இரண்டு ஸஹோதரர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் சண்டையிட்டிருக்க அவர்களுள் மூத்தவனே வேறு சிலர் விதவாபுத்திரனென்று வசைகூற, இளையவனும் அதில் பரமானந்தமெய்தி அவர்களது நிந்தனையை மிக மிக மெச்சி, நம்முடைய பகைவனைப் பரிபவிக்க நல்ல அவகாசம் வாய்த்ததென்று அவர்களோடுகூடித் தானும் தன் அண்ணனை விதவாபுத்திரனென்று வசைகூறி மகிழ்வதுபோன்றுள்ளது. அவனுக்குள்ள விவேகமேயன்றே இவர்களுக்குமுள்ளது.

"பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலான பேராசிரியர்களின் திவ்வியமான திருவுள்ளத்தை அண்ணங்கராசாரியர் சுவாமிகள் உள்ளபடியுணராது தவருக எழுதியுள்ளார்" என்று இவ்வண்ணமாக முதலியார் எடுத்துக்காட்டி யெழுதியிருந்தாலாவது இந்த மஹாவிவேகிகளின் கோலாஹலத்திற்கு உகக்கலாம். அந்தோ அப்படியில்லையே. திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் முதலான பூருவாசாரியர்களும் அண்ணங்கராசாரியரும் ஒரே பாழ்ங்கிணற்றில் விழுந்தவர்களென்று பூருவர்களையுஞ் சேர்த்துப் பழித்திருக்கின்ற சுவடியை "தலையறக் கற்றமாந்தர் காண்பரோ கேட்பரோதான்" என்ற திருமாலைப் பாசுரப்படியே திரஸ்கரித்திருக்க வேண்டியிருக்க, அந்தோ! அர்த்தமற்ற மாச்சரியத்தில் தலைநின்ற மேதாவிகள் தாயைப் பழிக்கின்றவர்களோடும் தோழமை கொண்டு திரிவாரைப்போலே திரிகின்றுர்களே! இதுவுமொரு தலைவிதியே யன்றே.

ஒன்றுன நம்மிராமாநுஜர் போல்வார் அருளிச் செய்த ஸ்ரீ பாஷ்யம் முதலான திவ்ய க்ரந்தங்களையும் அந்நாள் தொடங்கி இந்நாள்வரையில் பொறாமையாளர்கள் எங்கும் பழித்துக் கொண்டு கிடக்கின்றுர்களென்பது பண்டிதர்களறிந்ததாகும். பாமரர்கள் ஸ்ரீ பாஷ்யாதிகள் அவதரித்திருப்பது மறியார்கள், அவற்றுக்குப் பலபல தூஷணச் சுவடிகள் தோன்றியுள்ளன வென்பது மறியார்கள். விளக்கென்று ஏற்பட்டால் விட்டில்கள் அதில் விழுந்து மடிந்தேதீரவேண்டுவது விதியாதலால் அதுபோலவே சீனிவாச முதலியாருக்கும் நேர்பட்ட விதியில் வியப்பொன்றுமில்லை. விளக்கினுல் உபயோகங்கொள்ளப் பிறந்தவர்களும் விட்டில்களோடொக்க விழுந்து மடிவதுதான் வியப்பு.

இவர்களோ, தாங்கள் வியாக்கியானமென்றே வியாஸமென்றே நான்கு வரியாவது எழுதக் கற்றுர்களில்லை. இப்பிறவியிற்போலே இன்னும் ஏழேழ்பிறவிகளிலும் அந்த பாக்கியம் இவர்களுக்கு அணுவளவும் நேரப்போகிறதில்லை. ஸ்வாமி நான்கு பாஷைகளிலும் பல நூற்றுக்கணக்கான புத்தகங்களை யெழுதி நாற்றிசையிலும் பெரும்புகழ் பெற்று விளங்கிவருகின்றுரே யென்னும் பொறாமைப் பிசாசு இவர்களின் மீதேறி அமுக்கி என்னென்னவோ கூத்துக் காண்கிறது. காணட்டும். வடமொழியில் "கர்த்தபகானே ஸ்ருகாலவிஸ்மய:" என்றெரு பழமொழியுண்டு. அவ்வண்ணமாக நேர்ந்திருக்கின்ற இவ் விஷயத்தில் வியப்பொன்றுமில்லை.

உண்மையான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் செந்தமிழறிஞர்களும் நன்குகந்து போற்றுமாறு தோன்றியுள்ள இச்சிறப்புநூல் உலகுக்குப் பரோபகாரகமாய் நீடூழி விளங்கும்.

ஸ்ரீ:

திவ்யார்த்த தீபிகைச் சிறப்பு.

[T. N. C. திருவேங்கடாசாரியர், காஞ்சீபுரம்.]

1. தமிழ் வேதமென்று போற்றப்படுகின்ற திவ்வியப் பிரபந்தங்களானவை வடமொழி வேதாந்தப் பொருள் நிரம்பியவை யென்பது உபய வேதாந்த ப்ரவர்த்தகாசார்யர்களுக்கன்றி மற்றையோர்க்குத் தெரிவரிது. வடமொழி பயிலாதவர்களும் வடமொழி வேதத்தில் அதிகாரமும் பிரவேசமுமற்றவர்களும் திவ்வியப் பிரபந்தங்களிலோ அவற்றின் வியாக்கியானங்களிலோ ஆராய்ச்சி செய்யத் தலையிடுவது சிறிதும் ஏலாதது. இதற்குச் சார்பாக இங்கு நூற்றுக்கணக்கான விஷயங்கள் எழுதத்தக்கவை யுள்ளனவெனினும் ஒன்றே புகல்வோ மிப்போது.

2. திருவாய்மொழியில் (1–1–8) * சுரரறிவருநிலை விண் முதல் முழுவதும் * என்ற விடத்து விண் என்னுஞ் சொல்லுக்கு மூலப்ரக்ருதி யென்னும் பொருளைப் பண்டையுரையாசிரியர் பலரும் அருளியுள்ளார்கள். தமிழ்மக்களில் ஒருவரும் அறிய இயலாத பொருள் இது. ஏன்? வெறுந்தமிழர்க்கு வேதாந்த வாஸனையில்லையே. உபநிஷத்துக்களில் “கஸ்மிந் நு கலு ஆகாச ஓதச் ச ப்ரோதச் ச” என்கிற விடத்தில் ஆகாசமென்னுஞ் சொல் மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லுகிறதென்று வேதாந்திகள் அறுதியிட்டிருக்கின்றார்கள். அத்தோடொத்த பிரயோகமிதுவாதலால் அப்பொருளே இங்குங் கொள்ளவேணுமென்று பேராசிரியர்கள் ஆழ்ந்து நிரூபணங் காட்டியுள்ளார்கள். இங்ஙனே ஓரிடமல்ல. நூற்றுக்கணக்கான விடங்களுள்ளன. வடமறை முடியில் பிரவேச மற்றவர்கள் இவ்வகைப் பொருள்களைக் கனவிலுங் காணகில்லா ராதலால் இத்திவ்யப் பிரபந்தவாராய்ச்சியில் அன்னவர்கள் தலையிடுவது தகுதியற்றது என்னக் குறையில்லை.

3. ஸ்ரீராமாநுஜர் காலத்தில் யஜ்ஞமூர்த்தியென்றொரு மஹாவித்வான் [அத்வைத சமயத்தவர்] வாதப்போர்புரியவந்து பதினெட்டுநாள் தர்க்கித்து முடிவில் ஸ்வாமி திருவடிகளில் ஆச்ரயித்தார். அவர் வடமொழிவேதவேதாங்கங்களில் பெரும்புலியான பண்டிதராயிருந்து தமிழிலும் நிகரற்ற பாண்டித்தியம்பெற்று ஞானஸாரம் பிரமேயஸாரம் என்கிற இரண்டு தமிழ்ப் பிரபந்தங்களை வெண்பாவிலருளிச் செய்துள்ளார். தமிழுலகத்தில் அப்படிப்பட்ட சிறப்பு வாய்ந்த தமிழ்நூல் வேறு காணக்கிடைக்கவில்லை யென்று மெய்த்தமிழ்ப்புலவர் போற்றுகின்றனர். அவர் தமிழ்கற்றது ஸ்ரீராமாநுஜர் திருவடிகளிலே. வடநூற்களைக் கல்லாதார்க்கு அவருடைய ஞானஸாரப் பிரமேயஸாரங்களின் பொருள் சிறிதும் விள்ளாது.

4. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி தொடங்கும்போதே “உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள் இவையுண்டசுரனே” என்கிறார். வடமொழி யுபநிஷத்துக்களைக் கொண்டுதான் பகவானை யுணரமுடியுமென்பது கருத்து. ஆழ்வாருடைய திவ்விய ப்ரபந்தங்களின் ஆழ் பொருள்களையும் வடமொழி வேதாந்தங்களைக் கொண்டுதான் அறியமுடியும். “அந்தமிழினின்பப் பாவினை அவ்வடமொழியை” என்று குலசேகராழ்வாரும், “செந்திறத்த தமிழோசை வட

சொல்லாகி" என்று திருமங்கைமன்னனு மருளியுள்ள பாசுரங்களை நோக்கு மிடத்து, வடமொழி வேதமும் தென்மொழி வேதமும் விரவியே பகவானை யுணர்த்தவல்லன என்பது நன்கு விளங்கும். ஆகவே வடமொழி வேத அநதிகாரிகள் தமிழ்வேதமாகிய ,திவ்யப் பிரபந்தங்களிலே புக நியாயமில்லை. புகுவதானால், அவற்றின் உண்மைப் பொருள்களை உணர்ந்து உணர்த்திய திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை போல்வாரான பேராசிரியர்களின் திருவடிகளைப் பேரன்புடன் சிந்தனை செய்துகொண்டே பாசுரங்களை மனப்பாடஞ் செய்து நைந்துருகி நற்போது போக்கலாமத்தனை யொழிய, அப்பேராசிரியர் களைப் பழித்துக்கொண்டு திவ்யப்பிரபந்தப் பொருளாராய்ச்சியிற் புகுவதென்பது ஸாஹஸங்களில் தலையான ஸாஹஸமாகும்.

5. திவ்யப்பிரபந்தங்கள் தமிழ்ப்பாஷையி லமைந்திருப்பதனுல் தமிழ்நெறியை நன்கு தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதும் உரையாசிரியர்கட்கு அவசியமாகும். திவ்யப்பிரபந்த வியாக்கியானப் பேராசிரியர்கள் யாவரும் வடமொழிக் கடலிற்போலவே தென்மொழிக் கடலிலும் ஆழ்ந்தவர்களென்பதில் இறையும் ஐயமில்லை. அவ்வாசிரியர்களைப்பற்றித் துதிக்குமிடத்து "சொல்லார் தமிழொருமூன்றும் சுருதிகள் நான்கும் எல்லையில்லாவறநெறி யாவுந் தெரிந்தவன்" [இராமானுச நூற்றந்தாதி—44.] என்று அக்காலத்தே திகழ்ந்த அறிஞர் கள் தாமனுபவித்து அறையலுற்றனர். வடமொழிவல்லுநர் என்பது அவ்வாசிரியர்கட்கு ஏற்றமாக விளங்கிற்றில்லை. தமிழ்மொழிக் கடலில் தனிச்சிறப்பெய்தினவர்களென்பதே அவர்கட்குத் தன்னேற்றமாக விருந்தது. ஆனதுபற்றியே மேலேகுறித்த செய்யுளில் முந் துறமுன்னம் * சொல்லார்தமிழொரு மூன்றும் * எனப்பட்டது. இக்காலத்துத் தமிழ்க்கலை பயின்றாருடைய அறிவுக்கும் அவ்வாசிரியர்களது அறிவுக்கும் அஜகஜாந்தரமுண்டு. அவர்க ளது நுண்மதிக்கு எளிதாக எட்டும் நுண்பொருள் இக்காலத்துப் புலவர்களது மதிக்கு வருந்தியும் எட்டாதென்று கீர்த்திமூர்த்தியான மஹாமஹோபாத்யாய, தாக்ஷிணாத்யகலாநிதி. சாமிநாதய்யரவர்கள் பல ஸபைகளில் பலகால் சொல்லியுள்ளார். தமிழாராய்ச்சியில் வல்லமை பெற்ற மஹாமேதாவி சாமிநாதையரவர்களொருவரேயென்று பொருமையற்றவுலகம் இற் றைக்கும் போற்றுகின்றது. அவர் வைணவப் பேராசிரியர்கள் அருளிய திவ்யப்ரபந்த வியாக்கியானங்களை ஆழ்ந்து அநுபவித்துப் பொன்னேபோல் போற்றி அளவுகடந்த இன்பம் நுகர்ந்தவர். அவ்வுரைகளை அவர் உச்சிமேல் வைத்துமெச்சிக் கூத்தாடினவர். அவர் அல்லும் பகலும் உழைத்து ஆய்ந்து ஆராய்ந்து வெளியிட்ட தமிழ்நூற்களில் வைணவப் பேராசிரியர்களின் வியாக்கியானங்களிலுள்ள அருள்மொழிகளை ஆதரித்துக் கௌரவித்து ஆங்காங்கு மேற்கோளாகக் கையாண்டுள்ளார். இதற்கும் ஈண்டு ஒன்றிரண்டிடம் காட்டுவோம்,

6. அப்பெரியார் 1937 ஆம் ஆண்டில் (தாம்எழுதியவுரையுடன்) பதிப்பித்த குறுந் தொகை யென்னுஞ் சிறந்த நூலில் (பக்கம்907-ல்) மேற்கோளாட்சி யென மகுடமிட்டு

> "பட்டரை ஒரு தமிழன் 'கேட்டிரங்கி யென்னதே கண்டிரங்கியென்னப் பெறுமோ?' என்ன, 'அணைத்த கை நெகிழ்த்தவளவிலே வெளுத்தபடி கண்டால் பிரியத் தகாதென்றிருக்க வேண்டாவோ? இப்படிக் கூடுமோ? என்னில்; புல்லி இத்யாதி. காதலர் தொடுவுழி இத்யாதி, உனக்கு இத்தமிழ் போதாதோ?' என்றார்" (திருவாய்மொ. 1. 4. 4, ஈடு.)

என்றெழுதியுள்ளார்.

7. அன்றியும், அந்நூலிலே (பக்கம் 53ல்) "மடலேற்றைக்குறித்த வேறுபல செய்திகளைத் திவ்யப்பிரபந்தத்திலுள்ள பெரிய திருமடல் சிறியதிருமடலென்பவற்றின் வியாக்கியானங்களால் உணரலாம்" என்று பெருமதிப்புடன் எழுதியுள்ளார். அவரைப்போன்று அரும்பெரும் புகழ்பெற்ற மகாவிவேகிகளான தமிழறிஞர் பலரும் இங்ஙனமே திவ்யப்பிரபந்த வியாக்கியானங்களில் மிகுந்த ஆதரமும் கௌரவமுமே காட்டியுள்ளார்கள். அவற்றைச் சிலர் சிந்திக்கத் தலைப்பட்டார்களென்னில் இதில் வியப்பொன்றுமில்லை. அவரவர்கள் தம் தமது அறிவுக்குத் தக்கவாறு தானே பணிசெய்ய முடியும். அரியபெரிய அறிவுபெற்றவர்கள் தம் அறிவின் அருமை பெருமைக்குத் தக்கபடி நடந்து கொண்டால், சிற்றறிவாளர் தம் அறிவின் சிறுமைக்குத் தக்கபடி நடந்துகொள்ள முயன்று அப்பேராசிரியர்களைப் பலவாறு தூஷிக்கப் புறப்படுவதும் இயல்பேயன்றோ.

8. வே. மு. சீனிவாச முதலியாரென்னு மொருவர் "திவ்யப் பிரபந்தமும் திவ்யார்த்த தீபிகை உரையும்" என்றொரு புத்தகம் வெளியிட்டுள்ளார். இது சிறிய அளவில் இருநூற்றுச் சொச்சம் பக்கங்கள் கொண்டது. இதில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவப் பேராசிரியர்களை வாசாமகோசரமாக நிந்தித்திருப்பதை உலகமறியும். அதிலிருந்து சில வார்த்தைகளை ஈண்டெடுத்துக் காட்டுதும்; (அதில் பக்கம் 37-ல்)

"திவ்யப் பிரபந்தத்தின் பண்டைய உரைகாரர் யாவரும் கலப்பு மொழியால் உரைநூல் எழுதிவைத்ததன் ஏது என்னை? தம்மால் முறையாகவும் முற்றாகவும் கற்கப்படாத செந்தமிழ் மொழியால் உரையெழுதிவைப்பின், செந்தமிழ் மொழியை முறையாகவும் முற்றாகவும் செவ்விதின் கற்றுள்ள செந்தமிழராய ஆசிரியன்மார், தம்மின் அறியாமைப் பண்பை அறிந்து எள்ளி நகைப்பரே என்ற எண்ணத்தால் தம் கருத்தைச் செந்தமிழர் முற்றாக அறியாதபடி — செந்தமிழ் மொழியைமட்டும் தனிமையாகக் கற்றவர்கட்குப் பொருள் விளங்காதபடி கலப்பு மொழியால் — கருவேப்பிலை நொடையும் குறத்தி மொழியுந்தமிழால் — உரையெழுதி வைத்துக்கொண்டனர். வடமொழியைக் கல்லாத செந்தமிழர்க்கு அக்கலப்புமொழியுரையால் பயனில்லை. செந்தமிழ் மொழியைக் கல்லாத வடவர்க்கும் அக்கலப்புமொழியுரையால் பயனில்லை. வடமொழி தென்மொழிகளாகிய இருமொழிகளுள் யாதேனுமொரு மொழியால் முற்றாக உரையெழுதப் பட்டிருப்பின், அவ்வுரை, வடமொழி தென் மொழிகளாகிய இருமொழிகளுள் ஒரு மொழியைக்கற்ற எவரேனும் ஒருவர்க்குப் பயனுடையதாக இருக்கும். கலப்புமொழியால் உரை யெழுதிவைத்ததனால் அவ்வுரைகாரர்கள் தம் உரைநூலின் பயனைக் கருதாதவராயினார்கள். செந்தமிழ் மொழியுள் மணிப்பிரவாளம் எனக் கலப்பு மொழியாலாய ஒருவகை உரைநடையைப் புதிதாக உண்டாக்கிய திருச்சமணாசிரியர் தம் செயலைப் பார்த்துத் தமக்கும் அச்செயலை மேற்கொண்டு நடக்க இயலும் என்பதனை விளக்குதல் பொருட்டு மணிப்பிரவாளம் என ஒரு உரைநடையைச் செந்தமிழ்மொழியுள் புதிதாகப் புகுத்தித் தென்மொழி வடமொழிகளாகிய இருமொழிகளுள் ஒரு மொழியை மட்டும் கற்றவருள் ஒருவர்க்கும் விளங்காதபடி திவ்யப்ரபந்தத்திற்கு அந்நூலாசிரியர்கள்கருத்துக்கட்கு மாறாகப் போலிப் பொருள்களைப் புகுத்தி— ஒருவகையுரையை எழுதிவைத்துக் கொண்டனர் பார்ப்பனருள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவராகிய தென்கலைஞர் என்னும் ஆசிரியன்மார்." என்றெழுதிவைத்துள்ளனர். (பக்கம் 45லும்) "திரு ஆழ்வார்கள் அருளிய திவ்ய ப்ரபந்தத்தின் திவ்யார்த்ததீபிகை யுரைகாரரும் அவரின் முன்னோராகிய உரைகாரரும் திரு ஆழ்வார்கள் தம் தம் திருப்பாக்களில் அமைத்

தருளிய பண்டைய புராண வரலாறுகளின் உண்மைகளை உள்ளபடி உணராதவராயி னர் என்பதனையறிக. அவ்வுரைகாரரால் அறியப்படாதனவாகிய பிற வரலாற்றுக் குற்றங்களையும் அவ்வுரைகாரரின் உரைநூற்களைக் கற்று அறிக.''

என்று எழுதியுள்ளார்.

9. (பக்கம் 7ல்) "திரு ஆழ்வார்கள் அருளிய திவ்யப் பிரபந்தத்தின் உரைகாரர் யாவரும் செந்தமிழாலாய கவிகளின் கருத்துக்களை அறிவிக்கும் செந்தமிழறிவைப் பெறுதவரே. பெருமையால் தான்............'' என்றும் எழுதியுள்ளார். இங்ஙனம் பல விடங்களில் பூருவாசாரியர்களைப் பற்றின மிகக் கொடிய தூஷணைகள் அப்புத்தகத்தின் கண் மலிந்துள்ளன. இக்காலத்து உரையாசிரியரான ஸ்ரீ காஞ்சீ அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமியையும் அவ்வாசிரியர்களோடு சேர்த்து அபரிமிதமாக நிந்தித்திருக்கின்றது.

10. அப்புத்தகத்தின் முடிவில் "திருத்தங்கள்" என்ற பகுதியில் (பக்கம் 19-ல்)— "சிற்றின மாக்கள் நேரியவினவும் விடையும் இறுக்க இயலாவிடில் வசைமொழிகளைத்தான் வழங்குவார்கள்'' என்று தானே யெழுதியுள்ளபடிக் கிணங்கத்தான் நடந்து கொண்டது மிகவும் தகுதியே - என்று அறிவுடையார் கருதுகின்றனர். அந்த முதலியாருடைய சிந்தனைகளில் நாம் சிறிதும் கண் செலுத்தாமல் அவர் எழுதியுள்ள விஷயங்களை மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு, தமிழறிஞர் சிறிதும் இசையத் தகாதபடியன்றோ அவர் எழுதியுள்ளார் என்று நடுநிலையர்ளர் யாவரும் நன்குணருமாறு விளங்க வைக்கிறோமிங்கு. ஸர்வஜ்ஞர்களான மஹாசாரியர்களைத் தமிழறியாதவர்களென்று தூஷிக்குமிவர்தாம் பெற்றிருக்கும் தமிழறிவு எத்தகைத்து என்பதனைச் சிறிது ஆராய்ந்து விளக்கவேண்டுவது அவசியமல்லவா? இதனை உள்ளபடி விளக்கப் புகுமிடத்து நூல்விரிவு மிகப்பெரிதாம். ஒருபானைச் சோற்றுக்கு ஓரவிழ் பதம் பார்க்கிற முறையிலே சிறிது விளக்கினால் போதுமன்றோ.

11. முதலியார் நூலில் (பக்கம் 158ல்) 'தளைதட்டல்-தளைதட்டாமை' என்பவற்றைப் பற்றி விவரிக்குமிடத்து திவ்யார்த்ததீபிகை யுரையாசிரியரான ஸ்வாமியை விபரீத ஞானமுடையவராக நிந்தித்தும் ஏசியும் எழுதியுள்ளார். இயற்பா - முதல் திருவந்தாதி - 15. * **முதலாவார் மூவ ரென்னும் பாசுரத்தின் திவ்யார்த்ததீபிகை யுரையில் "தளைதட்டுதேலானும்'' என்று** ஸ்வாமி யெழுதியிருப்பது தமிழறியாமையாம்; **பண்டைய செந்தமிழ**ராய பேராசிரியர்கள் யாவரும் ஒருமுகமாகத் தளைதட்டல் என்னலை நேரியதாகவும் விதியதாகவும், தளைதட்டாமை என்னலைக் குற்றமாகவும் விதியல்லதாகவும் கொண்டிருக்கிறார்களாம்; தட்டல் என்பதற்குப் பொருந்தல் என்று பொருளாம். இதனை அண்ணங்கராசாரியர்ஸ்வாமி விபரீதமாக கிரஹித்து விட்டாராம். அவருடைய அறிவு திரிபுடைத்தாம். இனியாவது செந்தமிழைச் செவ்வையாக அறிந்த நல்லாசிரியர்மாட்டுக் கேட்டறிந்து நல்லுணர்ச்சிபெற்று நற்புகழ்பெற முயலவேண்டுமாம். இப்படி யெழுதியிருக்கின்ற முதலியாருக்குள்ள இலக்கண நூற்பயிற்சியை நாம் என்னென்பது!. உலக வழக்கும் நூல் வழக்கும் ஒருங்கே அமைந்துள்ளது எங்ஙனமென்று உணரும் விவேகிகள் உலகில் இல்லையோ? இதைப்பற்றி மிகத் தெளிவாக வுணர்த்துகின்றோங்காண்மின்.

12. Tamil Lexicon–Pubiished under the Authority of the University of Madras. என்று பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ள, உலகமெங்கும் பரவியுள்ள லெக்ஸிகன் தமிழ்க் கோசம் பல சிறந்தபண்டிதர்களால் ஆக்கப்பட்டது. இலக்கணவிலக்கியங்களில் ஆழ்ந்த அறிவுபெற்றவர்களும் ஆராய்ச்சிவல்லுநர்களுமான சைவ வைஷ்ணவ வித்துவான்கள்

பலர் கூடிப் பரிசோதித்து வெளியிட்ட அவ்வகராதிகோசத்திற் காணும் நிரூபணங்களைக் கொண்டே முதலியாருடைய மருள்களையும் வஞ்சனைகளையும் அகற்றுவோம்.

13. அக்கோசத்தில் (பக்கம் 1804ல்) "தளைதட்டல்-வேறுதளை விரவியதனால் எடுத்துக் கொண்ட செய்யுளின்தளை மாறுபடுதல்" என்றெழுதி அதற்கு யாப்பருங்கலக் காரிகையுரையினின்று ஆதாரமும் எடுத்துக் காட்டப் பட்டுள்ளது. The Twentyeth century Tamil Dictionary என்று உலகம் பரவியுள்ள தமிழகராதியிலும் (பக்கம் 702-ல்) "தளை தட்டு—தளைபிழைப்பு" "தளை தட்டுதல்—யாப்பில் தளைபிழைத்தல்" என்றுள்ளது. மற்றோரகராதியில் "தளைதட்டல்—தளைபிறழ்தல்" என்றுள்ளது. உரையாசிரியர் பலரும் தளை பிறழ்வைத் தளைதட்டுதலென்ற சொல்லாற் குறிப்பதைப் பெரும்பாலுங் காணலாம்.

14. மற்றொன்றுங்கேண்மின். திவ்யார்த்த தீபிகையில் "எம்பெருமானாலேயே" "விடியற் காலத்திலேயே" என்பன போன்ற பிரயோகங்கள் உள்ளனவாம்; இத்தொடர்களில் ஈற்றிலுள்ள ஏகாரங்கள் இரட்டித் திருத்தல் பிழையாம். தேற்றப்பொருளதான ஏகாரத்தை இரட்டித்து எழுதல் நேரிய அறிவையுடைய செந்தமிழாசிரியர் வழக்கன்றாம்; தீபிகையுரைகாரர்போலும் திரிபுணர்ச்சிக்காரர்களின் வழக்கேயாம். இதனை முதலியார் (பக்கம் 59-ல்) எழுதியுள்ளார். தமிழ் நாட்டிற் பிறந்து வளர்ந்தவர்கள் இங்ஙனமெழுதுவர்களோ? எடுத்துக்காட்டின தொடர்களில் தேற்றப் பொருளதான ஏகாரம் இரட்டித்தெழுதப் படவில்லை. ஆல் ஆலே, இல் இலே—என்றிரண்டும் பரியாயமான வேற்றுமையுருபுகளே. உன்னால் உன்னாலே, அவனால் அவனாலே, காட்டில் காட்டிலே, வீட்டில் வீட்டிலே=என்றினைய பிரயோகங்கள் தமிழ்நூற்களில் மலிந்தவை. "அஞ்சிலேயொன்று பெற்றான்" என்னும் அநுமன் துதியான கம்பர்செய்யுள் உலகமறிந்தது. இதனில் 'அஞ்சில்' என்பதற்குப் பரியாயமாகவே அஞ்சிலே என்று ஐந்துவிசை பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. "அம்பிலே சிலையைநாட்டி" (கம்பர்) என்றதுங்காண்க. இங்கு ஏகாரம் தேற்றப்பொருட்டன்று; வேற்றுமையுருபின் வடிவமேயாம். இங்ஙனே பல்லாயிர முதாரணங்கள் காட்டவியலும். 'எம்பெருமானாலேயே' 'விடியற்காலத்திலேயே' என்பன போன்ற பிரயோகங்கள் தீதற்றவையேயென்க. இங்ஙனம் பிழையல்லாதவற்றைப் பிழையென மருண்டோ வஞ்சித்தோ எழுதமிவர் பேரறிவாளரை ஏசுவது என் கொல்?

15. இன்னமுமொன்று கேண்மின்; திவ்யார்த்ததீபிகையில் "தெளிவுடையார் பக்கல் தினவடங்கக் கேட்டுத் தெளிக" என்று சில விடங்களிலெழுதப்பட்டுள்ளது. இதைப் பற்றி முதலியார் நூலில் (பக்கம் 168, 169ல்) "தினவடங்கக் கேட்டல் தினவடங்கச் சொல்லல் என்ற சொல்தொடர்களை நற்குடியிற் பிறந்து நல்லவுணவையுண்டு வளர்ந்து...... வாழ்வார் தம்வாயால் சொல்லார், தம் கையாலெழுதார், தம் நெஞ்சால் நினைத்தலுஞ் செய்யார்......அதனால் அவர் தம்முடைய சிற்றினப்பண்பை விளங்க வைத்தார்" என்றெழுதப்பட்டுள்ளது. பூருவாசாரியர்களின் உயரிய திவ்விய நூல்களிற் பரிசயமில்லாமையும் மனமாசுமே இங்ஙனமெழுதக்காரணமென்னத் தட்டுண்டோ? நடாதூரம்மாள் என்னும் பேராசிரியர் [வேதாந்த தேசிகர்க்கு அநுக்ரஹஞ் செய்தவர்] தம்முடைய இருத்தந் தையார்பக்கல் ஸ்ரீபாஷ்யப்பொருள் கேட்டுவருகையில் அவர் பிரவசனஞ் செய்யும் முறை இவர்தமக்கு த்ருப்திகரமாக அமையாமையின் 'எனக்குத் தினவடங்கவில்லையே' என்று இவர் சொல்ல, "தினவடங்கச் சொல்லுவர் திருவெள்ளறைச் சோழியர்" என்று அவர் அருளிச்செய்ததாகவும், திருவெள்ளறையில் மஹாவித்வானாக எழுந்தருளி யிருந்த எங்க

ளாழ்வானைச் சார்ந்து அவரது திருவடிவாரத்தில் தினவடங்கக்கேட்டு க்ருதார்த்தராயினர் என்று அவரது வைபவநூல்களில் வரையப்பட்டுள்ளது. தினவடங்க என்ற சொல் தொடர் ஒருவகையாலும் அருவருக்கத்தக்கதன்று. உடலிலுள்ள ஒவ்வோருறுப்பிலும் ஒவ்வொருவகையான தினவு உள்ளதாகும். வித்வான்களுக்கு வாயில் தினவு; வீரர்கட்குத் தோளில் தினவு. ஸ்ரீ ஸுதர்சநசதகமென்னும் மிகச்சிறந்த தோத்திரத்தின் முதல் சுலோகத்து மூன்றுவது பாதத்தில் அசுரராக்ஷஸர்கள் தோளில் தினவு கொண்டவர்களாகச் சொல்லப்பட்டனர். கதைகேட்க விருப்பமுடையார் காதில் தினவுடையா ரெனப்படுவர். ஆகவே தினவடங்கக் கேட்டுத் தெளிகவென்ற வழக்கு நல்வழக்கேயன்றி அல் வழக்கன்றென்பதைப் பரமபவித்திரங்களான நூல்களிற் பரிசயமுடையார் பாங்காகவறிவர். இதையிட்டு நிந்திக்குமவர் இழிவான தினவுதவிர வேறு தினவறியாரென்னத்தகுவரத்தனை.

16. தாம் இலக்கணப் பிழையின்றியும் தமிழ்ச்சம்பிரதாயச் சீர்கேடின்றியும் எழுதக் கற்றவராயிருந்தாலாவது பிறரது எழுத்துமுறைமைகளைப் பழிக்க நினைக்கலாம். அந்தோ! செந்தமிழறிவுடையார் மிகமிக அருவருக்கும்படியான சொற்கள் மலிந்து கிடக்கின்றனவே தூஷகருடைய அப்புத்தகத்தில். "நூலைத் தயாரிக்க உதவி செய்தவர்" "தயாரித்தவர்" என்றிப்படி யெழுதியுள்ளவை பலபல. 'தயாரிக்க' என்பது போன்ற சொற்களைத் தமிழமுதக் கடலில் ஒருமூலையிலுங் கண்டாரில்லையே. பகுதியென்னே? விகுதியென்னே? இஃதன்றியும் "இவ்வாய்வுவுரை" "வீற்று இருக்கும்" "நூற்று எட்டுத் திருக்கோவில்கள்" என்றிப்படிப்பட்ட (பக்கம் 32, 33-களில்) எழுதல்கள் செந்தமிழறிஞரது நூல்களிற் புகத் தகாதவை யென்பதை நல்லாசிரியர் மாட்டுக் கற்றுணர்ந்த கலைவலவருணர்வர். ஆனல் மணற் சோற்றில் கல்லாராய்வது போன்ற இத்தொழில் நமக்கு விருப்பமன்று. உலகம் போற்றும் நல்லாசிரியர்களது நன்மொழிகளிலீடுபட்டு மகிழப் பாக்கிய மில்லையாயினும் அவற்றை நிந்திக்கத் தலைப் படாமலாவது இருந்திருக்கலாம். வீணான செருக்கு மழுக்காறுங் கொண்டு காரண லவலேசமுமின்றியே அவ்வாசிரியர்களையும் அவர்களது அமுத மொழிகளையும் நிந்திக்க எழுந்தவர்கள் வடமொழியறிவு இல்லாமையோடு உண்மையில் செந்தமிழறிவு மில்லாதவர்களென்கிற தத்துவத்தை உலகுக்குக் காட்டவேண்டியே இடையிடையே அவர்களது அல்வழக்குரைகளையும் எடுத்துக் காட்ட நேர்கின்றது. பெரிய வாச்சான்பிள்ளை போன்ற பேராசிரியர்களின் திருவாக்குக்களிலும் நம் ஆசிரியரது திவ்ய ப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையிலும் அவத்தம் அணுவளவும் கிடையாதென்பதைச் செந்தமிழ் நூற்களையே கொண்டு நன்கு நிரூபிப்பதொன்றே இந்நூலின் முழுநோக்கு.

17. திவ்யப் பிரபந்தங்களில் பூர்வாசார்ய உபதேச பரம்பரையாக வருவனவும் பூர்வாசார்ய வியாக்கியானங்களில் பேர்க்கவும் பேராதபடி விளங்குவனவுமான பாடங்களை மாறுபடுத்துவது, அவர்கள் உரைத்தருளின நற்பொருள்களை ஏலாதவை யென்று பழிப்பது—என இவ்விரண்டு வழிகளில் முதலியாருடைய கைப்பணி மிகமிக நடந்துள்ளது. இவை வீணான ஆக்ரஹத்தினலல்லது உண்மை யுணர்வினலன்றென்பதை உலகம் முழுதும் பரவிய உயர்ந்த நூல்களைக்கொண்டு விவேகிகள் மகிழ விளம்புகின்றேம்.

18. முதலியாருடைய புத்தகத்தில் முதல் விஷயமாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது "குரங்குகள் மலையை நூக்க" என்கிற திருமாலைப் (27) பாசுரத்திருத்தம். இங்கு மூன்று நான்கு திருத்தங்கள் காட்டப்படுகின்றன. "குரங்குகள் மலையை நூக்கக் குளித்துத்தாம் புரண்டிட்டோடித் தரங்கநீரடைக்கலுற்ற சலமிலா அணிலும் போலேன்" என்பது அப்

பாசுரத்தின் முற்பகுதி. இராமபிரான் இலங்கைக் கெழுந்தருளும்போது திருவணை கட்டு கையில் குரங்குகள் மலைகளைப் புரட்டித் தள்ளித் தம்மாலான கைங்கரியம் செய்யாநிற்க, அணிற்பிள்ளைகள் கடல்நீரிலே தம்தம் உடலை நனைத்து மணலிலே புரண்டு அப்போது உடலில் ஒட்டிக்கொண்ட மணல்களைக் கடலிலேயுதிர்த்து இவ்வகையான பணியைச் செய்தன; அப்படிப்பட்டதொரு சிறு தொண்டும் செய்திலேன்யான்—என்று ஆழ்வார் மனக்குறையுற்றுக் கூறுவதாகப் பூருவர்களோடு நவீனர்களோடு வாசியற அனைவரும் உரையிட்டிருக்கின்றார்கள். ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடங்களில் உயர்தரப் படிப்புக்கு உடன்பாடமாகத் திருமாலைப் பாடம் வைக்கப்பட்ட காலங்களில் பல் பண்டிதர்கள் [சைவர்களும் வைணவர்களும்] டெக்ஸ்ட் நோட்ஸ் வெளியிட்டுள்ளார்கள். அவர்களும் இவ்வண்ணமாகவே உரைசெய்துள்ளார்க ளென்பதை முழுவுலகமுமறியும். அது கிடக்க. இங்குப் பூருவாசாரியர்கள் கொண்ட பாடமும் பொருளுந் தவிர வேறெதுவும் பொருந்தாது என்பதைப் பன்னியுரைப்போம்.

19. மேலே குறித்த லெக்ஸிகன் கோசத்தில் (பக்கம் 63-ல்) அணில் என்றெடுத்து அணிற்பிள்ளை யென்று பொருளெழுதி, உடனே அணிலம் என்று மெடுத்து ‘See அணில்’ என்றெழுதி, “தரங்கநீரடைக்கலுற்ற சலமிலாவணிலம்” (திவ். திருமாலை, 27) என்றும் பொறித்துள்ளது. இதனால், திருமாலைப்பாசுரம் பாடின ஆழ்வார் அணிற்பிள்ளை கதையைத்தான் திருவுள்ளம் பற்றின ரென்பது குன்றிலிட்ட விளக்காயிற்று. இக்கோசத்தைச் சேகரித்த பலபல பேரறிவாளர்களையும் இனித் தூஷிக்கவே தலைப்படுவர் முதலியார்.

20. ஈண்டு ஒரு நுட்பம் தெரிவிக்கத்தக்கதுண்டு. மேலெடுத்த திருமாலைப்பாசுரத்தில் அணிலும் என்று பாடமா? அணிலம் என்று பாடமா? என்பதோர் ஆராய்ச்சி. முதலியார் எழுதுகிறார் (பக்கம் 3ல்.) “வணிலம் போலேன் என்பது பழைய புத்தகங்களில் உள்ள பாடம்; வணிலும் போலேன் என்பது திவ்யார்த்ததீபிகையுரை நூலுள் உள்ளபாடம்” என்று. இது மருள். பழையபுத்தகங்களிலும் “அணிலும்” என்றேயுள்ளது. அணிலம் என்று சிலபுத்தகங்களிற் காண்பதுமுண்டு. 1884 ஆம் ஆண்டில் திருவல்லிக்கேணி ஸரஸ்வதீபண்டார அச்சுக்கூடத்தில் பூர்வாசார்ய வியாக்கியானத்தோடு பதிப்பித்த திருமாலையில் “அணிலும் போலேன்” என்றே பதிப்புள்ளது. உம்மைப் பொருளும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்திலுள்ளது. சில மூலப்பதிப்புகளில் ‘அணிலம் போலேன்’ என்றுள்ளதனால் அதைக் கண்டே லெக்ஸிகன் கோசப்பதிப்பாளர்கள் ‘அணிலம்’ என்றிட்டனர். கதவு—கதவம், புறவு—புறவம், முன்—முன்னம் இவை போலே அணில்—அணிலம் என இரண்டு மூண்டென்று லெக்ஸிகன் கொண்டது. “அணிலும் போலேன்” என்கிற பாடமே உபதேச பரம்பரையிலும் பலபதிப்புகளிலுமுள்ளது. தீபிகையுரையிற் கொள்ளப்பட்ட பாடமுமிதுவே யாயிருக்க, அணில் என்கிற சொல்வடிவமுண்டேயல்லது அணிலம் என்கிற சொல்வடிவம் கிடையாது என்றெழுதச் சிரமங்கொண்டது அவசிய மற்றதேயாகும். ஆழ்வார் கொண்ட பாடமும் உரையாசிரியர்கள் கொண்டபாடமும் ‘அணிலும் என்பதேயாதலால்.

21. ஆனாலும் அணிற்பிள்ளைக்கு வாசகமாக ‘அணிலம்’ என்னுஞ் சொல்வடிவமும் தட்டுத் தடையின்றியுண்டென்பதை உயர்ந்த பிரமாணங் காட்டிவிளக்கினோம். திருமாலைப் பாசுரத்தில் அணிலைப் பற்றின பேச்சே கிடையாதென்றும், பிழையான பாடங் கொண்டதனால் வந்து புகுந்த கதையே அது என்றும் வலிதாக எழுதுகின்ற முதலியார், ‘அணில் வரலாறு வடமொழி யிராமாயணங்களுள் ஒன்றிலு மில்லாதது, கம்பராமாயணத்

திலுமில்லாதது, அது நடவாத வரலாறு' என்று பலவு மெழுதுகின்றார். இங்கு நாம் விரிவுக்குஅஞ்சாது விளம்புகின்றோம். வடமொழி நூல்களைக் கனவிலுங் கண்டறியாதார் வடமொழி யிராமாயணங்களுள் ஒன்றிலு மில்லை யென்றெழுதுவது பொருளுடையதோ? கம்பராமாயணத்திலுமில்லை யென்கிறாரே; கம்பர் கூறியிருக்கும் வரலாறுகளெல்லாம் வடமொழிப் புராணங்களிலுள்ளனவோ? கம்பர் இராமாயண மெழுதத் தொடங்கும் போது "தேவபாடையினிக்கதை செய்தவர், மூவரானவர்தம்முளுமுந்திய, நாவினுருரையின்படி நான் தமிழ்ப், பாவினாலிதுணர்த்திய பண்பரோ." (10) என்றார். அதாவது—நான் தமிழ்ப்பாவினால் இவ்விராமாயணத்தைச் செய்ததானது, வடமொழியிலே இக்கதையையருளிச் செய்த முனிவர் மூவருள்ளும் முதன்மை பெற்ற வான்மீகி முனிவர் உரைத்துள்ள வகையாகவேயாம் என்றவாறு. வான்மீகி ராமாயணத்தைத் தழுவியே நான் இவ்விராமாயண மெழுதுகின்றேனென்று கூறின அவர் வான்மீகத்திற் காணப்படாதவையும் காணப்படுங்கதைகளுக்கு மாறானவையுமான பல நூறு விஷயங்களை அவ்விராமாயணத்தில் அமைத்துள்ளாரென்பது அனைவருமறிந்தது. சிலவரலாறுகட்கு மாத்திரம் பிறபுராணங்களில் ஆதாரங் கிடைக்கின்றது. பல வரலாறுகட்கு ஓர் ஆதாரமும் புலப்படவில்லை. அதனாலென்ன? கம்பர் கூறினகதைகளெல்லாம் பிராமாணிகங்கள் என்றாவது, கம்பர் கூறாத கதைகள் அப்ராமாணிகங்கள் என்றாவது கொள்வார் யாருமிலர். 'உலகம் போற்ற நின்ற பெரியார்கள் கூறுங்கதைகள் கற்பனையாக இருக்கமாட்டா, தக்க ஆதாரத்தோடு கூடியே யிருக்கும்' என்னும் நம்பிக்கை ஆஸ்திகர்கட்குப் பொதுவாகவுள்ளது. இதிஹாஸ புராணங்களை யெல்லாம் ஆராய்ச்சி செய்யுமாற்றல் பெற்றோர் யாருமிலராதலால் 'இது புராணத்தில் கண்டகதை, இது காணாதகதை' என்று வகுத்துக்கூற வல்லமை யார்க்குமில்லை.

22. மருளே வடிவெடுத்த முதலியாரது மதியில் மிகப்பிரசித்தமான புராண வரலாறும் தெரிகின்றதில்லையே. இதைச் சிறிது விவரிப்போம். நாச்சியார் திருமொழியில் முதற் பாட்டில் "அனங்கதேவா! உன்னையு மும்பியையும் தொழுதேன்" என்று ஆண்டாள் அருளியது. இங்குப் பாடப்பழிப்பும் பொருட் பழிப்பும் கூறவந்த முதலியார், பண்டிதர்கள் கண் கொண்டு காணத்தகாதவையும் வாய்கொண்டு அநுவதிக்கத் தகாதவையுமான வற்றை எழுதியுள்ளார். காமனையும் அவனது தம்பியான வொருவனையும் தொழுவதாக ஆண்டாள் இங்குக் கூறியுள்ளாள். "காமன் தம்பி சாமன்" என்றுள்ள பூருவாசாரிய வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியைக் கண்டு, இது தப்புப்பாடத்தை ஆதாரமாகக் கொண்ட போலிப் பொருளென்று பழித்திட்டு, இப்படியொரு புராணவரலாறு கிடையவே கிடையாதென்று முழுதுணர்ந்த முதுசூரவர்போல ஆரவாரிக்கின்றார். ஸ்ரீஸ்வாமியால் இவ்வரலாறு ப்ராணாதாரங்கொண்டு பரக்க நிரூபிக்கப்பட்டிருந்தும் காணக் கண்ணிலாதாராயினர். திவ்யப் பிரபந்தங்களில் "காமர்தாதை, காமவேள்தாதை, காமன்றன்தாதை" என்றிப்படி பலகாலும் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. "காமன் தனக்கு முறையல்லேன் கடல் வண்ணனார் மாமணவாளர் எனக்குத்தானும் மகன் சொல்லில்" [பெரிய திருமொழி 11—2—7.] என்று திருமங்கையாழ்வார் விசேஷித்து மருளிச்செய்கிறார். பகவான் கண்ணபிரானாகத் தோன்றினவிடத்து ப்ரத்யும்நன் என்கிற புதல்வனொருவன் மன்மதனது அம்சமாகத் தோன்றினன். இதுபற்றியே கண்ணன் காமன்றன் தாதையாயினன். ஸாம்பனென்பவன் அக்காமனுக்குத் தம்பியாகத் தோன்றி யிருந்தனன். இது ஸ்ரீபாகவதம் தசமஸ்கந்தம்—அறுபத்தோராவது அத்யாயம் இருபத்தோராவது சுலோகத்திலே ஐயந்திரிபற விளங்கும். வடமொழியில் ஸாம்பனே தென்மொழியில் சாமனாயினன்.

இலக்கணவினைவிடை படித்தார்க்கும் இஃது உடன்பாடாம். இந்த இலக்கணங்கள் இப்போதாக நாம் புதிதாகக் காட்டுமவையல்ல; ஸ்ரீ அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியின் உரையிலே விசதம். ஸ்ரீஸ்வாமியின் உரைப்புத்தகங்கள் யாவும் முதலியார்க்குக் கிடைத்தில; ஒன்றிரண்டு புத்தகங்களையே; அதிலும் முதற்பதிப்பான சுருக்கவுரைகளையே பார்த்து விட்டு நிந்திக்க வெழுந்து விட்டார்.

23. பரத்வாஜ னென்னும் மாமுனிவர் முந்நூறு வயது வரம் பெற்று வேதமோதினதாகக் காண்கிறோம். அங்ஙனே பல நூற்றுக் கணக்கான வயதுகள் வரம் பெற்றன்றோ ஸ்ரீஸ்வாமியின் நூல்களை யெல்லாம் முற்றமுடியக் காணவேணுமொருவர். அவையனைத்தையுங் கண்டாராகில் இன்னமும் பொறுமை விஞ்சிப் பாரதம் பாரதமாகப் பழி நூல்களையெழுதிக் கொண்டிருக்கலாமே. ஏதோவொரு வியாஜத்தினால் ஸ்ரீஸ்வாமியின் ஸ்ரீஸூக்திக் கடலில் இரவும் பகலும் அவகாஹிக்கப் பாக்கியம் பெற்றாராவரே. விரிவாகக் காண்பதெல்லாம் விரிவான நிந்தனைக்கே உறுப்பா மெனினும் "ஏசினாருய்ந்து போனார்" என்கிற திருமங்கையாழ்வார் திருவாக்கின்படியே ஸ்ரீஸ்வாமியின் அருமருந்தான திவ்ய ஸூக்திகளை, பொருள் தெரிந்தோ தெரியாமலோ ஓரெழுத்து விடாமல் பூர்த்தியாகப் பார்ப்பதென்பது தனிப்பட்டதொரு ஸுக்ருதமென்று நாற்றிசையிலுமுள்ள நல்லறிவாளர் கல்வெட்டுப்போல் பொறித்திருப்பதனால் இங்கு இவ்வளவெழுத நேர்ந்தது. இது நிற்க.

24. முதலியாரது சுவடியில் ஒரு விசேடமுண்டு; நூலாராய்ச்சியற்ற மிகப்புல்லிய அறிவாளரை மயக்கும் சரக்குடைமையேயது. ஒன்றே காட்டுவோமிங்கு. இமையவர் என்னுஞ் சொல்லுக்குக் கண் இமையாதவர் என்று திவ்யார்த்த தீபிகையுரையில் பொருள் எழுதப்பட்டுளதாம். இது அனியாயமான பொருளாம். இமையவர் என்னும் உடன்பாட்டுப்பெயர்க்கு இமையாதவர் என விபரீதப் பொருளை யெழுதிவைத்தவர் திரிபுணர்ச்சியையுடையவரே என்று (பக்கம் 170, 171ல்) நிந்தைகளை நிறைத்து எழுதியுள்ளார் முதலியார். இதைப் பார்க்கும் பாமரர்கள் 'ஆமாம், ஆமாம், இவ்வளவு தவறாக எழுதுபவரல்லவா அண்ணங்கராசாரியர்!' என்று ஆனந்தக்கூத்தடிக்க நேரும். ஸ்ரீஸ்வாமியின் உரை நூல்களனைத்தையும் ஆதியோடந்தமாகப் படித்து அவற்றிலுள்ள ஸம்ஜ்ஞித்திரள்களை மனதில் தேக்கிக்கொண்டிருக்கும் பாக்கியமுடையார் ஒருபோதும் நிலை கலங்கார். இமையவர் என்பதற்கு இமைத்தலில் விசேஷமுடையவர்கள் என்பது உண்மைப்பொருள். இமை—கண்ணிமைத்தல்; அதுதன்னில் விசேஷமுடையவர் இமையவர். இமையா நாட்டம் பெற்றிருத்தலேயாமது. அருந்தமிழறிந்த அறிவிற் சிறந்த பெரியார் இங்ஙனம் எழுதியிருத்தலை மேற்கோளாகக் காட்டி விரிவுரைத்திருக்கின்றது திவ்யார்த்ததீபிகையுரை. இமை—விளக்கம்; அதனையுடையவர் இமையவர் என்னும் பொருள் இச்சீரிய பொருளை மறுக்க வல்லதன்று. ஒரு சொல்லுக்குப் பல வழியிலுமுரைப்பர் பெரியோர். கடலின் பெயரான முந்நீர் என்னுஞ் சொல்லுக்கு வெவ்வேறு வழிகளுரைக்கக் காண்கிறோம். முந்நீர் என்பது தவறு, முன்னீர் என்னவேணு மென்பாருமுளர். கற்றறிந்த பெரியாரிடத்து இங்ஙனே கருத்து வேற்றுமைகள் பல பலவுள. இராமநாதபுரம் சேதுபதி ஸம்ஸ்தான மஹா வித்வான் ரா. ராகவையங்கார், சாமிநாதய்யர் போல்வாரான பெரியார் போற்றும் பல்வகையாராய்ச்சிகள் பொலிந்த திவ்யார்த்த தீபிகையுரையின் பெருமை பரவுதற்கே ஏதுவாம் முதலியாரது சுவடி.

25. சிலவாண்டுகட்கு முன்பு ஸ்ரீமத். மு. இராகவையங்கார் சுவாமிகள் அருளிச்செயற் பாடவமைதி யென்னும் கட்டுரையை வெளியிட்டு நம் ஸ்வாமிகளின் விரிவான பதிலுரைகளை அம்ருத லஹரீ பத்ரிகை மூலமாகப் பெற்றுப் பல வுண்மைகளை யுணர்ந்து

உவந்தா ரென்பதை உலக மறியும். அந்த ராகவையங்கார் சுவாமிகளுக்குப் பிரதி நிதியாக இப்போது இம் முதலியார் தாம் கிளம்பி யிருப்பதாகக் காட்டிக் கொள்ளுகிறார் தமது சுவடியில் (பக்கம் 199 முதலியவற்றில்.) அந்த ராகவையங்கார் முதன் முதலாகக் காட்டிய ஆராய்ச்சி—திருமழிசை யாழ்வாருடைய நான் முகன் திருவந்தாதியில் *தரித் திருந்தேனுகவே தாராகணைப் போர்* என்னும் பாசுரத்தில் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை யுகந்த பாடத்தையும் பொருளையும் மாறுபடுத்தித் தோன்றியது. அதற்கு நம் ஸ்வாமிகள் மிகத் தெளிவும் விரிவு முள்ள பதிலை யெழுதித் தீபிகை யுரையிலே வெளியிட்டும் தனிப் புத்தகங்களாக வெளியிட்டும் உலகுக்குப் பேருதவி செய்தருளினர். அது கண்ட ராகவையங்காரவர்களுக்கு ஸ்வாமி யிடத்தில் பக்திப் பெருஞ் செல்வமே தலையெடுத்தது. அந்த ஸ்வாமி இற்றைக்கும் இந் நிலவுலகில் பாங்காக எழுந்தருளி யிருப்பவர்.. அவர் தனிப்பட எழுதும் நூல்களிலும் நம் ஸ்வாமியைப் பற்றிப் பெரு மகிழ்ச்சி பொங்கியே எழுதுபவர். "செந்தமிழும் வடமொழியும் திகழ்ந்த நாவினரான அண்ணங்கரா சாரியர் ஸ்வாமி" என்று அவர் தங்கையா லெழுதிச் செந்தமிழில் வெளியிட்டதுண்டே. பாடங்களையும் பொருள்களையும் பற்றி ஸ்வாமியோடு அவர் வாதம் நிகழ்த்திய காலத்தும் "அண்ணங்கரா சாரியர் ஸ்வாமி அருமையாகக் கண்ட பாடங்களும் அர்த்தங்களும் சிறிதும் விருத்தமானவையல்ல; பாடத்தாலும் பொருளாலும் சீரியவைகளே" என்றெழுதிப் பிரசுரித்திருப்பதை முதலியாரும் கண்டிருப்பவரே. அன்ன சிறப்புரைகளையே நிச்சலுங் கண்டுகளிப்பெய்துவதே இவர் தமக்குற்றது.

ஸ்ரீராமாநுஜனில் இவ்விஷய சர்ச்சை இவ்வளவோடு முடிக்கப் பட்டது.

மேலே கண்ட கட்டுரையில் பல பாகங்களை அவகாசக்குறைவினல் அச்சிடாது நிறுத்திக் கொண்டோம்.

பத்ராதிபர்.